

Lãng Tử Phụ Tình

Contents

Lãng Tử Phụ Tình	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	18
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	35
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	55

Lãng Tử Phụ Tình

Giới thiệu

Quý Dục Hàn phiêu bạt nhân gian, tiếc nuôi lớn nhất của cuộc đời là phụ bạc cô! Có thể ân ái cùng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tu-phu-tinh>

1. Chương 1: Mở Đầu

Mặt trời lên cao, những áng mây như bông tung tăng trên bầu trời, làm tâm tình con người trống trải theo thời tiết

Quý Dục Hàn nhân nhả nhìn ra cửa sổ, thời tiết thật tốt, rất thích hợp để bay.

“Thời tiết thật đẹp” Bên cạnh, Phó cơ trưởng Đinh Hồi Hương nhẹ nhàng, dịu dàng nói. Cô là trợ thủ đắc lực của ông, hơn nữa trẻ tuổi, xinh đẹp, lại nhiệt tình đối với việc bay này.

“Đúng vậy, rất thoải mái, làm người ta muốn ngủ”. Giọng ông có chút lười biếng. Tuy đã qua ngũ tuần, nhưng vẫn có sức quyến rũ của đàn ông.

Bay nhiều năm như thế, ông cảm thấy mình càng ngày càng thiếu đi sự nhiệt tình với việc bay lượn giữa trời xanh, hoặc là nói — thiếu đi loại tình cảm mãnh liệt thời tuổi trẻ?

Nhưng lại cảm động trước nhiệt huyết của Đinh Hồi Hương, ông rất thích vị phó cơ trưởng trẻ tuổi này, gặp cô- giống như được trở lại thời tuổi trẻ năm nào...

Hai người hàn huyên hồi lâu, tuy rằng 2 bên kém tuổi nhau xa, nhưng cho tới nay, 2 người đều không có sự khác biệt lớn về thể hệ, bên nhau rất hài hòa

“Captian, vòng tay của ngài thật đặc biệt”. khi ông xoay người, nhận lấy cafe từ khoang hành khách thì Đinh Hồi Hương chần chờ lên tiếng.

“Sao vậy? rất không hợp sao?” (ở đây dùng là ĐÁP, e tra nó ra là khớp @@~ e để hợp vậy)

Đinh Hồi Hương cười gật đầu

Ông sờ vòng tay, lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy. Thật sự chiếc vòng tay không hợp với ông, nhưng đối với ông mà nói, có ý nghĩa rất đặc biệt - hai mươi lăm năm khúc mắc.

“Chiếc vòng này đối với Captian rất có ý nghĩa sao?” Đinh Hồi Hương nhìn ông lộ ra sắc mặt hoảng loạn, thấp giọng hỏi.

“Ừm.... đúng vậy” Hần lập tức hồi phục tinh thần, không nói, thần sắc lạnh nhạt

Tình cảm ấy đã nhiều năm giấu trong lòng, cùng với bao tiếc nuối, ông không muốn mang ra chia sẻ cùng người khác.

Đinh Hồi Hương tuy không thích hỏi chuyện riêng tư của người khác, nhưng lại rất có hứng thú đối với chiếc vòng được thiết kế tinh xảo kia

“Captian, có thể cho tôi mượn chiếc vòng được không?”

Quý Dục Hàn nhìn cô, liền sáng khoái tháo chiếc vòng đưa cho cô

Đinh Hồi Hương nhận lấy chiếc vòng tay, nhìn ngắm hồi lâu, mới cẩn thận đeo vào cổ tay thường thức

Lúc này, máy bay vừa tiến vào khu vực tam giác do quần đảo Bernuda ở Đại Tây Dương, mũi nhọn bang Florida ở nước Mỹ và quần đảo East ở Ấn Độ Dương, cũng chính là “Vùng châu thổ Bernuda” nổi tiếng - thì đột nhiên thân máy bay rung động mãnh liệt, giống như bị cuốn vào 1 cơn lốc xoáy lớn, không thể khống chế được tình huống, kim đồng hồ cuồng loạn dịch chuyển.

“A— —”

“Cứu tôi với——”

Tiếng thét chói tai cùng tiếng la kinh hoàng vang lên từ toàn bộ khoang thuyền, mọi người lâm vào khủng hoảng từ trước đến nay chưa từng có, ngay cả nhóm không phục viên đều ngây người, không bận tâm đến an nguy khác.

Trong sự im lặng vắng vẻ của không gian, thoáng chốc như Địa ngục, tràn ngập tiếng thét chói tai.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Quý Dục Hàn thân là cơ trưởng, hẳn buộc chính mình phải tỉnh táo lại, khống chế tình huống đột ngột xảy ra.

Nhưng tất cả các hệ thống liên lạc đều ko nhạy, kịch liệt chớp tắt không lúc nào chậm lại, giống như có 1 lực khổng lồ tác động lên thân máy bay, làm cho lòng người hoảng loạn không rõ phương hướng, bị sợ hãi làm mất lí trí.

Lâu sau, chiếc máy bay quỹ dị biến mất trên không trung, công tác viên cùng hành khách cũng biến mất không thấy bóng dáng

Đến nỗi hướng máy bay cùng động cơ rơi xuống, cũng không ai hay biết

2. Chương 2: Chương 2

Lay động — toàn bộ thể giới đều lay động, xoay tròn, co rút, đè ép, run rẩy... Lắc lư kịch liệt trong bóng tối, làm thân thể con người chấn động, ý chí bị phá hủy, mà về tối tăm vẫn vô biên vô hạn.

Đây là thể giới hỗn loạn nào? Cảm giác được thân thể dần mất đi sức lực, bản thân muốn không chế tình huống, lại phát hiện thân thể suy yếu vẫn còn trong thể giới bóng tối.

Không được! Anh thấy bản thân mình bất lực, bay nhiều năm như thế, lần đầu tiên anh phát hiện mình không thể không chế máy bay.

Bầu trời từng là giấc mộng của anh, anh luôn cho rằng mình chỉ cần không chế được, là có thể tự do bay lượn.... Nhưng tại sao lúc này, ngoài sự chấn động thật lớn bên ngoài, anh chỉ có thể mặc cho thân thể suy yếu, chìm trong bóng tối— khôn cùng, bóng tối đi qua, cắn nuốt tất cả.

Quý Dục Hàn nằm trên chiếc giường đầy được liệu, bốn phía đều là màu trắng, vách tường màu trắng, giường màu trắng, vật dụng xung quanh cũng màu trắng.

Anh mở mạnh đôi mắt, máy bay, hành khách, bầu trời... Hết thấy những hình ảnh đó xuất hiện hỗn độn như tia chớp xoẹt qua trong đầu, anh nhớ ra rồi!

Như thường lệ, theo chuyến bay Florida Orlando cất cánh, chuẩn bị đến nước Anh, qua vùng châu thổ Bernuda thì bỗng nhiên 1 luồng sóng điện khó hiểu quấy nhiễu toàn bộ hệ thống, cho dù anh và Đinh Hồi Hương đã sửa thể nào thì sự việc vẫn không được khống chế.

Toàn bộ sự việc đều không khống chế được, không khí xung quanh, quỹ đạo của máy bay, cùng với những thiết bị điện tử...Anh còn chưa kịp trấn an hành khách, đã bị một lực rất lớn cuốn vào người, sau đó giống như muốn cắn nuốt anh, kéo anh về bóng đêm vô tận.

Anh không thể kháng cự, khi bị nguồn lực lớn đó tác động, anh liền mất đi ý thức.

Hiện tại, vì sao anh ở trong bệnh viện? Đôi mắt Quý Dục Hàn vẫn che kín tờ máu, tim đập gia tốc.

Những người khác trên máy bay đâu? Vì sao nơi này không có một người nào khác?

Anh nhỏ ống dẫn trên tay, muốn ra ngoài hỏi tình huống trên máy bay lúc đó, những hành khách có an toàn không? Sao cứu được anh lên? Máy bay lúc ấy đang ở ba vạn thước trên bầu trời nước Anh, nếu rơi xuống, theo lí mà nói là không còn hi vọng

Đây đều là lỗi của anh, nếu lúc đó có thể phán đoán chính xác hơn, hành động nhanh hơn mà không ngất xỉu, có lẽ không giống như bây giờ. Trong mắt dâng lên niềm chua xót, không biết hành khách và công tác viên trên máy bay bây giờ thế nào?

Mang theo thân thể bị thương nghiêm trọng, mỗi bước chân như có một thanh chùy gõ mạnh, anh rốt cục bị thương như thế nào? Vì sao lại đau đớn kịch liệt như vậy?

“Dục Hàn, cậu đang làm gì đấy?” Đang đi vài bước, anh cảm thấy toàn bộ như bị lay chuyển, trước mắt hiện lên một mảnh mơ hồ, thì có người đi vào.

Đúng lúc, một lực mạnh đỡ lấy thân thể suy yếu của anh. Âm thanh kia rất quen thuộc, nhưng Dục Hàn nghe thấy lại có cảm giác kì lạ nói không nên lời

“Nơi này là chỗ nào? Những người khác đâu?” Cố chịu đựng thân thể sắp ngã, anh khàn khàn hỏi.

“Cậu nằm xuống nghỉ ngơi trước, những người khác rất tốt, họ đều rất tốt” Âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ nói.

Quý Dục Hàn muốn mở mắt ra, thấy rõ người trước mắt. Trong lòng anh có một cảm giác kì lạ khó nói nên lời

Người này là ai? Anh hẳn là rất quen thuộc mới đúng, vì sao lại có cảm giác kì quái như vậy?. Anh cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng đầu rất đau, không thể phân tích xem chỗ nào là không đúng.

“Mọi người đều không có chuyện gì sao? Tất cả mọi người?” Khó khăn thốt ra mấy câu đó, muốn biết chính xác mọi người đều an toàn.

Đây là sự thật ư? Mọi người đều không có việc gì? Nhất định đã xảy ra kì tích? Máy bay gặp rủi ro nhưng mọi người vẫn còn sống

“Cũng không hẳn, nhưng anh yên tâm, mau nghỉ ngơi cho khỏe. Anh bị chấn động não nhẹ...”

Không có việc gì? Thần kinh bị buộc chặt nháy mắt thả lỏng, anh nghĩ tới người nói chuyện là Lục Chấn Phong, là bạn tốt nhất của anh....Đúng rồi, là Chấn Phong, Chấn Phong sẽ không lừa anh, nên anh có thể yên tâm

Ý thức lâm vào hôn mê lần nữa, anh rất muốn nói chút gì đó, nhưng đầu lưỡi không nghe sự sai bảo của bản thân, ý thức dần mơ hồ, cuối cùng lại mất đi tri giác.

Lúc này, có thể thả lỏng mà ngủ, bởi vì mọi người không xảy ra việc ngoài ý muốn, thật sự quá tốt!

Quý Dục Hàn tỉnh lại lần nữa là do một cuộc nói chuyện đánh thức!

Lúc này, anh không còn cảm giác mệt mỏi cực độ và thân thể đau nhức nữa, ý thức cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

“Bác sĩ, sao cậu ta còn chưa tỉnh, chẳng phải chỉ bị chấn động não nhỏ thôi sao?”

“Cậu không cần gấp gáp, cậu ta sẽ lập tức tỉnh lại thôi. Lúc trước không phải vì công tác quá vất vả sao? Cơ thể mệt mỏi, nên rất cần nghỉ ngơi”

“Thật sao? Sức khỏe cậu ta luôn tốt...”

Quý Dục Hàn mở mắt, thấy Lục Chấn Phong nhíu mày. Trong phút chốc, Quý Dục Hàn như bị gì đó làm cho rung động, đôi mắt đại ra nhìn anh ta, giống như đối phương là cái gì đó quý giá, không thể xuất hiện ở đây.

“Dục Hàn, cậu tỉnh rồi sao?” Chấn Phong phát hiện anh mở mắt, chạy vội đến bên cạnh anh hỏi

“Câu cảm thấy thế nào?” Bác sĩ sáng khoái nhìn anh. “Một lát đi kiểm tra thân thể, nếu không có vấn đề gì, có thể xuất viện”.

Quý Dục Hàn chậm rãi ngồi dậy, anh hơi giật mình trước giọng nói Quảng Đông của Bác Sĩ “Đây là đâu? sao tôi lại ở đây?”

Anh mờ mịt nhìn sang gương mặt người trẻ tuổi đứng cạnh mình, cậu ta là ma sao? Chấn Phong sao lại có thể trông như thế này?

Chấn Phong và anh bằng tuổi nhau, hẳn là đã bốn mươi lăm tuổi.... nhưng trông cậu ta... có vẻ....

Sao lại là.... ba mươi...?

Đầu anh choáng váng, không phải vì bị thương, mà vì tình huống rất kì lạ.

Bác sĩ và Lục Chấn Phong nhìn nhau, sau đó đến trước mặt anh hỏi:“Cậu có nhớ tên của mình là gì không?”

“Quý Dục Hàn”. Anh nhìn Lục Chấn Phong. “Đây là đâu? Chấn Phong...Cậu là Chấn Phong sao?”

“Cậu còn nhận ra tớ, lại biết mình là ai, hẳn là không có vấn đề gì... Tớ còn tưởng đầu cậu bị thương, nên mất trí nhớ!”. Lục Chấn Phong nhẹ nhàng thở ra.

Sắc mặt Quý Dục Hàn càng trở nên trắng bệch, nhú mảy, nghiêm túc nhìn đối phương “Cậu thật sự là Chấn Phong? vậy tại sao cậu lại...” sao lại có hình dáng trước kia?

Lời nói như bị chặn nơi cổ họng, anh cảm thấy tình huống không thể nào giải thích được, làm anh không thể thốt lên lời.

“Mặc kệ như thế nào, cậu đi phải đi kiểm tra trước”. Bác sĩ bên cạnh nói.

Quý Dục Hàn ngẩng đầu, nhìn xung quanh. Lúc trước tỉnh lại, anh không chú ý tới, phòng bệnh này thật kì lạ... Không thể nói rõ vì sao lại kì lạ, đó là cảm giác... tất cả không hợp nhau!

Ví như đồ vật bên cạnh anh, còn có đồ vật trong phòng, thiết kế có chút cổ xưa!

Hiện nay trong bệnh viện, các thiết bị đều nhẹ nhàng nhỏ gọn, vì sao những đồ vật này vẫn còn được chế tạo bằng thiếc? Lại nói, vì sao Chấn Phong lại giống như hai mươi mấy năm trước? cả người ăn mặc đơn giản, anh nhớ rõ, trước kia Chấn Phong cũng đơn giản thế này!

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Máy bay ở Barnuda không khổng chế được, anh được cứu như thế nào? Những người khác đâu? Rất nhiều vấn đề đang được đặt ra trong đầu, đột nhiên một cảm xúc khác thường quắc ở tim anh.

“Hôm nay là ngày mấy?” Quý Dục Hàn hỏi. “Tớ đã ngủ mấy ngày? còn những người khác đâu? Tớ được cứu như thế nào?”

“Cậu đã quên sao? Chúng ta ở sân bay Khải Đức, một bà lão nắm không chặt tay vịn ngã xuống, cậu vì cứu bà ấy, cũng bị lăn xuống dưới. Tuy đã cứu được bà ấy, nhưng đầu của cậu đập vào thành cầu thang”

“Sân bay Khải Đức? Rốt cục cậu đang nói gì vậy? Sân bay Khải Đức đã bị phá bỏ từ lâu...” Lòng anh lại xuất hiện cảm giác kì lạ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Lời của Chấn Phong, anh nghe không hiểu.

“Chúng ta vốn định đến HongKong, không ngờ cậu bị thương, nên chỉ có thể đưa cậu vào bệnh viện, không thể đến Đức leo núi Alpes theo kế hoạch được. Tớ biết cậu rất tiếc, nhưng bà lão kia không sao, cậu yên tâm đi! Dĩ nhiên ngoại trừ tớ ở lại đây chăm sóc cậu, thì những người khác đã đến Đức theo kế hoạch rồi”

Chờ một chút... Leo núi ở Đức, chuyển máy bay ở Đức! Trong trí nhớ quả nhiên là có chuyện đó. Nhưng đó là lúc nào? Chẳng phải rất lâu về trước sao, lúc đó anh chỉ ba mươi tuổi!

Đúng vậy, anh không bao giờ quên được năm đó. Năm 30 tuổi kia, đã xảy ra một chuyện làm cả đời này anh phải hối hận, làm anh đến nay vẫn không quên được chuyện ấy!

Đó là chuyện của hai mươi lăm năm trước, đã nhiều năm trôi qua, trí nhớ còn sót lại năm đã đi HongKong kia, anh vẫn tưởng niệm người con gái nơi đó....

“HongKong năm 1980... hôm nay là ngày mấy?” Anh thốt lên một câu mà anh vẫn cho là rất vớ vẩn.

Nơi này thật sự là HongKong hai mươi lăm năm trước, anh kết luận: sự thật là như vậy, chỉ có lí do kì quái này mới giải thích được mọi chuyện.

“Ngày 20 tháng giêng, cậu đã ngủ ba ngày ba đêm, làm tớ sợ muốn chết, cậu biết không? Trước kia cậu rất khỏe mạnh, giờ lại mê man như vậy”

Vị Chấn Phong trẻ tuổi này không phản bác lời nói của anh, đây là năm 1980 thật sao? Nhìn vị Chấn Phong trẻ tuổi trước mắt, anh nhớ năm đó đúng là đã cứu một bà lão bị ngã, nhưng không bị thương, cũng không nằm viện...

Hai mươi lăm năm trước, anh không phải hai mươi lăm tuổi, mà là ba mươi tuổi! ánh mắt của Lục Chấn Phong khi còn trẻ không có gì khác thường, vậy anh cũng giống Lục Chấn Phong, cũng còn trẻ sao?

Sắc mặt Quý Dục Hàn lại trắng bệch, rốt cục xảy ra chuyện gì? Máy bay bị một hố đen thật lớn nuốt chửng, đến cuối cùng thì xảy ra chuyện gì?

Con người có thể khổng chế mọi chuyện sao? Trước kia ở vùng châu thổ Bernuda có rất nhiều truyền thuyết, đây là đường bay của anh rất nhiều năm, đến bây giờ vẫn không có chuyện gì xảy ra, vì sao hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, anh nghĩ đây có lẽ là truyền thuyết!

Cho dù là truyền thuyết thật, cũng không thể như vậy. Chẳng lẽ anh xuyên không, trở lại lúc còn trẻ? vì sao không phải trở về nơi khác, mà là HongKong, sao lại trở về 25 năm trước?

Anh đang mơ sao? Hay anh đã chết?

3. Chương 3

Bầu trời tháng 10 yên tĩnh mà an tường, Quý Dục Hàn ngẩng đầu nhìn bầu trời cảng Victoria, anh rất thích nhìn bầu trời.

Cuộc đời thật sự có kỳ tích xuất hiện! Xuất hiện trên người anh làm anh không thể thốt lên được lời nào, quá kinh người! Anh đã thần nhiên tiếp nhận rồi.

Có lẽ bởi vì qua hai mươi mấy năm, anh vẫn nhớ rõ một năm đó, nhớ người mà anh đã phụ lòng, cũng vì thế mà hối hận hai mươi lăm năm.

Anh không biết xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh trở lại bằng cách nào, còn trở về hai mươi lăm năm trước. Điều quan trọng là không phải xảy ra chuyện gì, mà là bây giờ anh đã ở thời điểm này, hít thở bầu không khí của hai mươi lăm năm trước, trở lại năm mình ba mươi tuổi.

Có lẽ ông trời cho anh 1 cơ hội, để anh làm lại từ đầu, bù đắp lại sai lầm của hai mươi lăm năm trước.

Diệp Ý Thiên, là cô gái mà anh đã chia tay năm 1980. Tuổi trẻ bốc đồng, đa tình nên đã bỏ lỡ cô gái như cô. Sau đó anh vẫn luôn nhớ tới cô, hối hận vì quyết định của mình khi đó.

Đơn giản là cô muốn cùng anh hứa hẹn bên nhau, mà anh vì sợ hãi nên đã rút lui, thậm chí còn nghĩ cô chỉ là cô gái giống với bạn gái cũ của anh, có thể dễ gặp, dễ quên.

Nhưng cô cứ ở trong lòng anh hai mươi mấy năm, không thể quên được, mà sự hối hận ấy lại tăng dần theo thời gian.

Có một số việc, có một số người, cả đời cũng không thể quên được. Một khi bỏ lỡ là không thể quay đầu lại.

Hai mươi lăm năm nay, anh cũng muốn đi tìm cô, nhưng lại không có dũng khí. Có lẽ cô đã quên anh từ lâu rồi, có lẽ cô hận anh, vì năm đó đã kiên quyết rời xa cô như vậy!

Cho nên dù tương tư dày vò, anh cũng không có dũng khí đi tìm cô, hai người cứ như vậy mà không còn cơ hội gặp nhau nữa, anh cũng không thể bù đắp lỗi lầm của mình

Nhưng cuộc sống là phải có hi vọng, ý trời đã mang anh về lại năm 1980. Anh sẽ không buông tha cho cơ hội này, không phải ai cũng có cơ hội như vậy, nên anh phải hiểu rõ hoàn cảnh của mình bây giờ, hiểu được kỳ tích này đã xuất hiện trên người anh, anh đã quyết định...

Anh phải ở lại đây, hơn nữa phải đi tìm Ý Thiên! Anh không biết mình trở lại là vĩnh viễn hay chỉ là tạm thời, nhưng nếu đã trở lại, thì đây chính là cơ hội của anh.

Khó có cơ hội bù lại lỗi lầm khi xưa, làm sao anh buông tha được? Anh phải tìm được cô, nói cho cô biết anh yêu cô nhiều như thế nào, hối hận như thế nào khi lúc trước quyết định rời xa cô. Bây giờ mang tình cảm chân thành trở lại bên cô, bên nhau trọn đời.

Tương tư 25 năm, anh làm sao có thể yêu cầu xa vời? Được trở lại một lần nữa, nguyện cầu duy nhất của anh là có thể cùng cô bên nhau suốt đời suốt kiếp.

Khó có thể tưởng tượng được, anh từng trốn tránh trách nhiệm, bắt cản đời, buông thả cuộc sống. Nhưng giờ đây anh hiểu được mình đã quá sai lầm, nên anh muốn sửa đổi.

Ông trời đã cho anh cơ hội làm lại, anh sẽ tận dụng 1 cách triệt để

Đứng ở bờ cảng Victoria, nhìn cảng Victor ngày càng đẹp thì cũng là lúc Quý Dục Hàn trải qua 25 năm, hy vọng một tương lai tốt đẹp

Quan trọng nhất là anh phải tìm được cô, tìm được người con gái anh yêu, tìm về hạnh phúc của cuộc đời anh.

Đã qua ba ngày, anh đã tìm kiếm một ngày một đêm, đi qua nơi họ đã từng qua, nhất là nhà cô, nơi cô làm việc, còn căn phòng nhỏ họ đã ở chung... Nhưng đều không tìm được cô, thì ra anh rất hiểu cô, nhưng lại có quá ít thương cảm.

Anh không biết cô có bao nhiêu bạn bè, không rõ lắm những nơi cô đi qua, không biết sở thích của cô.... Bởi anh cho rằng việc này không quan trọng, hai người bên nhau nhất thời chỉ vì dục vọng, đến khi không còn tình cảm, thì chia tay.

Ôm ý nghĩ như vậy mà qua lại với cô, nên anh mới không để ý cô, mới không biết rất nhiều chuyện của cô.

Quý Dục Hàn nắm chặt nắm tay, trong lòng đau đớn, thần sắc trầm trọng.

Quý Dục Hàn là một người đàn ông anh tuấn khó gặp, lại đối đãi với phụ nữ thật tốt, nên các cô gái luôn tự động đến bên anh, hấp dẫn sự chú ý của anh

Nhưng hiện tại, Ý Thiển em rất cuộc ở đâu? Sao mới hơn 2 tháng, em như biến mất khỏi thế giới? Anh đã trở lại, vượt qua 25 năm, anh đã trở lại rồi đây.

Không vì lí do gì, chỉ vì em! Anh tin lần này trở về, là ông trời cho chúng ta cơ hội yêu nhau lần nữa, bất kể thế nào, anh phải tìm em!

Quý Dục Hàn đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, anh có thể đến tòa soạn đăng báo tìm người, nếu được, anh sẽ tìm tất cả các tòa soạn, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, bao nhiêu thời gian, cũng phải tìm được cô!

Sự thật chứng minh, anh đi tìm tòa soạn để đăng báo tìm người là chính xác— khi anh đến cửa tòa soạn, xem bài báo lớn được phát hành hôm đó thì anh đã tìm ra Ý Thiển

Quý Dục Hàn không ngờ tới, cô lại xuất hiện trước mắt anh bằng cách này.

Con gái thất lạc nhiều năm của chú tịch tập đoàn Hạ Thị - Diệp Ý Thiển, sắp nhậm chức Tổng giám đốc khách sạn.

Được đăng lên trang nhất của bài báo hôm đó, đăng ở vị trí dễ nhìn thấy, làm cho anh không biết tiếp nhận tin tức này như thế nào, nhưng làm anh tìm được cô.

Lúc anh quen Diệp Ý Thiển, cô không phải là thiên kim của tập đoàn Hạ Thị, mà là một cô hướng dẫn viên du lịch, luôn tươi cười ngọt ngào, tính cách ấm áp, làm người khác khó có thể quên được.

Mà bây giờ, khi anh biết rõ thân phận của cô, anh vô cùng kinh ngạc.

Tuy biết đi đâu để tìm cô, nhưng anh biết rằng, muốn tìm cô gái đã từng bị anh tổn thương, không phải là chuyện dễ dàng. Mà anh cũng đã trải qua nhiều năm hối hận và đau khổ, vẫn có cơ hội bù đắp lại tất cả các lỗi lầm. Bất kể thế nào, anh cũng không buông tay, tuyệt đối không. Khách sạn năm sao nằm ở trung tâm Causeway, phồn hoa náo nhiệt, chất lượng phục vụ tốt nhất.

Muốn quản lí tốt một nơi đã hoạt động lâu như vậy, mà năng suất phòng ở khách sạn vẫn duy trì ở mức 80%, đối với người chưa có kinh nghiệm như Diệp Ý Thiển, quả là một việc rất khó khăn.

Ngồi ở phòng làm việc, cô cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi ở đồng than. Mẹ mất sớm, cô vẫn luôn sống một mình, chưa bao giờ muốn tìm kiếm cha của mình hoặc tranh giành tài sản. Mẹ cô không cần danh phận, thì cô cần những thứ đó làm gì? Diệp Ý Thiển muốn trải qua cuộc sống an ổn, tìm một người chồng yêu thương mình, sống một cuộc sống hạnh phúc cả đời.

Nửa năm trước, vốn tưởng đã tìm được người đó - là người đàn ông từ Đài Loan đến HongKong du lịch, nguyện định cư ở HongKong vì cô.

Nhưng khi cô bắt đầu nghĩ đến hạnh phúc tương lai của họ thì anh đã rời xa cô. Chỉ để lại một câu “Chúng ta không hợp nhau”

Khóe miệng lộ ra nụ cười yêu ớt, mẹ cô đã nói, đàn ông là không thể tin được, không được mang hạnh phúc của bản thân mình gửi gắm vào họ, bọn họ chỉ lừa dối tình cảm của con, không bao giờ yêu con thật lòng, chỉ biết làm tổn thương con.

Cô vẫn nghĩ đó là do ba cô vứt bỏ mẹ nên sinh ra ý nghĩ tiêu cực, nên vẫn nuôi mộng đẹp, nghĩ đến tương lai của mình sẽ không giống mẹ, cô yêu người đàn ông đó thật lòng, bên anh trọn đời.

Nhưng sự thật vẫn luôn tàn nhẫn như thế, kết quả là vận mệnh của cô giống như mẹ... không, cô may mắn hơn mẹ cô

Bởi vì sau khi người đàn ông mình yêu thương làm tổn thương cô, cô còn có cha an ủi.

Tuy rằng hận ông năm đó vứt bỏ mẹ, người đàn ông làm mẹ cô khóc rất nhiều, nước mắt như mưa, nhưng khi biết ông bị bệnh nghiêm trọng, tính mạng có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào.... Cô biết mình không thể bỏ mặt ông một mình. Ông ta bây giờ không còn là người đã vứt bỏ mẹ con cô, mà chỉ là một người đàn ông lẻ loi mà thôi

Nên cô nhận lại cha mình, không phải vì tiền tài vật chất của ông, mà vì cô muốn làm bạn với ông trong quãng đời còn lại, một người sống lẻ loi một mình.

Tuy ông đã tạo ra được thế giới của riêng mình, có được tiền tài và quyền lực vô cùng lớn, nhưng quay lưng lại, ngay cả một người để tin cậy cũng không có.

Vợ chính của ông đã qua đời, chỉ có một người con trai độc nhất - là anh trai cùng cha khác mẹ của cô cũng chết đuối, ông trở thành người cô độc, không người thân, những người khác có lẽ cũng chỉ vì tiền tài của ông mà nhận họ hàng. Đành phải xin đưa con gái từng bị mình vứt bỏ, hèn mọn hi vọng cô có thể trở về bên mình.

Cô vẫn rất hận ông ta, hận ông ta không cưới mẹ, cho bà một danh phận đẳng hoàng, tuy hận ông nhưng cô cũng biết, nhiều năm qua, chính ông ta chu cấp ẹ con cô, nhờ đó mẹ con cô đỡ vất vả không ít

Có lẽ ông cũng có nỗi khổ riêng, cho dù hận ông, nhưng cô cũng không thể nào vứt bỏ được tình thân, máu chảy thì ruột mềm, nên cô vẫn quay về với ông.

Cô đối với gia tài khổng lồ của ông không có một chút hứng thú nào, nhưng bây giờ trở thành con gái của ông, ông dùng cả đời để phấn đấu vươn lên, cô không thể ngồi yên không thêm để ý. Mấy ngày nay cha cô nghỉ ngơi, cô cho dù có kiên cường đến đâu, cũng muốn vứt đi cho nhẹ người.

“Tổng giám đốc, không xong rồi, khách hàng của chúng ta ăn thức ăn ở roomservice, sáng nay lại không khỏe, hơn nữa không chỉ một người, Quản Lý Vương ở Phòng Khách Hàng đã không thể xử lý”

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Cô bỗng lạnh người. Ngộ độc thức ăn? Đó là điều tối kị của khách sạn, cho dù là người không chuyên nghiệp như cô, cũng hiểu rõ nguyên tắc này.

“Lập tức báo cáo cho tôi, không, tập hợp mọi người, lập tức họp”. Cô dặn bản thân mình bình tĩnh, phải bình tĩnh! hôm nay vị phó tổng quản lý giàu kinh nghiệm nhất đã đi Nhật Bản tham gia hội nghị quốc tế, cô phải làm gì đây?

Cô dặn thư ký thông báo cho Phó tổng quản lý, nếu có thời gian rảnh phải lập tức gọi điện thoại cho cô.

Lòng Diệp Ý Thiên hỗn loạn, tự nói với bản thân phải bình tĩnh lại, không chừng chỉ là vấn đề nhỏ, biết đâu họ không phải ăn thức ăn có vấn đề của khách sạn, bởi vì Quản Lý ẩm thực luôn kiểm tra nghiêm khắc. Chưa từng có báo chí nào viết thức ăn của khách sạn Phi Hạ có vấn đề.

Ngay lúc tâm tình không yên, cô không ngờ có một người đàn ông đi vào đại sảnh khách sạn.

Quý Dục Hàn cứ như vậy vào khách sạn, không biết có thể gặp đc Ý Thiên hay không, cũng không biết gặp hẳn rồi nàng sẽ phản ứng như thế nào. Nhưng chã lẽ cứ chờ đợi, chi bằng tự mình chủ động.

“Trả phòng, chúng tôi muốn trả phòng”. Anh bước đến đại sảnh xa hoa của khách sạn, nhìn một đám người bu quanh quầy tiếp tân.

Quý Dục Hàn nhú mảy, Phi Hạ là khách sạn cao cấp số một số hai ở HongKong, vậy tại sao lại có nhiều người muốn trả phòng?

“Quý khách đừng hoảng, tổng giám đốc đang xử lý vụ việc này, nguyên nhân cụ thể sẽ được điều tra rõ ràng, không hẳn là do thức ăn của chúng tôi có vấn đề...” Quản Lý đại sảnh đang đứng trước đám đông giữ trật tự

Quý Dục Hàn quan sát bốn phía, có nhiều người ko đứng thì ngồi cách đó không xa xem xét.

Vấn đề gì đã xảy ra?

“Đã có nhiều người đi bệnh viện, chẳng lẽ các người định trốn tránh trách nhiệm, còn nói khách sạn của các người không có vấn đề gì?”. một vị khách trong đám người lên tiếng.

Lập tức lời nói được đám người kia phụ họa, lòng người dần hoang mang.

“Nếu vấn đề nằm ở khách sạn chúng tôi, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhất định sẽ cho các vị một câu trả lời thỏa đáng, bây giờ các vị đừng nóng vội, cho chúng tôi chút thời gian để chúng tôi làm rõ vấn đề này”

“Chúng tôi không có nhiều thời gian để chờ đợi, chúng tôi là du khách đến ngắm cảnh, không biết lúc trước có ăn gì có vấn đề hay không”. lại một người dị nghị

“Quý khách bình tĩnh, chúng tôi...”

“Tóm lại chúng tôi muốn trả phòng, tự chúng tôi chủ động yêu cầu trả phòng, chẳng lẽ cũng không được?” Âm thanh hỗn loạn ngày càng lớn, những người này ngày càng nhiều, một số người ở một bên xem xét, cũng bắt đầu hoảng loạn, yêu cầu trả phòng

Quý Dục Hàn nhú mảy, khách sạn bị ngộ độc thực phẩm sao? Đối với khách sạn mà nói, đây là nguy hiểm trí mạng

Anh tự hỏi một lúc, sau đó khéo môi nở nụ cười thản nhiên, đi đến quầy lễ tân đang đông nghịt người. “Xin lỗi, xin cho qua một chút được không?” Âm thanh của anh trầm thấp rõ ràng. “Thật xin lỗi, cho qua một chút”.

Anh đi xuyên qua đám đông, nhiều người quay đầu nhìn anh, hơi hơi tránh đường.

Nhưng một số người chen chúc phía trước đường như rất kích động, không nghe được yêu cầu của anh mà nhường đường, cũng không muốn tránh ra.

Anh cao giọng nói: “Thật xin lỗi, có thể nhường cho tôi một con đường được không?”

Anh dùng âm thanh trong trẻo để nói, âm thanh xuyên qua đám đông ồn ào, làm ánh mắt mọi người nhìn gương mặt anh tuần đang mỉm cười của anh.

4. Chương 4

Ngoài cửa sổ bóng đêm đã bao trùm vạn vật, giống như một lượng mực lớn hắt vào chân trời, không thấy một chút ánh sáng nhỏ nhoi.

Diệp Ý Thiên ngồi ở phòng làm việc, vẻ mặt khẩn trương nghe các Phòng báo cáo. Cho đến bây giờ, không có một dấu hiệu nào do ăn thức ăn của khách sạn mà bị ngộ độc.

Khách nhân bị đưa đi bệnh viện cũng đã xuất viện, Đơn vị Vệ sinh muốn phái người đến kiểm tra, theo các biểu hiện cho thấy, có lẽ như Quý Dục Hàn nói, vị khách này trong đoàn du khách lữ hành, tối qua bọn họ ở cùng gian phòng ăn cơm.

Hơn nữa rạng sáng mới bị đưa vào bệnh viện, có vài người không gọi Phục vụ. Hiện tại Đơn vị Vệ sinh và bệnh viện đang tiến hành xét nghiệm, hy vọng có thể lập tức tra ra rốt cục là thức ăn không sạch chỗ nào. Dẫn đến ngộ độc thức ăn lần này.

Mà cô ngày càng tin tưởng, việc này không liên quan đến Khách sạn.

Nếu như là vậy, thật tốt quá... Nhưng mà, bất kể như thế nào thì lần này Khách sạn Phi Hạ cũng bị cảnh cáo. Nhân việc này, khách sạn cũng nên kiểm tra kỹ lưỡng một phen.

“Tổng giám đốc, Quý tiên sinh không muốn nhận lễ vật cùng thẻ vàng của Khách sạn chúng ta, anh ta hi vọng có thể gặp cô một lần”. Điện thoại trên bàn vang lên, nhấn nút nghe, là âm thanh của trợ lý.

“Quý tiên sinh?”. Cô theo bản năng nói lại một câu, là vị tiên sinh “kia” ư?

“Là người giúp chúng ta xế chiều hôm nay, anh ta nói có quen biết TỔNG giám đốc, muốn cùng cô gặp mặt một lần”. Giọng nói công thức hóa của Mary vang lên, mà Diệp ý Thiên đã rối loạn tâm trí.

Cô làm sao vậy? Không muốn gặp anh, không thể thấy anh, tuyệt đối tuyệt đối không thể thấy anh! Cô không biết mình vì sao như vậy, không biết mình có thể bình tĩnh, có thể không phát run, không phẫn nộ, không thương tâm hay không....

“Cô nói cho anh ta biết, bây giờ tôi rất bận, cảm ơn anh ta ra tay cứu giúp khách sạn, nếu anh ta không nhận lễ, vậy thì miễn phí toàn bộ phí của anh ta”. Cô nói trong điện thoại.

“Vâng, tổng giám đốc”

“Có kết quả điều tra của việc Ngộ độc thức ăn, phải lập tức cho tôi biết”. Hôm nay không thể trở về chăm sóc cha rồi. Cô ngủ rất ít, đôi mắt cũng thâm quầng đi.

Bất quá bề ngoài không quan trọng, đêm nay có trở về ngủ được hay không cũng không quan trọng, dù sao cô cũng không ngủ được, không chỉ chuyện của Khách sạn, mà còn có chuyện của “Anh”.

Quý Dục hàn sao lại xuất hiện ở đây? Tay cô tự giác sờ cổ tay mình, nơi đó có chiếc vòng tay, chiếc vòng tay được chế tác đơn giản.... đang đeo trên cổ tay trái của cô.

Đó là anh tặng cô, tuy không đáng tiền, nhưng cô vẫn xem như bảo bối, cho dù anh phụ cô, nhưng cô vẫn luyện tiếc mà không tháo xuống. Cô đúng là cô gái ngu ngốc, rõ ràng người ta không cần cô, sao cô còn lưu luyến, nhớ mãi không quên

“Quý tiên sinh, anh không thể vào, Tổng giám đốc hiện không rảnh để gặp anh...”. Ngoài cửa bỗng nhiên huyền ảo, cửa văn phòng bị một người thô lỗ mở ra, âm thanh lo lắng cùng phẫn nộ vang lên.

“Anh chỉ cần 10 phút”

Diệp ý Thiên cuốn quạt đứng lên, nhìn vị khách không mời mà đến ở cửa - Quý Dục Hàn, ánh mắt dịu dàng mà kiên định khóa chặt người cô, không hề lay động, chột dạ nhìn cô.

Anh... cư nhiên dùng ánh mắt đó nhìn cô? Anh cứ như vậy mà xông vào văn phòng của cô, muốn cô cho hắn 10 phút? Anh quên lúc trước là anh bỏ rơi cô như thế nào, đối xử với cô ra sao?

Phẫn nộ dâng lên trong lòng, cô bỗng rời vị trí, đi đến bên cạnh anh. “Anh đi ra ngoài cho tôi”. Cô nghe âm thanh của mình, không thể tin được đó là của cô, đầy sự oán hận và tức giận.

“Ý Thiên” Anh đứng đó, gọi tên cô.

“Mời - anh - ra - ngoài”. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn Mary đứng phía sau. “Gọi bảo vệ, đuổi anh ta đi, mang anh ta...”

“Em muốn làm lớn chuyện, cho người ta biết em đuổi khách hàng ư?” Anh vươn tay đỡ cánh cửa, mày kiếm thâm thúy làm đôi mắt hiện lên sự lợi hại.

Cô yên lặng nhìn anh, nếu là trước kia, anh có thể nắm giữ hoàn toàn cảm xúc của cô, vừa nhìn đôi mắt phảng phất ma lực của anh, cô không thể kiên trì bất cứ chuyện gì

Hiện tại, sẽ không như vậy nữa. Cô đã trải qua một lần tổn thương nghiêm trọng. Vẫn không thể ngăn cản sức quyến rũ của anh?

“Anh cho anh là ai mà xông vào văn phòng Tổng Giám Đốc? Tôi có quyền mời anh ra ngoài...”

“Em không gặp anh, anh cũng không buông tha. Anh đã đến đây, nhất định phải gặp được em, nói chuyện với em một lần”. Anh mân miệng, cương nghị và kiên trì.

“Anh uy hiếp tôi ư? Bây giờ không cho anh nói, sau này anh sẽ dây dưa không rõ với tôi?”. Mặt cô đỏ lên, bởi vì phần nộ cùng tình cảm khó nói nên lời.

Rốt cục cô hận hấn nhiều bao nhiêu? Hoặc không phải hận, mà là sợ hãi....

Quý Dục hàn nhìn tức giận trong mắt cô, biết cô hận anh thế nào. Đau khổ chạy dọc theo người anh, anh nâng mày nói: “Anh chỉ muốn nói chuyện với em, không hơn”

“Chúng ta còn gì đâu...”. Mắt cô hiện lên sự mạnh mẽ và ầm Ứt, vừa nhấc mắt, thấy được vẻ mặt hoang mang của trợ lý đứng sau Quý Dục Hàn.

Lý trí đột nhiên trở lại, cô lôi kéo vạt áo của mình, bình phục tâm tình.

“Mary, cô có thể ra ngoài, điều tra báo cáo bên ngoài, không được quấy rầy tôi cùng Quý tiên sinh nói chuyện”

Quý Dục Hàn khe buông lỏng khẩu khí, kì thật anh không giống biểu hiện tự tin cùng cường thế bên ngoài, anh rất sợ cô đuổi anh đi. Bởi vì trong mắt cô, không còn dịu dàng cho anh nữa — anh thật sự làm tổn thương cô rất nhiều, anh phải làm như thế nào để bù đắp lại cho cô?

Vượt qua thời gian hai mươi lăm năm, xuyên qua không gian và thời gian, anh có thể đến bên cô, tuyệt đối không buông tha cho cô! mặc kệ cô đối xử với anh thế nào, anh cũng sẽ không buông tha.

Mary đi rồi, anh đóng cửa ban công. Cô quay lưng lại, không hề nhìn anh, cũng không muốn nhìn anh.

Anh cứ như vậy quay về? Muốn cùng cô nói chuyện? Bọn họ còn gì đâu để nói, lúc ra đi không phải đã nói rõ ràng...

Cô đuổi theo đến sân bay cầu anh ở lại, anh không phải không quay đầu lại mà vẫn ra đi đó sao? CÔ thậm chí... CÔ bỗng nhiên nắm chặt 2 đấm... Không cần suy nghĩ, không cần nhớ lại, đoạn trí nhớ này đã phủ đầy bụi nơi sâu nhất trong lòng, không cần anh khơi lại, cũng không muốn khơi lại!

“Anh rốt cục muốn nói gì? Còn gì đâu mà nói?” Cô nhìn bóng đêm ngoài khung cửa, không biết mình nói gì, cũng không biết thân thể run nhè nhẹ.

Quý Dục Hàn nhìn thấy được, thấy cô run run nhẹ, cảm giác được cô rất xa cách. Qua hai mươi lăm năm, năm đó chính anh nói với cô những gì, đã làm những gì, giờ này giống như cuốn phim quay lại trong đầu anh, hình ảnh rõ ràng, như mọi thứ đều xảy ra hôm qua.

Giờ phút này có thể đối mặt nói chuyện với cô, tim anh cũng cảm thấy run rẩy. Từng nghĩ đến cảnh này bao nhiêu lần xuất hiện trong mơ, nhưng bây giờ lại xuất hiện chân thật ở cuộc sống, “Ý Thiên”. Có thể gọi tên cô như vậy, anh cảm giác hô hấp của mình như ngưng trệ. “Anh tới để xin lỗi em”. Đã bao lần anh mặc niệm và hối lỗi, nói với cô nhiều năm nay anh vẫn nhớ nhung cô. Không nghĩ rằng hôm nay nói ra, hết thấy đều bình thường...

Xin lỗi? Anh đang nói gì vậy? CÔ dùng sức cắn môi, trợn to mắt, ngăn không cho nước mắt tràn khóe mi.

Hơn hai tháng trước, anh cũng dùng âm thanh đó, dùng khẩu khí đó, nói với cô rằng anh và cô không hợp, bọn họ không thể bên nhau, anh phải đi...

“Anh có gì phải xin lỗi? Lời đã nói ra, tôi cũng hiểu được ý của anh... anh hiện tại... còn xin lỗi gì nữa?”. Cười trào phúng, cô không rõ lời anh, cũng không muốn hiểu.

Quý Dục Hàn nói qua những lời trong đầu...

Ngày đó, anh như lính đào ngũ, thu dọn hành lý. Nhân lúc cô đi làm mà ra đi. Anh hốt hoảng, vội vàng, khi anh mở cửa thấy cô đứng đó, cô vô cùng kinh ngạc và bối rối...

“Tôi còn nhớ rất rõ! Hôm đó vì Công ty du lịch không có đoàn, tôi có thể tan ca sớm về với anh. Tôi mua đồ ăn anh thích nhất, sương sa trà xanh, khi tôi mở cửa thấy anh xách hành lý vội vàng ra đi...”

“Anh...”. không hiểu vì sao vội vàng như vậy, không có trách nhiệm như thế? Cổ họng anh nghẹn cứng, nghe âm thanh bị thương của cô, không biết giải thích gì...

Diệp Ý Thiên tươi cười, nụ cười mỏng manh trên môi cô, lúc nào cũng có thể biến mất. “Anh có nhìn thấy tôi rất kích động phải không? Quý Dục Hàn, đây là thói quen ứng phó với phụ nữ của đàn ông sao? Tôi nói cho anh biết, nhà anh xảy ra việc, anh phải về Đài Bắc xử lý, tôi lại dễ dàng tin anh như vậy, còn ngây ngốc chờ đợi anh quay về”.

Quý Dục Hàn nhếch môi, mỗi câu nói của cô như đâm sâu vào lồng ngực của anh. Đúng vậy, anh nhớ rất rõ ràng từng câu từng chữ nói với cô. Anh nói anh phải về Đài Bắc, cho cô số điện thoại ở Đài Bắc, nói cho cô rằng khi giải quyết xong việc ở Đài Bắc, anh sẽ về...

“Tôi chấp nhận cho anh đi, tôi nghĩ muốn đưa anh ra sân bay, nhưng anh bảo không cần. Tôi như vậy sẽ làm anh luyến tiếc... Lúc đó anh nói thật êm tai, tôi nghĩ anh thật sự phải quay về có việc, nghĩ đến lòng anh có tôi, rồi sẽ quay về...” Không, cô không muốn nhớ lại khoảnh khắc đó, nhớ lại chuyện mỗi một khắc sẽ làm cô đau đến tận xương tủy!

Diệp Ý Thiên đến gần cửa sổ vài bước, thầm nghĩ cách xa anh một chút, tránh đi hương nước hoa quen thuộc, như vậy cô mới có thể trấn định.

Nhưng lòng bàn tay cô run run, vì là nỗi đau không lâu trước kia, bây giờ ừ ừ kéo đến, bao phủ toàn bộ tâm trí cô.

“Nhưng tôi lại phát hiện anh để lại lá thư trên đầu giường, khi tôi vào phòng sửa soạn hành lý...”

“Em muốn...” Quý Dục Hàn run run, anh bắt gặp đôi mắt đau khổ mà mị hoặc, cuồng vọng. “Theo anh về nhà?”

“Đúng vậy! Nhà anh có việc, tôi là bạn gái của anh, hẳn là nên trở về với anh. Nhìn anh có vẻ lo âu, tôi nghĩ nhất định là có chuyện lớn...” Cô nghiêm túc nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, xa xa là cao ốc Lâm Lập, ngọn đèn sáng như ngọc, nhưng lòng cô là một mảnh hoang vắng. “Kỳ thật anh chỉ muốn rời xa tôi mà thôi, anh muốn trốn tránh tôi, nên mới lo âu bất an như vậy. Anh sợ tôi phát hiện anh muốn trốn tránh tôi, chưa bỏ ý định làm phiền anh?”

Anh là như vậy! Hít sâu một hơi, anh không thể thanh minh cho bản thân, tại sao thời gian không trở lại trước kia, lúc anh gặp cô? Như vậy anh sẽ làm lại từ đầu. Không lừa gạt cô, không làm lòng cô bị tổn thương, anh sẽ nâng niu cô trong lòng bàn tay, che chở cho cô, cho cô không bị tổn thương...

Không thể có lòng tham như vậy, anh đã có thể quay lại đây, sao có thể hy vọng xóa sạch mọi lỗi lầm của mình? Anh có thể trở về. Đã là ông trời cho anh cơ hội, sám hối với cô, cho anh cơ hội được cô khoan dung tha thứ!

“Anh còn nhớ rõ anh viết gì không? Anh đương nhiên nhớ rõ, làm sao quên được?” Cô tươi cười mà thống khổ, đôi mắt giờ đây đã bị che kín bởi đau đớn và lừa dối.

Anh nhớ rõ, đó là một phong thư thật ngắn gọn, đặt trong phong bì màu trắng bình thường, khi viết thư, tâm tình anh hoảng loạn, nên anh không chăm chú câu chữ, anh chỉ viết mấy câu ngắn gọn:

Ý Thiên, chúng ta bên nhau rất vui vẻ, nhưng anh phát hiện chúng ta không hợp nhau. Cho nên anh phải quay về Đài Bắc, em không cần tìm anh.

Để chúng ta đoạn mối duyên này, ghi nhớ những điều tốt đẹp về nhau, được không?

5. Chương 5

Ngoài cửa sổ, bóng đêm vẫn bao trùm vạn vật, ánh đèn vẫn sáng như ngọc. Đây là ban đêm của HongKong, ban ngày sáng ngời, ban đêm lại như vực sâu thăm thẳm.

Giống như tâm tình của Diệp Ý Thiên lúc này, dù đứng trước ánh đèn sáng như ngọc, lại cảm giác như một màn đêm bao phủ. Tựa như tâm trạng ngày đó, ngày cô nhận được bức thư tuyệt tình kia.

Cô đứng bên cửa sổ, trước mắt rõ ràng là cảnh đêm phồn hoa của HongKong, nhưng cả người như chìm trong hoàng hôn lạnh lẽo.

Cô đuổi theo anh đến sân bay Khải Đức, biết mình như thế là ngốc, sao còn đuổi theo đến tận sân bay? Lúc đó cô sao lại như vậy? Ý nghĩ đau đớn đó làm thân thể cô lạnh băng, chỉ có một ý niệm trong đầu — không thể để anh rời xa cô được, muốn đuổi theo anh, muốn nói về chuyện bức thư là có ý gì... Cô đuổi theo, rất cục cựa cũng đuổi kịp anh.

Diệp Ý Thiên đứng trước cửa sổ cảm thấy cả người rét lạnh, không còn gì nữa, tất cả đều đã trôi qua! Cô không cần quay lại nỗi đau này, sao anh còn muốn cô đau thêm một lần?

“Quý Dục Hàn, những gì anh muốn nói cũng đã nói xong. Tôi nghe được rất rõ ràng, cho nên.. Anh muốn tới xin lỗi sao?” Diệp Ý Thiên cố lấy dũng khí xoay đầu nhìn anh.

XIn lỗi? Bây giờ anh mới nghĩ đến xin lỗi cô? Thật buồn cười, sao cô lại muốn cười....

Không biết lúc nào, Quý Dục Hàn đã đứng phía sau cô, rất giống với hai tháng trước. Đôi mắt sâu hấp dẫn cô vẫn thâm thúy mê người, vầng trán rộng, đôi môi mỏng, hình dáng rõ ràng, góc cạnh....

Cô bỗng lui lại từng bước, tạo khoảng cách giữa hai người, nhưng cô đã đứng bên cửa sổ, không thể lui được nữa.

Không, cô không muốn nhìn anh như vậy nữa, cô không muốn nhìn người đàn ông cô đã từng yêu, dùng toàn bộ niềm tin và tình yêu trả giá, không muốn nhìn... anh nữa, chỉ cần thấy anh, cô sẽ đau đến tận xương tủy.

“Tôi nhận lời xin lỗi của anh, anh có thể đi rồi”. Trong đầu hiện lên hình ảnh anh xoay đầu ra đi, không cho cô một ánh mắt, giống như có mũi tên nhọn xuyên qua ngực cô...

“Em không biết vì sao anh trở về xin lỗi, sao lại nhận dễ dàng như vậy?”. Quý Dục Hàn nhìn theo đôi mắt trong suốt kia, thấy được nỗi đau của cô, loại đau này cũng từng tồn tại trong anh, anh muốn kéo cô vào lòng, an ủi nỗi đau của cô.

Hai nắm tay bị anh siết chặt, anh đã đợi hai mươi lăm năm, còn không chờ được một chút nữa ư? Anh nhất định phải giải thích với cô, không để cô hận anh như vậy!

“Anh bỏ rơi tôi, nên cảm thấy có lỗi phải không?”. Cô nhìn anh, ánh mắt trong suốt kia làm anh xấu hổ vô cùng.

“Đúng vậy!”. Anh không thể trả lời khác hơn, tâm đau nhưng đầu vẫn gật.

CÔ nở nụ cười, đây là đáp án cô mong muốn “Tôi tiếp nhận rồi, anh có thể đi”

“Anh không chỉ cảm thấy có lỗi, còn vì vô trách nhiệm đã làm em tổn thương, bởi vì hành vi ngu xuẩn đã mang đến cho em rất nhiều đau khổ, bởi vì anh...”. Quý Dục Hàn nhìn vào đôi mắt của cô, nhẹ giọng nói.

“Đó đã là chuyện của quá khứ”. CÔ đánh gãy lời anh, lại xoay người nhìn cửa sổ. Cô ghét nhìn vào đôi mắt của anh, cũng ghét anh dùng giọng điệu chân thành để hối lỗi, cho đến bây giờ những lời đó còn có ý nghĩa gì đâu?

“Không, chưa từng, em chưa bao giờ rời khỏi tâm trí anh! Anh không lúc nào không sống trong nỗi nhớ về em, anh nhớ rõ lúc trước đã làm tổn thương em, anh giấu trong lòng bấy lâu nay...” Anh dừng lại một chút

“Từ khi chúng ta chia tay, nó ẩn sâu trong lòng anh”. Anh vốn muốn nói đã ẩn sâu hai mươi lăm năm, nhưng anh kịp thời sửa lại.

Bây giờ chưa phải lúc cho cô biết, anh gặp phải chuyện không thể giải thích được kia, xuyên qua không gian trở lại hai mươi lăm năm trước của mình. Anh phải cầu cô tha thứ, thu xếp lại tình hình đang hỗn loạn kia.

Không thể để tình hình ngày càng phức tạp, bây giờ cô không tin tưởng anh, vậy thì sao có thể tùy tiện nói ra được, sẽ chỉ làm cho cô hoài nghi mà không thể giải thích.

“Anh biết mình đang nói gì không, Quý Dục Hàn, vì sao còn quay về? Anh trở về nói những lời này còn ý nghĩa gì sao? Anh nói anh vẫn cái gì? vẫn nhưng nhớ tôi sao?”. Hai tay vòng trước ngực, cười trào phúng nhìn thế giới bên ngoài “Nếu thật như vậy, anh sẽ không bỏ đi, không để tôi cầu xin anh đau khổ như vậy. Bước đi không quay đầu lại nhìn tôi, sẽ không.... không nhìn đến tôi đau khổ thế nào, tuyệt vọng và bất lực, sẽ không để tôi....”. CỖ nhắm mắt lại, hai hàng lệ nóng bỏng tràn xuống má.

Diệp Ý Thiên, mày vẫn yếu ớt như vậy sao? Mày không nên nói như thế, mày còn muốn đau một lần nữa ư? Nếu không phải nhận lại cha mình, bây giờ mày và mẹ sẽ giống nhau? Mà người đàn ông gây ra chuyện đó, anh dám đứng đây mà nói xin lỗi?

Thật có lỗi thì thế nào? Chẳng lẽ có thể buông xuống tất cả đau khổ và uất ức, chẳng lẽ đều xóa bỏ ư?

“Anh biết, anh cũng biết” Anh cắn răng, đôi mắt đưa đưng nổi đau thâm thúy, chân thành. “Cho nên giờ đây, đứng nơi này, chân thành hối lỗi với em, cầu xin em tha thứ. Bên anh, chịu trách nhiệm cho tình cảm này, bên nhau trọn đời trọn kiếp”. Âm thanh trầm thấp tràn ngập hối lỗi bi ai. “Anh cùng vài cô gái quen nhau. Những người đó không giống em, không có nhiều tình cảm, qua loa rồi chia tay, không hề lưu luyến....”

Cô mân môi, không để nước mắt rơi, nhưng một khi đã rơi lệ làm sao có thể ngăn cản được? Giống như khi trời bắt đầu mưa, mưa như trút nước, không cách nào ngăn lại được.

“Khó có được kì nghỉ dài hạn, anh đến HongKong du lịch, rồi gặp được em. Em thông minh lại diu dàng, giống như làn gió mát thổi vào lòng anh. Em đơn thuần, trong sáng, không nhiễm thói đời, như áng mây trắng noãn không tỳ vết, bên em anh thật thoải mái, cho dù anh là người hời hợt với tình cảm, nhưng anh rất thích cảm giác đó”. Tình cảm dâng lên trong ngực Quý Dục Hàn, áp lực tình cảm hai mươi lăm năm nay, được nói ra thật sảng khoái.

Bây giờ anh thừa nhận tình cảm của mình, anh cảm thấy không thể ức chế được nó, cô ngay trước mặt, tuy cô đang khóc thút thít — cho dù cô đang cố che dấu, anh cũng không bỏ qua bờ vai đang run nhẹ của cô, không bỏ qua bộ dáng cô cúi đầu.

Anh quen thuộc mỗi hành động của cô, a đều nhớ lại vài lần, không nhạt nhòa theo năm tháng, mà càng ngày càng rõ ràng hơn.

Vì cô đang đứng trước mặt anh, anh càng muốn mang tâm trạng mấy chục năm kia nói hết. Anh quá xúc động, nên có điểm không thể khống chế được tâm trạng của mình.

Cô cho rằng họ xa nhau mấy tháng ngắn ngủi, nhưng cô đâu biết, thật ra họ đã xa nhau hai mươi lăm năm...

“Cho nên cô gái như tôi rất dễ bỏ mặc phải không? Vì đơn thuần trở nên ngu dốt”. Cô nghe anh nói, nhớ lại thời gian họ yêu nhau, như phong ba bão táp. Bọn họ quen nhau chưa bao lâu, cô liền dâng hết lòng mình, còn tưởng có thể người để trao thân gửi phận.

Cô hoàn toàn quên lời mẹ đã dặn mà sa vào cữ chỉ dịu dàng cũng đôi mắt lạnh mạt của anh. Trời mưa anh sẽ đứng dưới lầu, hẹn cô tản bộ. Thuê xe mang cô đi hóng gió, nói cho cô đây là việc rất thú vị. Mỗi ngày anh tặng cô một cành hoa hồng, thổ lộ tình yêu với cô... Cho nên cô dễ dàng sa vào lòng anh, trả giá tất cả bản thân mình cho anh.

Quý Dục Hàn nhú mày, bởi giọng điệu của cô không còn ôn hòa, tất cả là do anh! Nhưng anh không hy vọng cô tự làm tổn thương bản thân, không hy vọng cô đóng kín trái tim mình.

“Thế nên tôi mới để anh ra đi, nói chúng ta không hợp, không thể tiếp tục...” Ánh mắt cô nhìn về phía xa, màn đen bao phủ cả bầu trời. “Thật ra sau khi anh đi, tôi suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng hiểu được vì sao anh ra đi”

“Ý Thiên, hãy nghe anh nói, em hãy nghe anh nói hết đã”. ANh rất muốn vươn tay, ôm lấy đôi vai cô đơn của cô, âm thanh của anh chân thành tha thiết. “Lúc ấy ra đi, vì sợ hãi, sợ hãi tình cảm ràng buộc anh ở lại nơi đó. Sợ em cầu xin anh ở lại vĩnh viễn, anh sợ vì em anh phải trả giá vĩnh viễn... khi đó anh ngây thơ ngu xuẩn, tự cho mình là đúng” Anh thay nàng nói ra, tuy rằng lại tổn thương cô lần nữa, nhưng anh không muốn cô nói năm đó anh có bao nhiêu ngu ngốc và vô trách nhiệm.

Anh tự mình nói, vậy có thể nói đầy đủ lỗi lầm khi đó, có thể xin lỗi cô vì tất cả, không phải sao?

“Tôi đuổi theo anh ra tận sân bay, cầu xin anh ở lại, xin anh đừng đi, đừng bỏ tôi lại một mình....” Cô còn nhớ rõ khi đó, cô liều lĩnh kéo tay áo anh, khóc lóc cầu xin.

Cô buông xuống tự tôn của mình, khi ấy, Diệp Ý Thiên chỉ có một ý niệm trong đầu, chỉ cần anh ở lại, cái gì cô cũng không cần, không cần danh phận, không cần mãi mãi, cái gì cũng không cần.... Chỉ cần anh ở bên cô mà thôi. Nên cô đã cầu xin tha thiết, xin anh ở lại bên cô!

Nhưng đổi lại cô được gì? Gương mặt Diệp ý Thiên như tro tàn, cô chỉ nghĩ đến ba chữ: Thật xin lỗi!

“Lúc đó anh đã xin lỗi tôi rồi, tôi nhận, Quý Dục Hàn, bây giờ anh không cần phải xin lỗi nữa, lúc ấy anh đã muốn nói với tôi lời xin lỗi này rồi. Tôi nhớ rồi, tôi...” CÔ xoay người nhìn anh “Nhớ anh đã muốn xin lỗi tôi rồi, tôi sẽ nhận”

“Không, không phải! Anh quay lại không chỉ xin lỗi em, còn một mục đích khác, một mục đích rất quan trọng!” Nhìn gương mặt như tro tàn của cô, lòng Quý Dục Hàn lạnh lẽo, đã quá muộn rồi ư? Cô đã bị anh làm tổn thương đến hoàn toàn tuyệt vọng ư?

Anh tiến tới một nước, muốn vươn tay cầm tay cô. “Anh quay lại cầu xin em tha thứ, anh muốn chúng ta quay lại từ đầu. Ý Thiên, chúng ta quay lại từ đầu, được không em? anh trước kia và bây giờ không giống nhau, anh...”

Anh vươn tay đến bên cạnh cô, thái độ kháng cự của cô làm anh kinh ngạc đau lòng.

Trước kia anh có thể dễ dàng nắm tay cô, cô thích nhất là nắm tay anh, hoặc đem bàn tay mềm mại nhỏ nhắn, thoáng hơi lạnh nhét vào tay anh, rồi ngẩng đầu nhìn anh dịu dàng mỉm cười.

Nhưng bây giờ, cô lại sợ hãi rút tay về để phía sau, không muốn cho anh đụng đến.

“Anh biết anh sai lầm, biết được cuộc sống không có em sẽ ra sao. Anh quay lại để cầu xin em tha thứ, xin lỗi em, bù đắp cho em. Nếu chúng ta quay lại, anh sẽ cho em một Quý Dục Hàn khác ngày xưa, không phải một người hời hợt với tình cảm, không rủ bỏ trách nhiệm, anh sẽ cho em hạnh phúc cả đời”. Âm thanh trầm thấp của Quý Dục Hàn kiên định, ngoan cố lại tràn đầy tin tưởng nói.

Bây giờ anh đã tự tin để chịu trách nhiệm với cô, nên nói với cô như vậy. Vì anh đã trải qua hai mươi lăm năm khảo nghiệm, anh có thể chịu trách nhiệm lời nói của mình, cùng cô hứa hẹn cả đời.

Khi anh nói những lời này, không phải cô không rung động, nhưng rung động quá sâu, nên cô lại sợ hãi: Cô sợ đây chỉ là lời ngon tiếng ngọt, hoặc bắt đầu một chuyện đau lòng khác!

Không, cô sẽ không dễ dàng thay đổi. Anh có thể vô tình dẫm nát chân tình của cô dưới chân, có thể không quan tâm cô cầu xin mà vẫn ra đi, làm sao biết được không có lần thứ 2?

Diệp ý Thiên nheo đôi mắt, nhìn Quý Dục Hàn bằng đôi mắt lạnh băng “Tôi không tin anh, Quý Dục Hàn, tôi không biết anh quay lại là vì mục đích gì?”

“Ý Thiên, anh biết đã tổn thương em rất sâu, biết rõ em không thể tin anh lần nữa. Nhưng anh sẽ không buông tay” Anh nắm chặt hai đấm. CÔ sẽ kháng cự, hoài nghi, đều nằm trong dự đoán của anh.

Nhưng quay lại bây giờ, với anh mà nói, nhân sinh cũng chỉ có một mục đích, bù đắp lại tình yêu của cô, làm cô tin tưởng anh, làm cho cô mỉm cười... Anh không cầu gì hơn!

Đây là mục đích Quý Dục Hàn đã đặt ra khi vừa trở về nơi đây. Vì anh yêu cô nhiều như thế, gặp lại cô lần nữa, anh càng thêm kiên định đối với mục đích của mình.

Trong lòng anh tràn ngập cảm giác yêu đương và hối hận, loại cảm giác này ăn sâu vào anh, giúp anh kiên trì để bước tiếp.

“Anh sẽ cho em thấy anh đã thay đổi, hối hận như thế nào, sẽ thấy cố gắng của anh, cùng tình cảm anh dành cho em. Anh biết giờ đây em không tin tưởng bất cứ thứ gì, nhưng anh muốn nói — Diệp Ý Thiên, anh yêu em. Sau khi rời xa em, anh mới biết mình yêu em nhiều như thế nào, không thể không có em”

“Nói dối, gạt người” Nhìn anh khẩn cầu tha thiết, lòng cô lại run rẩy “Nếu anh thật sự yêu tôi, làm sao khi đó trốn tránh tôi để ra đi như tránh dịch bệnh? Anh sẽ không để tôi cầu xin mà quay về Đài Bắc? Một chút tin tức cũng không có, mang tôi vứt vào vực sâu không đáy?” Diệp Ý Thiên lùi lại phía sau, cau mày, hét to lên án.

Không, cô không tin lời anh, hơn ba tháng nay, sao anh không viết thư cho cô, cũng không hề gọi điện.

“Anh vừa bỏ đi, tôi không đi công tác, mỗi ngày chỉ ngồi ở nhà, không dám đi đâu, chỉ sợ anh trở về mà không gặp được tôi. Tôi chờ điện thoại, hi vọng anh còn nhớ đến tôi dù chỉ một chút, gọi cho tôi một chút cũng được... Nhưng anh không có, cái gì cũng không. Tôi chờ ngày qua ngày, đêm qua đêm. Anh nhận ra mình yêu tôi như thế sao? Đã yêu tôi như thế, sao còn nhẫn tâm bỏ rơi tôi?” Nước mắt cô bắt đầu lăn trên đôi má, là những giọt nước mắt đau khổ và chua xót.

“Anh.....” Quý Dục Hàn Kinh động, thì ra cô chờ điện thoại, ngồi ở nhà đợi anh, mong chờ cuộc sống tươi đẹp của họ...

Khi nào thì anh nhận ra rằng anh yêu cô? Cùng cô chia tay, anh vẫn sống nhưng vô cùng buông tha, vẫn kết giao với nhiều người. Nhưng trước mặt anh luôn xuất hiện hình bóng của cô, bên tai chỉ nghe âm thanh của cô....Anh dần biết ra mình chỉ muốn chiếm hữu cô, nhưng đã trải qua lâu lắm rồi, đến nỗi anh không dám quay đầu lại nhìn cô.

Cho nên bao nhiêu tiếc nuối, đau khổ, hối hận và chua xót chỉ có thể giữ trong lòng. Nếu anh nói ra những lời này, cô mới tin tưởng và tha thứ cho anh ư?

“Không còn gì để nói phải không, anh còn muốn tôi tin tưởng anh ư? Quý Dục Hàn, tôi cho anh biết! Tôi không bao giờ tin anh nữa, tôi không thiếu cái gọi là hạnh phúc! bây giờ tôi rất hạnh phúc, cho nên tôi không cần anh nữa” Cô nắm chặt tay, ngón tay bấm vào lòng bàn tay đau đớn. Cô dùng cảm nói ra những lời như vậy.

“Ý Thiên, rất nhiều việc bây giờ không thể giải thích rõ ràng cho em hiểu, anh cũng biết em hận anh và đau khổ thế nào, nhưng xin hãy tin tưởng anh, nơi đây của anh...” Anh chỉ lòng ngực mình, dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô. “Tuy rằng em không để ý đến anh, đó là anh đáng bị trừng phạt như thế, tuy rằng em hận anh, không tha thứ cho anh, nhưng anh vẫn muốn cùng em làm lại từ đầu, để anh bù đắp lại lỗi lầm khi ấy, cho em biết anh yêu em như thế nào, hận bản thân mình làm tổn thương em ra sao!”

Quý Dục Hàn cắn răng, lòng cảm thấy áy náy này và hận bản thân, anh tổn thương cô rất nhiều, anh phải làm sao mới bù đắp lại cho cô đây?

Không sao, mặc kệ anh muốn gì, trả giá bao nhiêu, anh đều mong có thể bù đắp!

Đây là nguyện vọng duy nhất của anh, là mục đích duy nhất...

” Anh sẽ không buông tay, Ý Thiên. Cho dù em hận anh, anh sẽ không bao giờ buông tha. Chẳng sợ một năm, năm năm hay mười năm, hai mươi năm.... cho dù muốn anh làm gì, anh đều mong có thể cùng em làm lại từ đầu, đây là anh hứa hẹn, em có thể nhìn anh, anh sẽ làm được!” Anh thề thốt, nhìn vào mắt cô, âm thanh trang trọng mà nghiêm túc.

Diệp Ý Thiên không tin vào tai mình, hôm nay anh rất kì quái, cô vẫn nhớ anh luôn đẩy cô ra xa, vứt bỏ cô, đem lại cho cô tuyệt vọng và đau khổ. Hắn rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao có thể thay đổi nhiều như vậy?

“Anh...cho dù anh nói gì, tôi cũng sẽ không...”

“Bây giờ em không cần tin tưởng anh, anh sẽ dùng hành động chứng minh sự chân thành của anh, em sẽ thấy tình cảm của anh!” Anh đứng trước mặt cô, vẫn anh tuấn như trong trí nhớ, nhưng lại không giống

hoàn toàn. Đường như anh trầm ổn hơn, tín niệm và kiên định hơn... Cô không thể thốt lên lời vì sự thay đổi này.

Anh, thật sự đã thay đổi?

Điện thoại nội tuyến trên bàn làm việc bỗng vang lên, âm thanh bén nhọn chói qua tai, Diệp Ý Thiên lập tức nhận điện thoại, che giấu ánh mắt chật vật. Đây là thời khắc quan trọng của Khách sạn mà cô lại suy nghĩ cái gì vậy, làm sao như vậy?

Bây giờ không phải lúc cô nhớ lại tình cũ, bây giờ cô là Tổng giám đốc của Khách sạn, phải giúp Khách sạn vượt qua cửa ải khó khăn này!

“Tổng giám đốc, có báo cáo cần kiểm tra, bây giờ tôi sang đó được không?” Bên kia là giọng của trợ lý Peter

“Được, bây giờ mang sang đây cho tôi, nhưng kết quả là gì?” Cô chờ đến khi Peter mang đến không nổi, đành nhờ Peter nói trước kết quả.

“Kết quả cho thấy vấn đề không nằm trong thức ăn của Khách sạn chúng ta, tôi nghĩ nên đưa kết quả cho báo chí, thừa dịp họ chưa phát hành báo mới, thông báo cho giới truyền thông” Peter hưng phấn nói, tâm trạng cô cũng buông lỏng theo.

Cô cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Quý Dục Hàn “Tôi nghĩ những gì anh nói cũng đã nói xong, tôi hiểu ý anh, bây giờ tôi muốn làm việc, anh có thể ra ngoài được chứ?”

Quý Dục Hàn biết cô có việc quan trọng, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, anh muốn đánh trận đánh lâu dài với cô, “Em cứ làm việc của em, anh không quấy rầy em. Nhưng bây giờ anh đang ở khách sạn của em, sẽ còn gặp lại thường xuyên”

“Mời anh ra ngoài” Diệp Ý Thiên nghẹn lời, Mary và Peter đã từ bên ngoài bước vào.

Lúc này, cô muốn dùng năng lực của mình để vượt qua khó khăn này, nên ngoài trợ lý, nhưng người khác đều không bị yêu cầu tham gia.

Peter là trợ lý của cha cô trước kia, là một thanh niên khôn khéo đáng tin cậy, hiện đang hỗ trợ công việc của cô. Mary là trợ lý mới, bình thường là thư ký của cô.

“Đã khuya rồi, gọi một ít đồ ăn khuya nhé! Có thực mới vực được đạo!” Quý Dục Hàn không nói thêm lời nào, lúc ra đến cửa, anh xoay đầu cười thêm vào.

”Đúng vậy Tổng giám đốc! từ trưa giờ tôi chưa ăn gì!. Mary lên tiếng.

Diệp Ý Thiên muốn hét lên rằng: Việc này thì có liên quan gì đến anh!

Cô không nghĩ anh thay đổi như vậy? Anh vẫn như trước kia cuồng vọng tự đại, tự quyết định, một chút cũng không... một chút cũng không thay đổi!

“Mọi người làm việc đi, tôi thay mọi người xuống dưới gọi đồ ăn khuya”. Ánh mắt Quý Dục Hàn âm áp thần nhiên, đó là ánh mắt tràn đầy tình yêu đối với người mình yêu.

Cô như chợt ngừng thở, ngay lúc ấy, anh đã đi ra cửa, để lại cô kinh ngạc đến mờ mịt.

Chẳng lẽ anh.... thật sự thay đổi ư? Vốn tưởng rằng tình yêu khiến cô tuyệt vọng, thật sự đã quay về sao?

Không có thời gian cho cô tự hỏi bản thân, vì cô muốn vùi đầu vào công việc, đây không phải là trận chiến cá nhân, mà là trận chiến của sự nghiệp của cha cô, cô không thể thất bại, không thể để cha cô thất vọng được!

6. Chương 6

Phi Hạ là khách sạn nhà hàng kiểu Âu, đối diện nhà hàng là bể bơi thật lớn, xung quanh bể bơi là hàng cột nhân tạo, tuy rằng đã vào thu, nhưng nhìn rất giống phong cảnh nhiệt đới.

“Mùa hè ở HongKong rất dài, độ ẩm cũng thích hợp, nên du khách đến đây du lịch rất nhiều”. Giữa trưa, khách ăn cơm rất nhiều, trong lúc trời xanh mây trắng khoáng đãng, người ta đi bơi rất đông.

Mỗi ngày Diệp Ý Thiên chọn một nhà hàng đi ăn cơm, vì Khách sạn tổng hợp nhiều loại hình lớn, từ thức ăn của Nhật đến thức ăn của Thái, nhà hàng đều có đầy đủ mọi thứ.

Từ việc ngộ độc thức ăn lần trước, cô cũng quản lý chặt chẽ hơn bộ phận Nhà hàng, chỉ cần rảnh, cô sẽ đi bất cứ Nhà hàng nào dùng cơm.

Hôm nay, vừa ngồi xuống bàn cơm, lập tức bên tai nghe được âm thanh không muốn nghe. Bất kể cô đi tới đâu, anh sẽ xuất hiện mà quấy rầy cô. Sắc mặt cô nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, cô ngẩng đầu nhìn Quý Dục Hàn, vẻ mặt anh lại nhàn nhã, mỉm cười hiền lành với cô.

Mấy ngày nay, cho dù vẻ mặt của cô nghiêm nghị hay cứng rắn, anh cũng thản nhiên mỉm cười với cô, giống như bây giờ, cô nhìn anh bằng ánh mắt phần nộ, nhưng anh vẫn ngồi xuống trước mặt cô.

“Ở đây vị trí bỏ trống rất nhiều, tôi lại không mời anh cùng dùng cơm” Cô nghiêm túc nhìn anh, hạ giọng nói.

“Anh không quen biết ai ở đây, nếu chúng ta đã gặp mặt, chi bằng cùng nhau ăn bữa cơm cũng không tệ phải không?” Quý Dục hàn nở nụ cười hữu lễ, rồi gọi bồi bàn.

“Bây giờ anh đang rất rảnh ư? Đài Bắc không phải có chuyện quan trọng cần xử lý sao? Không phải đã nói không có ngày nghỉ, không thể ở lại đây sao?” Đây là lời anh nói với cô lúc ở sân bay, cô nhớ rất rõ ràng, mỗi câu anh nói đều im sâu vào đầu cô.

“Đó cũng là một công việc quan trọng đối với anh, là giấc mơ của anh. Anh đã nói với em rồi đúng không? Ý Thiên, em biết anh là Phi Công, năm nay là năm đầu tiên anh nghỉ phép dài hạn, bình thường, một tuần ít nhất anh sẽ bay ba ngày”. Anh trầm đôi mắt xuống, theo thực đơn bên cạnh mà nhìn lên cô.

“Nếu công việc đã như thế, bây giờ anh có thể trở về để công tác rồi”. Cô muốn hét lên với anh, ném khăn ăn mà bỏ đi, bởi một phần vì anh tiếp cận cô, cô cảm thấy đầu óc mình như mở ra.

Quý Dục Hàn, rốt cục anh muốn làm gì? Yêu cô, muốn cùng cô bên nhau suốt đời? Đây là sự kiên trì của anh ư? Nhưng anh đã bỏ rơi cô trước, bỏ lại cô một mình ở HongKong.

Mẹ mất, cô trở thành người cô độc một mình, cho đến khi gặp được anh, cô mới cảm thấy ấm áp. Muốn cùng anh xây dựng một gia đình...

“Anh đã xin phép công ty hàng không nghỉ phép dài hạn, nói cho họ biết, anh còn việc quan trọng hơn phải làm, vì người đó, cái gì anh cũng có thể bỏ qua, cái gì cũng không cần”. Anh khép thực đơn lại, chọn một phần bít - tết Philip.

Ánh mắt mãnh liệt của anh bắn vào người cô, ánh mắt thâm thúy sáng ngời, thản nhiên mà chân thành.

Tầm mắt Diệp Ý Thiên rời đi nơi khác, hạ thấp khóe miệng... Cô cảm giác được sự chân thành của anh như anh đã nói. Nghĩ đến anh có thể vì cô mà buông tha tất cả gì đó... Nhưng việc này không bao giờ xảy ra được, người như vậy không phải Quý Dục Hàn. Quý Dục Hàn đa tình, sẽ không bao giờ biết thật lòng, là một người đàn ông vô cùng đào hoa.

Cô không thể quên nỗi đau của mình khi ấy, không thể dẫm lên vết xe đổ được!

“Anh cứ dây dưa với tôi như vậy hoài sao? Điều này không giống với anh, Quý Dục Hàn, ba tháng trước, anh không hề lưu luyến bỏ đi, chỉ ba tháng ngắn ngủi, sao anh lại có bộ dạng không có tôi không thể sống nổi?”. Tầm mắt của cô đảo qua bể bơi đông ngịt người, rồi lại rơi trên gương mặt anh tuấn của anh.

“Bây giờ anh không thể nói cho em lý do vì sao anh như vậy, nhưng thật sự anh đã thay đổi”. Đôi mắt anh hiện lên vẻ cương nghị, trả lời cô.

“Sao không thể nói ra?”

“Trừ phi em hoàn toàn tín nhiệm anh, nếu không anh thật không có cách nào để làm em tin tưởng anh, không phải sao?” Anh nói nhỏ một câu.

Món ăn được đưa lên, họ đồng thời trầm mặc.

“Ba tháng trước anh đối xử với tôi như vậy, ba tháng sau anh lại biến thành tình thánh...”

“Anh không phải tình thánh, chỉ là cuối cùng anh phát hiện anh yêu em nhiều như thế, hiểu mình lúc đó sai lầm cỡ nào. Em chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh, vì lúc đó thật sự anh đã tổn thương em quá nhiều”. Anh nhìn cô, kiên định mà dịu dàng. “Anh chỉ xin em cho anh một cơ hội, chỉ một cơ hội thôi là đủ rồi”.

“Nói nghe thật êm tai. Nếu tôi thật sự không biết lí do vì sao anh tiếp nhận tôi, tôi sẽ thật sự cảm động!” Ánh mắt cô trở nên trong suốt, mang một loại giấu cợt.

“Cái gì? Em nói gì?”. Cô buông lời trào phúng làm anh nghi hoặc, anh tiếp cận cô còn có mục đích khác ư? Ý Thiên là một cô gái nói năng biết suy nghĩ, nhưng thái độ bây giờ của cô cho thấy, nhất định là có nguyên nhân.

Mặt anh nghiêm túc, chờ mong cô nói rõ ràng.

”Bây giờ tôi không còn là tôi của ba tháng trước, tôi cũng không tin tưởng trong vòng ba tháng anh lại có thay đổi lớn như vậy.

Anh nói anh sợ phải chịu trách nhiệm, sợ hãi tôi sẽ dây dưa với anh, cho nên anh ra đi. Chỉ ba tháng ngắn ngủn, nguyên nhân nào làm anh lại yêu tôi? Giống như không có tôi, anh sẽ mất đi mục đích của cuộc sống”

“Sau này anh sẽ nói lý do cho em, em sẽ hiểu được anh. Anh thật sự yêu em, không phải hư tình giả ý, cũng không phải đột nhiên thoáng qua, mà là thời gian đã thử thách bản thân anh, là tình cảm thật sự của anh, anh...”

“Không cần anh nói dễ nghe như vậy” Cố bình tĩnh đánh gãy lời anh, muốn vấy tay với bồi bàn.

“Ba tháng trước và hiện tại, có gì khác nhau, thì đó là thái độ của anh với tình yêu, với nhân sinh cuộc sống”

Diệp Ý Thiên lạnh lùng nhìn anh, mặt ngọc mài ngai, mặt hiện lên vẻ bình tĩnh mà ảm đạm. “Là thân phận của tôi, tôi và tôi của ba tháng trước không giống nhau”

Sắc mặt của Quý Dục hàn nháy mắt thay đổi, anh đã hiểu ý cô, hàn khí bỗng dâng lên từ đáy lòng.

Không, Ý Thiên, em không thể nghĩ anh như vậy. Anh còn không nghĩ đến, nhưng cô lại nghĩ như vậy.

Hoặc là nói, thế sự thay đổi quá nhiều, vượt xa với tưởng tượng của anh.

“Bây giờ tôi không giống như ngày xưa khi còn yêu anh nữa, tôi đã trở thành đứa con gái phòng trước thủ sau, không còn là đứa bé mồ côi không biết gì”. Do cô đã suy nghĩ nhiều lần, mới nghĩ ra vì đâu mà anh thay đổi.

Thật sự bị ai mà! Anh lại trở về bên cô, là bởi vì cô đã thay đổi thân phận ư?

Nếu không, cô thật sự không thể lí giải vì sao trong ba tháng ngắn ngủn mà anh lại thay đổi lớn như vậy? Cô đang tìm lí do, cho rằng đã tìm được, vậy nên cô càng đau khổ, càng thêm kháng cự, địch ý đối với anh.

“Không phải như thế” Âm thanh trầm thấp của anh vang lên. Cô thừa biết anh sẽ phủ nhận, ai lại đi thừa nhận chuyện như vậy.

“Trước kia Diệp Ý Thiên chỉ là một trong những cô bạn gái của anh, vì mới mẻ mà ở cùng nhau, chán rồi thì có thể chia tay, nên anh mới kiên quyết ra đi như vậy...”

“Không đúng, không phải như vậy...”

“Cố lẽ nhà anh cần cưới một cô gái môn đăng hộ đối làm vợ? Cố lẽ anh chợt nhận ra, bây giờ tôi rất xứng với anh, đủ điều kiện để trở thành vợ anh... Cố lẽ vì nguyên nhân nào đó anh phải lập tức tìm vợ, mà tôi lại hoàn hảo trở thành người có khả năng lựa chọn nhất” Diệp Ý Thiên nhún mày “Tôi thật sự không tìm ra

được lý do khác tốt hơn... trước kia tôi chỉ là đứa con gái mồ côi, hai bàn tay trắng, nhất định không phải con dâu lý tưởng trong mắt bố mẹ anh... Không, không đúng, anh chưa từng nghĩ rằng sẽ kết hôn với tôi đúng không?”

“Thì ra em nghĩ như vậy” Quý Dục Hàn chỉnh lại sắc mặt, bình tĩnh nhìn cô.

“Chẳng lẽ không đúng ư?” Nhìn gương mặt bình tĩnh của anh, cô hít sâu một hơi, cô nói đúng rồi sao? Vì mục đích như vậy, anh mới trở lại tìm cô?

“Bởi vì tôi đã giữ gìn cái quý trọng nhất của đời con gái, nếu anh cưới tôi, anh có thể dễ nói chuyện với bố mẹ đúng không? Anh bị họ ép kết hôn?”

Cô biết bối cảnh nhà anh, tuy rằng anh theo đuổi nghề nghiệp mà anh thích, nhưng anh là một công tử giàu có. Trước kia cô ngây thơ, nghĩ đến anh sẽ nguyện cùng cô bên nhau, vì thế anh không thêm để ý địa vị của cô, thì ra không phải như vậy.

Khóe miệng nở nụ cười trào phúng, cô vẫy tay cho bồi bàn.

“Anh sẽ không kế thừa gia nghiệp đó”. Lặng lẽ, anh nhìn cô nghiêm túc nói. “Tài sản của cha em, sẽ do em thừa hưởng, anh sẽ không chạm vào”

Dao nĩa trên tay thoáng run, cô không nghĩ anh nói một câu như vậy...

“Không ai bức anh kết hôn, cũng không phải vì em biết giữ gìn bản thân mà kết hôn cùng em. Ở Đài Loan, danh môn thực nữ muốn gả cho anh rất nhiều”. Anh hạ khóe miệng, ánh mắt lộ tia tức giận “Coi trọng gia nghiệp của em nên tiếp cận em, em xem anh là người như vậy sao?”

“Tôi... không biết” Cô kinh ngạc nhìn ánh mắt tức giận của anh. “Tôi chỉ có thể giải thích như thế, nếu không....”

“Anh đã nói rồi, anh yêu em, cho nên anh hy vọng chúng ta có thể làm lại từ đầu”. Ánh mắt Quý Dục Hàn che dấu chua xót, cô làm sao biết tâm tình hai mươi lăm năm qua của anh? Để phát hiện mình yêu thật lòng một người, là chuyện khó khăn đối với anh.

Anh vẫn đa tình, nhưng không thật lòng với bất cứ cô gái nào, nghĩ đến mình thoải mái tự nhiên, không chịu cho ai thúc giục gượng ép...

Cho đến khi rời xa cô, anh mới biết thì ra tình yêu có thể ăn sâu vào lòng như vậy.

Nhưng lúc đó anh lại không biết quý trọng!

“Sớm muộn gì em cũng sẽ hiểu rõ tâm ý của anh. Anh cũng sẽ không thừa hưởng gia nghiệp, nếu em cảm thấy anh vì bố mẹ thúc ép, hoặc vì thân phận của em mà tiếp cận em, thì em không cần phải quan tâm như vậy” Anh cầm dao nĩa, cắt nhỏ bít - tết. “Anh sẽ dốc sức cho em một gia đình nhỏ, một gia đình hạnh phúc bằng chính hai bàn tay của mình”

Âm thanh trầm thấp kiên định, mềm nhẹ mà vững vàng giống như tiếng thở dài của biển cả, làm người ta cảm thấy yên tâm. Lời anh nói giống như là sự thật, chỉ cần cô tin tưởng là tốt rồi...

Ánh mắt Diệp Ý Thiên lại trở nên nghi hoặc, Quý Dục Hàn này thật sự không giống với anh ba tháng trước. Không phải vì anh nói như thế, mà anh làm cô cảm nhận được, anh chính là như thế.

Trước kia anh không giống bây giờ, làm người ta an tâm, làm cô cảm thấy mình có thể hoàn toàn tin vào lời anh nói.

Cô rốt cục bị gì vậy? Rõ ràng hận anh trước kia phụ tình bạc nghĩa, bị anh làm tổn thương đau đến tận xương, không thể tin được anh nói như thế, mà cô lại muốn tin tưởng anh lần nữa?

“Bây giờ em có thể hoài nghi anh, nhưng anh có thể dùng cả đời này chứng minh với em”. Anh ngừng đầu, đôi mắt trở nên âm áp, tức giận biến mất, thay vào đó là tấm chân tình dành cho cô.

“Bít - tết lạnh rồi, ăn nhanh đi! Mấy ngày nay em gầy đi rất nhiều!”

Lòng cô thấy ấm áp, cảm xúc quanh quẩn trong lòng không nói nên lời. “Tại sao bỗng nhiên đối xử với tôi như thế? Nếu đây là tình yêu đối với tôi, vì sao lúc trước còn tổn thương tôi?” Cô cúi đầu nhìn bàn ăn.

“Bởi vì từng mất đi, mới biết trân quý. Ý Thiên. Bởi vì anh từng bỏ rơi em, nên anh càng nhận ra em đối với anh quan trọng thế nào”

“Tôi... thật sự không thể tin anh thay đổi nhanh như vậy” Cô cũng cầm dao nĩa, không thể phân tích được tình cảm trong lòng. Cô vẫn hận anh, hay vẫn ôm một tình cảm khác?

Không, cô từng bị tổn thương rất nhiều, vì anh cô tình ,ang đến cho cô sự tuyệt vọng. Cô nhớ đêm mùa hè kia, cô đứng nơi đó, nhưng lòng lạnh như băng. Loại cảm giác này cô không muốn nhớ đến nữa, nghĩ đến thôi đã làm cô đau khổ.

Không day dưa với anh là lựa chọn tốt nhất — nhưng trong lòng lại ỉn ỉn đau, vì sao lại như vậy?

Không khí trầm mặc bao trùm lên bọn họ, Quý Dục hàn không nói được một lời. Trong lòng anh, kiên trì quyết định, cho nên không cần ngôn ngữ, chỉ cần hành động chân thành làm cô tin tưởng tình yêu của anh.

Cô như trước kia nhìn anh bằng ánh mắt trong sáng hồn nhiên, nói cho anh biết, cô lại yêu anh như lúc ban đầu...

“Mary, tối nay ăn gì?” Nhìn gương mặt tròn trịa của trợ lý đang đi tới, Diệp Ý Thiên khó nhin được nở nụ cười.

Mấy hôm nay, nhà hàng buôn bán vẫn bình thường, hơn nữa trải qua sự kiện ngộ độc lần trước, những quản lý khác đã bắt đầu tin tưởng năng lực của cô, rất phối hợp với cô.

Hôm qua cô đến thăm cha ở biệt thự điều dưỡng, kế bên biệt thự là vùng sông nước, phong cảnh nên thơ. Sắc mặt cha cô thoát nhìn rất tốt, bác sĩ bảo tế bào mang bệnh trong cơ thể ông tạm thời đã được khống chế.

Cô nghe vậy liền vui mừng, lại cảm thấy buồn hơn. Cô rất muốn tận hiếu với ông, làm người con hiếu thuận. Mặc dù quá khứ ông không quá quan tâm chăm sóc mẹ con cô, nhưng đó cũng là cha cô, máu chảy thì ruột mềm.

Dù sao ông cũng là cha cô, trong cơ thể cô mang một nửa dòng máu của ông, bây giờ ông nhìn cô, ngoài sự vui mừng ra còn có cả áy náy.... Ông đã giữ lại nhà hàng Châu Á - một nhà hàng nổi tiếng cho cô, là con gái ông không thể chỉ bên cạnh ông, mà còn phải thay ông gánh vác trách nhiệm này.

Nên hiện tại cô ngồi trong phòng làm việc của nhà hàng, nghiên cứu kế hoạch phát triển của năm năm tiếp theo, cô ngồi đến tận khuya.

“Tổng giám đốc rất thích ăn cơm nếp, còn phải chuẩn bị điểm tâm ngọt, nghe nói Tổng giám đốc rất thích ăn. Đúng rồi, thức uống phải là Trà sữa uyên ương, cô thích uống nó nhất” Mary cười mang bữa khuya để trên bàn.

“Cô sao có thể biết được khẩu vị của tôi thế? Mỗi ngày đều phải chuẩn bị bữa khuya, thật là cực khổ”. Rất ít người biết cô thích ăn gạo nếp, Mary thật là tỉ mỉ... Diệp Ý Thiên xinh đẹp mỉm cười. “Thật ra tôi cũng không biết, là người khác nói cho tôi biết” Mary cười nghịch ngợm. “Anh ta nói cho tôi biết cô thích ăn rất nhiều món và mỗi ngày phải đến nhà hàng ăn khuya”.

“Ai?” Ý Thiên hơi kinh ngạc, trợn to đôi mắt, tim đập nhanh hơn.

“Anh ta bảo tôi phải giữ bí mật”. Mary đã bên cô một thời gian dài, ngày càng không kiên dè nữa. “Lệnh cho cô nói cho tôi biết, nên nhớ tôi mới là Tổng giám đốc của cô”. Trong lòng cô hiện lên một cái tên, nhưng cô muốn chứng thức.

“Là Quý tiên sinh, Quý Dục Hàn tiên sinh”. Ánh mắt Mary xuất hiện sự tò mò, vị QUÝ tiên sinh này cùng Tổng giám đốc nhất định là có chuyện gì đó.

Không phải một lần, cô hoặc đồng nghiệp khác trong Khách sạn đều thấy hai người ăn cơm và tản bộ cùng nhau... Tuy rằng sắc mặt tổng giám đốc luôn như không tốt lắm, nhưng cũng không cứng rắn kháng cự.

Diệp Ý Thiên bình tĩnh gật gật đầu “Mỗi ngày cô đều tăng ca thật không phải chút nào, hôm nay cô tan ca trước đi, tài liệu ngày mai hẳn sửa”.

“Vậy cô nhanh chóng ăn khuya nhé, không nên làm việc quá khuya đâu”. Mary tiếc nuối nói, tổng giám đốc dường như không muốn nói chuyện về Quý tiên sinh.

“Một tuần nay đều là anh ta chuẩn bị bữa ăn khuya cho tôi?”. Khi Mary sắp đi khỏi, Diệp Ý Thiên bỗng đứng mở miệng hỏi.

“Đúng vậy”. Mary quay đầu nhìn cô. “Tôi nói để tôi chuẩn bị, nhưng anh ta rất kiên trì...”

“Tôi biết rồi”. Gương mặt không thay đổi lại gật đầu, ánh mắt nhìn bữa ăn khuya trước mặt.

Dịch vụ Roomservice của Khách sạn luôn hoạt động rất xuất sắc, thật ra cô chỉ cần đói bụng, gọi điện là có thể có ngay một bữa ăn ngon.

Nhưng gần đây cô thật sự không có khẩu vị, loại cơm đầy dầu mỡ này thật không hợp khẩu vị của cô. Anh còn nhớ rõ món ăn cô thích, chứng minh rằng anh không quên cô hoàn toàn... Không chỉ cơm nếp, còn có sữa bơ và cả món Uyên ương kia nữa....

Cô ngơ ngẩn nhìn thức ăn trên bàn, bỗng điện thoại trên bàn vang lên

Tim Diệp Ý Thiên đập liên hồi, cô có chuyện gì vậy? Sao lại thấy vừa nhút nhát, lại có chút chờ mong?

“Ý Thiên, còn ở văn phòng sao? Em nên về nghỉ ngơi sớm chút”. Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam dịu dàng mà bá đạo, lại trầm thấp mà thân thiết.

Nhưng đây không phải âm thanh cô chờ mong.... cô chợt thấy thật vọng.

Thì ra, cô thật sự chờ mong!

“Đông Huân?”. Cho dù có chút thất vọng, nhưng cô nhận ra được sự quan tâm trong lời nói kia.

“Nhận điện thoại của anh kinh ngạc thế ư?”. chàng trai bên kia nở nụ cười. “Bác Diệp nhờ để em làm việc khuya vậy sao? Kinh doanh khách sạn không phải chuyện một sớm một chiều, từ từ thôi, biết không?”

“Em biết rồi, anh còn ở Newyork sao?”. Khi cha cô chính thức nhận lại con gái là cô, cũng giới thiệu cho cô biết một trong những người bạn của ông. Gia tộc của anh ta kinh doanh đường thủy, là gia tộc lớn số một hai ở HongKong.

“Vài ngày nữa có thể trở lại HongKong, hôm nay xem báo chí, anh mới biết được Khách sạn xảy ra việc, sao không gọi điện cho anh?”. Đông Huân rất quan tâm cô, khi vừa tiếp nhận Khách sạn, khi cô cảm thấy mệt mỏi, anh sẽ thường xuyên cố vũ cô.

Tuần trước anh đi công tác ở NewYork, nên việc ngộ độc thức ăn, cô không liên lạc với anh.

Đây là lỗi của cô sao? Cô cảm nhận được Đông Huân đang theo đuổi cô, mà cha cô cũng hi vọng họ có thể nên duyên. Đây là tối tượng cha cô giúp cô dàn xếp hôn nhân — Nếu không có Quý Dục Hàn, nói không chừng cô sẽ thích người đàn ông dịu dàng biết chăm sóc này.

Nhưng vừa rồi cô nhận cú điện thoại kia, cô khát vọng và mong chờ rõ ràng như vậy, tuy rằng vẫn một mực kháng cự, nhưng cô thật sự hi vọng là “Anh” gọi tới....

Tuần tra toàn bộ khách sạn xong, ở công ty lại có hội nghị quan trọng, Diệp Ý Thiên lê thân thể mệt mỏi trở lại văn phòng.

Trà nóng đặt trên bàn của cô. Có bình hoa trang trí, còn có một bó hoa tươi cắm trong bình, bên trên còn có một tờ giấy. Cô cầm lấy tờ giấy nhỏ, chữ viết rất quen thuộc: Trà xanh có thể thư giãn đầu óc, nếu mệt mỏi thì nên uống một chút đi!

Nét bút mạnh mẽ hữu lực như vậy, là nét bút của người kia. Cô liếc mắt là có thể nhận ra bút tích này — đã từng viết cho cô một phong thư chia tay....

Anh đây là sao? Quan tâm ư? CÔ dùng sức múm môi, xúc động gọi điện thoại “Peter, gọi điện thoại tới phòng Quý tiên sinh, mời anh ta đến văn phòng của tôi một chuyện”

“Vâng, Tổng giám đốc”

Cúp điện thoại, cô hơi giật mình nhìn bó hoa Bách hợp trước mắt, anh còn nhớ rõ cô thích hoa gì sao?

Nếu anh nhớ tất cả, vì sao lúc đó lại đối xử với cô như vậy? Nếu yêu cô, sao còn muốn bỏ đi, để lại một mình cô trong bóng tối. Ngực mình mông một cảm giác nói không nên lời, mấy ngày nay đối với cô mà nói, cô....

Cô biết được tất cả những việc anh làm.

Cô nên tin tưởng anh, hay là nên hoài nghi mục đích của anh?

Hiện tại cô có nên tin tưởng anh không? Không, không thể! Mà không thể quên mà đã từng thề, không bao giờ tha thứ cho anh, quên anh mãi mãi, và cũng quên đi bản thân đã yêu anh thế nào....

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cô thay đổi gương mặt nghiêm túc. “Mời vào”. Cô chưa kịp sửa sang lại ý nghĩ của mình, thì thấy anh phong độ đứng trước mặt cô.

Quý Dục Hàn nở nụ cười ấm áp nhìn cô, vầng trán dịu dàng. Anh đến trước mặt cô, nhìn vào mắt cô nói. “Không phải em muốn nói với anh, sau này đừng tặng hoa cho em, không cần quan tâm đến em chứ?”. Người đàn ông này liếc mắt đã nhận ra tâm tư của cô, cũng chính vì thế, anh khí phách mà dịu dàng bắt lấy lòng cô làm tù binh, làm cô yêu anh, vì anh mà lún sâu vào đó, rồi mới ảo tưởng, muốn ở bên anh cả đời!

“Nếu anh đã biết, vì sao còn làm như vậy?” Diệp Ý Thiên nhìn mắt anh, mắt anh vẫn sâu như biển, có thể mang cô hút sâu vào đáy mắt.

“Có thể em sẽ không nhận, nhưng anh vẫn muốn kiên trì”. Anh nhẹ nhàng lắc đầu. “Gần đây anh suy nghĩ về công việc của mình, làm phi công vài năm, có để dành một ít tiền, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sẽ có khó khăn, anh rất lo lắng”

“Anh định từ chức?” Cô há hốc mồm. “Tôi nghĩ anh....”

“Chỉ có nói mà thôi?”. Quý Dục Hàn cười trêu chọc, anh luôn chờ điện thoại của cô, hi vọng cô chủ động tìm anh. Chứng minh cô không phải hoàn toàn không quan tâm anh — mà vì anh quan tâm đến cô, làm cô cảm thấy phần nợ cũng tốt rồi.

“Anh biết ngày đó anh là người như thế nào, nên muốn em tin tưởng anh nhất định sẽ rất khó khăn”. Anh nhún vai, đã biết đây là chuyện khó khăn, nhưng anh quyết không hối hận, cả người anh liền thoải mái đứng lên.

Không nên suy nghĩ tiêu cực, một ngày nào đó anh sẽ thật sự làm cô cảm động. Chỉ cần anh chân thành, cô sẽ lại yêu anh, không phải ư?

“Em xem như anh đang theo đuổi em, có lẽ sự xuất hiện của anh sẽ làm em phiền chán, nhưng mục đích của anh không phải là muốn tổn thương em” Anh đến gần bàn làm việc của cô từng bước, gương mặt góc cạnh chân thành tươi cười. “Có thể anh sẽ không mang hoa cho em, nhưng hãy để anh chuẩn bị bữa khuya cho em, được không?”

“Hành động của anh tạo thành áp lực cho tôi, nếu anh thật sự không muốn tổn thương tôi, thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”

Anh kiên trì tiếp cận cô như vậy, nên không phải vì thân phận của cô thay đổi... Vậy vì cái gì? Chắc chắn không phải vì yêu, nhất định là không!

“Anh không biết mỗi lần anh xuất hiện, đều nhắc nhở tôi đã sống khổ sở thế nào sao? Anh không quan tâm tôi cầu xin anh đừng xa tôi, chỉ ném lại một câu ‘Chúng ta không hợp’ Nếu lúc đó không hợp, sao bây giờ lại hợp?”. Phần nợ bùng nổ trong cô, từ khi bọn họ gặp lại đến nay, cô luôn luôn đè nén phần nợ của mình. Anh trầm mặc một chút, nhìn cô ngày càng đau khổ, anh nên nói cho cô sự thật không?

“Sau khi rời xa em, thời gian trôi qua, em trong lòng anh ngày càng rõ ràng. Anh vẫn nhớ gương mặt em khóc ở sân bay, còn có khi em nói yêu anh. Nhớ đến lúc chúng ta cùng đi siêu thị mua đồ, còn có dáng em buổi sáng đánh thức anh.... Em biết không? Anh có rất nhiều bạn gái, sau khi chia tay, bọn họ sẽ trở nên mơ hồ. Chỉ có em là khác....”

Diệp Ý Thiên đảo mắt nhìn anh. “Tôi nên cảm ơn anh vì anh cảm thấy tôi không giống họ sao?” Âm thanh của cô mang theo trào phúng và đau đớn.

“Sáng sớm, mỗi lần em đánh thức anh, bây giờ anh mới biết thì ra đó là cảm giác hạnh phúc. Có thể an tâm nhìn em, ôm em, nghe em gọi tên...”

Tim Quý Dục Hàn co lại một chút, đối với anh mà nói, phần tình cảm này chôn sâu trong lòng, thì ra như vậy cũng có thể làm run động trái tim anh.....

7. Chương 7

“Không cần nói!”. Đột nhiên Ý Thiên đứng lên. “Tôi muốn đi kiểm tra các Phòng bộ của Khách sạn, xem buổi tối có ai lười biếng không.”

“Ừm” Quý Dục Hàn cũng ổn định lại tâm tình đang rung động của mình, cho dù bây giờ anh khát vọng ôm cô nhiều như thế nào, nhưng cô vẫn chưa tha thứ cho anh, anh không thể nóng vội được.

Sai lầm đã gây ra cần có thời gian để bù đắp. Do anh phụ lòng cô, cho dù cô không tha thứ cho anh, anh cũng không oán trách cô.

“Mỗi ngày em đều làm việc đến trễ thế này ư? Anh biết em ở lại nhà hàng, nhưng bản thân là quan trọng nhất, anh nghĩ...” Anh vẫn nhịn không nói ra những câu nói mang tình cảm thân thiết. “Tự mình quản lý nhiều việc như vậy không phải là biện pháp tốt, em nên bồi dưỡng một ít người cho mình, dùng thêm một ít người mới”. Bên cô mấy ngày nay, ngoài việc mong cô tha thứ, anh còn biết rất nhiều việc.

Liên quan đến Khách sạn của cô và cha cô. Anh nhờ quan hệ của mình biết được tình hình của tập đoàn Phi Hạ, toàn bộ quyền lực đều tập trung trên tay cha cô, hơn nữa ông còn quản lý cả một gia tộc.

Người anh cùng cha khác mẹ trước kia của cô cũng từng được bồi dưỡng làm người kế nghiệp, bởi vì một sự cố mà qua đời, cả tập đoàn không còn ai để kế nghiệp, trở thành nơi tranh quyền đoạt lợi.

Hoàn cảnh như vậy, một cô gái đơn thuần như cô sao thích ứng được? Cô là cô gái giết con cá cũng không nhẫn tâm, tràn ngập tình yêu như cô, làm sao sinh tồn trong hoàn cảnh sinh tồn khốc liệt như vậy?

Họ hàng của cha cô, ai nấy đều là cao thủ trên thương trường, bọn họ sẽ không vì cô là con gái riêng của ông mà hạ thủ lưu tình*. Ngược lại bọn họ sẽ không ngừng dùng thủ đoạn để đả kích cô, xem cô là cái gai trong mắt.

* : xuống tay còn giữ lại tình cảm, mình để nghĩa hán việt nghe hay hơn ^^

“Việc này cha đã dạy cho tôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp mình sinh tồn được”. Không phải không nhìn được ánh mắt anh thân thiết xuất phát từ nội tâm, chỉ là cô không muốn mình lại sa vào sự quan tâm của anh, sợ mình lại cảm động, lại yêu anh lần nữa.

Quý Dục Hàn bình tĩnh gật đầu “Anh cũng hi vọng như vậy. Ý Thiên, anh sẽ không để bất cứ ai tổn thương em”

Anh là người đến từ tương lai, anh biết hai mươi lăm năm nay kinh tế HongKong và kinh tế toàn cầu thay đổi như thế nào... Anh sẽ giúp cô, không cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương cô!

“Nói thật là dễ nghe....”. CÔ hạ mi mắt, châm chọc nói. “Chỉ cần anh không xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ không bị bất cứ tổn thương gì”. Nói xong cô đứng dậy đi ra cửa, không thèm nhìn anh một cái.

Cô sợ... nếu thấy được sự chân thành trong mắt anh, cô lại dao động, lại lún sâu lần nữa.

Cô duy trì vẻ lạnh lùng, cho anh biết khó mà rời đi!

Anh không nói gì, chỉ đi theo cô ra khỏi văn phòng.

“Tổng giám đốc, cô có chuyện gì sao?” Chuẩn bị ra về, thì Peter và Mary đã gặp cô, cả hai cùng kinh ngạc đứng lên.

“Hai người tan làm đi! Tôi chỉ muốn xem xung quanh một chút. Cả hai vất vả rồi!” Cô gật đầu với bọn họ, mỗi ngày họ phải cùng cô làm việc đến khuya, cô cũng thật xin lỗi.

Nhưng Quý Dục Hàn có nói, cô nên bồi dưỡng một ít người íh. Còn những người khác, nay là Chú lớn, mai là Chú nhỏ, nhưng bất kể là ai, cô không dám tin tưởng.

Quý Dục Hàn vẫn không nói gì, theo cô vào thang máy.

Diệp Ý Thiên không muốn đi thang máy với anh, nhưng muốn đến văn phòng của cô, chỉ duy nhất thang máy dành cho nhân viên này thôi. Khu vực làm việc của Khách sạn là khu vực độc lập, không lẫn lộn với khu vực phục vụ khách hàng.

Giờ phút này, cô chỉ có thể đứng chờ thang máy cùng anh.

Anh không nói tiếng nào, chỉ đứng bên cạnh cô, làm cô không thoải mái.

Anh định không nói gì sao? Cũng không trả lời việc cô nói lúc nãy? Lời ‘Chỉ cần anh không xuất hiện trước mặt cô, cô sẽ không bị bất cứ tổn thương gì’ lúc này....

Thang máy dừng lại, mặt cô không thay đổi bước vào thang máy, Quý Dục Hàn theo sau.

Đóng cửa thang máy, cô giúp anh nhấn nút tầng trệt.

“Sao em biết anh ở tầng trệt?” VỐn không muốn làm cô cảm thấy áp lực, nhưng khi cô giúp anh nhấn nút tầng trệt, anh nhìn không được đành buông lời hỏi một câu.

“Anh là khách hàng quan trọng của chúng tôi, tôi đương nhiên sẽ biết anh ở tầng trệt” Cô không quay đầu lại nói, có chút ảo não vì hành động của mình.

“Ý Thiên, nói cho anh biết, anh phải làm sao chúng ta mới có thể trở lại như lúc ban đầu?”. Đứng trong thang máy, anh nghe được âm thanh của mình có chút chờ mong.

Bây giờ anh rất nhớ người của hai mươi lăm năm trước, gần trong gang tấc, cô chỉ đứng trước mặt anh! Anh chỉ cần duỗi tay ra là có thể ôm cô vào lòng... Nhưng sao anh vẫn thấy cô rất xa xôi?

Nên làm sao để có thể rút ngắn khoảng cách này, để anh được bên cạnh cô, cùng cô sống vai bên nhau?

“Trở lại trước kia?”. Cô bỗng nhắm mắt, thang máy vẫn đi xuống, làm tâm trạng cô cũng rơi theo. “Không thể, anh hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, anh đã có người khác lại còn nói yêu tôi, anh không thể...”

Thang máy vẫn âm thầm đi xuống, sắp xuống tới tầng trệt.

“Em nói gì? Cái gì mà không phát hiện sự tồn tại của tøm? Anh đã bên ai khi ở với em?” Âm thanh của cô mang theo đau khổ, làm Quý Dục Hàn cảm thấy hoang mang.

Anh cảm thấy lời nói của cô bây giờ rất quan trọng, liên quan đến cuộc sống của anh, đến vận mệnh của anh, và cả tương lai của hai người...

“Đúng vậy, anh không biết, sao anh biết được chứ? Anh...” Cô thấy thang máy dừng ở tầng trệt, lộ ra nụ cười đau xót “Anh đến rồi”

“Không, anh không muốn ra ngoài” Quý Dục Hàn duỗi tay ra, ấn vào nút ngừng hoạt động, nhưng khi anh nhấn nút, lại xảy ra chấn động mạnh, anh dường như đứng không vững.

Thang máy không dừng lại, mà còn rơi xuống nhanh hơn.

“Chuyện gì vậy?” Diệp Ý Thiên mờ mịt nhìn anh, tưởng anh nhấn phải nút gì đó mới xảy ra chấn động.

Mấy giây kế tiếp, cô cũng bị tốc độ thang máy rơi xuống mà ngã vào lòng anh.

Quý Dục Hàn tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, theo bản năng anh kiểm chế thân thể, đồng thời ôm chặt cô vào lòng, dựa vào tường, cố đứng vững vàng.

Thang máy lại chấn động mạnh mẽ, tốc độ rơi xuống giảm dần. Trong phút chốc, cả thế giới trở nên yên tĩnh lạ thường.

Không nghe được âm thanh nào, chỉ có tiếng thở dốc của họ trong không gian nhỏ hẹp này.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô không tự giác nắm lấy vạt áo của anh, dựa sát vào ngực anh, tim đập mạnh mẽ, cô cảm thấy sợ hãi.

“Anh không biết”. Nhíu mày, Quý Dục Hàn nhanh chóng nhấn nút khẩn cấp. Anh nhấn xuống đồng thời lớn tiếng nói: “Có ai còn ở đây không? Thang máy hình như trục trặc, có ai nghe chúng tôi gọi không?”

“Hẳn là có người trục, anh ta sẽ trả lời chúng ta” Diệp ý Thiên cũng nói.

“Có ai ở đó không? Nghe rõ trả lời, có người bị nhốt trong thang máy”

Không thấy ai hồi âm đến, không biết đã xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm thuộc về những nhân viên vắng mặt ở ca trực sao?

Cô hít sau một hơi “Làm sao bây giờ? Đường như không ai đến cứu chúng ta.”

“Không nên gấp, nếu thang máy không sử dụng như bình thường, sẽ có người biết được” Anh ôm chặt cô, cảm giác được cô đang sợ hãi.

Nên anh trấn định trả lời, không muốn để cô lo lắng.

“Không, không thể phát hiện ngay được...” CÔ rùng mình rồi nhích lại gần anh, lo lắng nhìn anh “Đây là thang máy chuyên dụng cho nhân viên, bình thường chỉ có quản lý mới đến văn phòng. Bây giờ đã khuya, không có người sử dụng, sẽ không...”

Quý Dục Hàn ôm sát cô “Không có chuyện gì, thang máy trục trặc là chuyện bình thường” Anh âm thầm nắm chặt tay mình. Bây giờ là năm 1980, di động chưa được phổ biến, bọn họ không thể liên lạc với bên ngoài được. Không khí trong thang máy không lưu thông, nếu bị nhốt trong này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì

Huống chi vừa rồi anh đã chú ý đến trận chấn động kia. Anh là phi công, anh đối với máy móc cũng biết chút ít. Nếu dây thừng giữ thang máy có vết rách nhỏ, thậm chí gãy, như vậy thì chuyện gì sẽ đến?

“Sao anh biết được không có chuyện gì? Nếu dây thừng của thang máy bị gãy, chúng ta sẽ rơi xuống.... Anh có biết chúng ta đang ở vị trí rất cao không? Ở đây là lầu 20, từ lầu 20 rơi xuống, chúng ta sẽ tan xương nát thịt, sẽ...”

Cô bỗng nghẹn ngào không nói được nữa, sợ hãi cái chết uy hiếp toàn thân cô.

Không, cô không thể chết, không thể....

Lời nói của cô không có gì phải ngạc nhiên, vì anh biết thời đại này, thang máy thường xảy ra sự cố, ở hai mươi lăm năm trước này, thường xuyên thấy báo chí đăng tin tai nạn chết người trong thang máy xảy ra khắp nơi trên thế giới.

“Anh không cam đoan được việc gì, Quý Dục Hàn. Anh nói anh yêu tôi, nhưng vẫn có thể rời xa tôi. Tôi không bao giờ tin anh nữa, không bao giờ”. Cô cúi thấp đầu, nắm lấy áo anh, cắn răng nói.

“Đúng vậy, anh không cam đoan được gì....” Anh ôm chặt cô vào lòng rồi nói, chỉ có thể ôm thân thể run run của cô. “Nhưng anh nói cho em biết, nếu chúng ta rơi xuống, anh sẽ không để em rơi xuống trước anh. Anh nhất định dùng cơ thể mình làm đệm thịt cho em, nếu tan xương nát thịt, thì anh sẽ bị trước”

Cô chợt rơi nước mắt. Vào thời khắc nguy hiểm, anh nói với cô rằng, anh sẽ dùng thân thể của mình để bảo vệ cô.

“Cho đến khi anh chết, anh cũng không để cho em bị tổn thương, anh thề với em. Anh sẽ không nuốt lời, sẽ không làm em thất vọng nữa, anh tuyệt đối không buông tay em, nhất định sẽ cầm thật chặt, sẽ bảo vệ em”. Anh cầm tay cô, dùng sức, kiên định

Diệp Ý Thiên không nói gì, cô cũng không nói nên lời nữa. Người đàn ông này hứa sẽ dùng tính mạng để bảo vệ cô, sao lại như vậy được? Cho tới nay, anh đối xử với cô như vậy, vẫn làm đau đó sâu trong lòng cô có cảm giác đau đớn.

Đau đến mức cô nghĩ cả đời này sẽ rời khỏi anh, không nhìn đến anh nữa...

Thang máy lại lay động một chút, lòng cô không còn cảm giác sợ hãi nữa, vì cô đã có người bảo vệ, dùng tính mạng để bảo vệ...

“Đừng sợ, không chừng tình hình không phải như vậy. Không đến giây phút cuối cùng, chúng ta sẽ không buông tha hy vọng, biết không hả?”. ANh nói nhỏ bên tai cô, nào lại suy nghĩ biện pháp thoát khỏi nơi đây.

Không, không thể chết trong này được! Anh vất vả xuyên qua không gian đến bên cạnh cô, không thể chưa được cô tha thứ, cho cô hạnh phúc mà lại rời xa cô như thế.

Anh còn nhớ rất rõ, trước kia cô nói nguyện vọng của cô là được bên anh cả đời, một đứa con gái, một đứa con trai, vui vẻ sống bên nhau.... Anh chưa thực hiện được nguyện vọng của cô, sao có thể chết dễ dàng như vậy được?

Nghe sự kiên định trong lời nói của anh, cảm giác được sức lực đàn ông phía sau, mắt cô dâng nước ngày càng nhiều.

“Nếu anh đã yêu tôi như vậy, sao lúc trước còn muốn vứt bỏ tôi? Khi tôi đến tìm anh, thậm chí anh chẳng thèm để ý đến tôi...”. CÔ hít thở không thông làm lồng ngực cô như muốn nổ tung, cô khàn khàn lên tiếng.

Quý Dục Hàn cuối đầu nhìn cô “Nói cho anh biết, Ý Thiên, lời nói khi này có ý gì, nói cho anh biết!”

Cô đang nói gì vậy? Lời này giống như lúc trước cô đã từng nói, anh vốn muốn đợi thang máy dừng lại mới hỏi cô!

Cô đẩy anh, thoát khỏi lòng ngực anh, nhưng bị anh bắt lại thật nhanh, cô chỉ có thể dựa sát vào ngực anh, không thể nhúc nhích dù một chút.

“Tôi... tôi vốn định cả đời không đề cập tới chuyện này, không cho ai biết...”. Cô quên cả giãy dụa, im lặng dựa vào anh. Nơi mà cô đã từng rất muốn dựa vào, cô vốn nghĩ chỉ cần có thể tựa vào anh, đó chính là hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời cô.

“Anh muốn biết, anh nhất định phải biết!”. Hô hấp của anh hơi dồn dập đứng lên, mặc kệ sau đó họ có tan xương nát thịt hay không, anh đều phải biết: rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ còn chuyện gì làm cô đau khổ mà anh chưa biết sao?

“Tôi đi tìm anh, tôi...”. CÔ nghẹn ngào một chút, dường như nuốt về cái gì đó nói. “Tôi hi vọng có thể nói chuyện với anh lần nữa, tôi muốn quay lại một lần. Tôi cố lấy thật nhiều dũng khí đi tìm anh, tôi...”. Nước mắt rơi xuống khóe môi cô, cô khóc thật nhiều.

Muốn nói hết thật là khó khăn, bởi vì đó là lần duy nhất cô hạ mình tìm anh. Cô từng liều lĩnh đến Đài Bắc tìm anh, cô buông tha lòng tự trọng đi tìm anh, cố lấy hết dũng khí cả đời của mình....

“Em đến tìm anh? Đến Đài Bắc?”. Anh bị hóa đá, cả người cứng lại. Cô từng tìm anh? Nhất định cô đã lấy hết dũng khí, buông tha rứt rè mới làm được!

Nhưng anh lại không biết, qua hai mươi lăm năm, cũng không biết một chút! Nói như vậy, anh hối hận tình cảm này hai mươi lăm năm, mà nó từng đến bên anh. ANh không chỉ bỏ lỡ, mà còn không biết!

“Đúng vậy, tôi đến tìm anh, tôi từng đến Đài Bắc, từng đứng trước mặt anh, từng kêu tên anh...” Nhắm mắt, cô cảm thấy cả người lạnh băng, nhớ đến ngày đó.

“Sau khi anh trở về Đài Bắc một tuần, tôi còn nhớ rõ ngày đó là ngày nóng nhất mùa hạ. Đến sân bay liền cảm thấy nóng đến bức người...” Theo lời cô nói, họ đều suy nghĩ đến ba tháng trước đây, ngày mà Quý Dục Hàn không để ý đến, ngày mà Diệp Ý Thiên tuyệt vọng, hoàn toàn bị tổn thương.

Hôm đó là một ngày tháng tám nóng bức. Tuy rằng thời tiết nóng vô cùng, nhưng Diệp Ý Thiên đứng ở sân bay, cảm giác như mình bị ngâm trong thùng nước đá, trong lòng lạnh vô cùng.

Nắm chặt tờ giấy trong tay, cô hỏi bạn thân của anh là Lục Chấn Phong, anh ta cho cô địa chỉ của anh - nơi mà anh chưa bao giờ nói cho cô biết, nơi ở Đài Bắc.

Tuy tim đập kịch liệt, tuy cảm thấy sợ hãi, nhưng vô vẫn không quay đầu lại. Cho dù bị anh chán ghét, cùng muốn tìm anh hỏi cho rõ ràng.

Hơn nữa cô thương anh đến không lý do nào có thể ngăn cản được, chỉ cần có một phần vạn cơ hội, cô vẫn hi vọng có thể được bên cạnh anh.

Anh không hài lòng cô ở đâu, anh hoàn toàn không còn tình cảm với cô, cô có thể sửa đổi. Thậm chí cô không cần danh phận, nếu anh không muốn kết hôn, cô sẽ không kết hôn.

Mang ý nghĩ như vậy, cô tìm được nhà anh ở Đài Bắc. CÔ gặp được người quản lý nghiêm khắc, vì anh không ở nhà, cô không cách nào tìm được anh, nên chỉ có thể ngồi chờ ở cửa.

Cô chờ anh từ hoàng hôn đến nửa đêm, rốt cục anh cũng về.

Quý Dục Hàn mở cửa xe Ferrari, xuống xe cùng một cô gái thật đẹp. Họ cười nói vui vẻ, khi anh đứng ở cửa xe, cô gái còn chạy đến hôn lên mặt anh, bọn họ thật thân mật.

Ngay lúc đó cô cảm giác được gì? Là tuyệt vọng ư? Hay là đau đớn?

Đó là loại cảm giác chết lặng, cô ngơ ngác đứng đó, vẻ mặt bi thương.

CÔ nghe được âm thanh của bản thân mình, thầm gọi tên anh. Nhưng âm thanh mỏng manh của cô đã bị tiếng cười của cô gái kia che dấu.

Cô nhìn họ thân mật lướt qua cô, cô định cất bước rời khỏi, nhưng cả người đã không còn sức lực nữa.

Cô không thể nhúc nhích, không thể thở, không thể khóc, cứ đứng im mà nghe đau đớn dâng lên trong lòng.

Anh cứ như vậy mà bước qua cô, không phát hiện được cô đứng ở đó, thông thả bước tới, bên cạnh còn mang theo một cô gái xinh đẹp.

Anh không phát hiện dù chỉ một chút, rằng cô đang đứng bên cạnh anh. CÔ gái từng bị anh vứt bỏ, nhìn anh tươi cười trước mặt, nhìn bọn họ thân thiết.

Cô đứng trước mặt anh, mà anh làm như không thấy.... Cô buông tha tôn nghiêm của mình, chỉ vì mong anh quay lại bên cô....

Mà anh, mang theo cô gái xinh đẹp khác, tươi cười lướt qua cô. Dường như cô không tồn tại, dường như cô chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

“Bây giờ nghĩ lại, cũng không có gì, chính là anh không phát hiện ra tôi mà thôi. Tôi chỉ là một trong những bạn gái của anh... Hoặc ngay cả bạn gái cũng không phải, ai biết được...”. Giờ phút này Diệp Ý Thiên cố nói thoải mái. Khi nói ra điều đau khổ nhất cô đã không còn đau lòng nữa.

Có lẽ lúc ấy đã đau quá giới hạn của cô, nên ngược lại bây giờ cô không còn cảm giác?

Toàn bộ thân thể và linh hồn Quý Dục Hàn như bị đánh một cái thật mạnh, đem anh vút vào vực sâu không đáy, anh thật không nghĩ đến cô sẽ đến Đài Bắc tìm mình.

Cô từng đứng trước mặt anh, mà anh không nhận ra cô, còn cùng cô gái khác thân mật ư?

Đúng là sau khi để cô lại HongKong về Đài Bắc, anh từng có một đoạn thời gian đối bạn gái không ngừng.

Đó là vì — anh phát hiện, trong đầu anh luôn xuất hiện hình dáng cô tươi cười, rất kì lạ!

Đối với người đa tình như anh, quả thực làm anh ngạc nhiên và sợ hãi!

Lúc đó thật sự anh không biết cảm giác đó là gì, nên càng muốn đổi bạn gái, hi vọng quen được những cô gái khác nhau, Diệp Ý Thiên có thể phai nhạt trong anh.

Bởi vì cô là cô gái bị anh vứt bỏ! Anh tuyệt đối không để một cô gái nắm lòng mình, anh quen rất nhiều cô gái sau đó, mà không trả giá cho bất cứ đoạn tình cảm nào....

Sau này, anh phát hiện cô chưa bao giờ rời khỏi lòng anh, ngược lại càng ngày càng sâu nặng, nhưng tất cả đã quá muộn.

Hối hận anh mang theo hai mươi lăm năm, vẫn độc thân như trước, chưa bao giờ yêu cô gái khác quá nhiều, cũng không còn vô trách nhiệm như trước nữa.

Anh cũng không biết, ngoại trừ lần sai lầm đó, anh còn tổn thương cô tàn nhẫn như thế.

Đến Đài Bắc tìm anh, cô là một cô gái, cô phải hạ mình thế nào để có thể quyết tâm tìm đến người đã từng vứt bỏ mình?

Tình cảm sâu đậm thế nào, mới làm cho cô nguyện ý bị tổn thương lần nữa, đi tìm người đàn ông đó?

Anh từng được yêu nhiều như thế, nhưng anh lại mang tám chân tình ấy dẫm nát dưới chân, nghiền thành mảnh nhỏ! Vậy mà hai lần, lần sau còn tàn nhẫn hơn so với lần trước!

“Anh xin lỗi, Ý Thiên” Anh ôm sát cô rồi nói, đầy lòng tự trách mình. “Nếu cả đời này em không tha thứ cho anh, cũng là điều tất nhiên mà thôi, anh thật sự không biết... nếu anh biết...” Nếu lúc ấy anh nhận ra cô thì sao? Chỉ làm cô tổn thương hơn mà thôi. Vì lúc đó anh còn chưa nhận ra, thật ra anh là người đàn ông khôn nạn thế nào!

Quý Dục Hàn đau khổ nhắm mắt “Em muốn hận anh thì cứ hận đi! Anh không có gì để giải thích cả...” Anh nói chưa xong, lại một trận chấn động nữa ủa đến, thang máy lại rơi xuống với tốc độ không bình thường.

Xung lượng ngày một lớn, đẩy anh té xuống, nhưng hai tay anh vẫn ôm chặt lấy cô, đem cô bảo vệ trong lòng mình.

Anh ngã thật mạnh về phía sau, lưng va vào thành thang máy phát ra âm thanh thật lớn. Diệp Ý Thiên được anh ôm thật chặt lại vô cùng hoàn hảo, không bị thương.

Một cô gái được một người đàn ông bảo vệ mạnh mẽ như vậy, cô còn mong gì hơn? Cùng nhau rơi xuống, cùng nhau tan xương nát thịt, chỉ cần bọn họ “cùng nhau” là tốt rồi...

Một lần nữa thang máy ngừng rơi, Diệp Ý Thiên kinh hoàng. “Anh... Anh không sao chứ? Dục Hàn, Dục Hàn, anh không sao chứ?”. Vừa rồi anh ngã nhào trên đất phát ra âm thanh thật lớn, quanh quẩn trong lòng cô... biến thành sợ hãi!

Cô phát hiện mình không bị thương, ngược lại cảm thấy hoảng sợ vô cùng. Cô không biết họ xảy ra chuyện gì, nhưng cô muốn nói với anh một câu cuối cùng, cô rất hận anh....

Không, cô không hận anh. Mặc dù bị anh làm tổn thương như thế, nhưng cô không hận anh. Cho dù anh mang lại tổn thương lớn nhất từ trước đến nay, cô cũng chưa từng hận anh!

Để yêu một người, yêu cả trái tim mình, làm sao có thể hận người đó được? Hiện tại chỉ cần anh mở mắt, cô sẽ tha thứ tất cả.

Đúng vậy, cô vốn cố chấp, muốn cả đời không tha thứ cho anh, thì ra đó chỉ là ý niệm nhỏ bé!

Thật ra chỉ cần anh sống tốt, cô không còn gì luyến tiếc nữa!

“Dục Hàn, Quý Dục Hàn, anh mở mắt ra cho tôi, nếu anh không mở mắt, tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh”. Đôi mắt chứa lệ khiến cô mơ hồ, cô thốt ra như vậy....

8. Chương 8

“Thật không?”. Trong thang máy chỉ còn lại một màu đen tối, lúc Diệp Ý Thiên hoảng loạn thì nghe được âm thanh như vậy.

Nước mắt chảy như mưa, không ngừng rơi xuống. Đối với Diệp Ý Thiên, âm thanh này con em tai hơn âm thanh của những Thiên sứ.

“Nếu bây giờ anh mở to mắt, em sẽ tha thứ cho anh ư?”. Âm thanh Quý Dục hàn trầm thấp mang theo sự trêu chọc.

“Sẽ, sẽ”. Cô không chút do dự thốt ra, rồi cẩn thận sờ soạn thân thể anh trong bóng tối.

“Không chỉ tha thứ, em còn muốn...”

“Tổng giám đốc, cô có bên trong không?”. Lúc Diệp Ý Thiên muốn nói ra câu nói giấu tận đáy lòng đã lâu, thì bộ đàm trong thang máy phát ra giọng nói lo lắng của Peter.

“Chúng tôi ở bên trong...”. Diệp Ý Thiên quên mình vừa muốn nói gì, lập tức kêu to.

“Peter, rốt cục xảy ra chuyện gì? Chúng ta đang ở tầng mấy?”. Quý Dục hàn đứng lên, lấy chiếc bật lửa trong túi, không gian đen tối bỗng trở nên ấm áp.

Diệp Ý Thiên bối rối nhìn anh, anh không có chuyện gì ư? Có thể đứng lên, hẳn là không có việc gì phải không? Vậy còn nàg?

Vì có anh bảo vệ, cô không bị thương. Nhưng chắc chắn bây giờ không nguyên vẹn như trước được, cô muốn ra ngoài sớm một chút để kiểm tra một lần.

“Anh không được lộn xộn, anh chắc là anh không có chuyện gì ư?” Cô thấp giọng gọi anh.

“Anh không sao”. Anh tươi cười với cô, ánh lửa dịu dàng chợt lay động trong đôi mắt anh, làm cô cảm thấy yên tâm.

Anh nói với bộ đàm trong thang máy “Nhanh nghĩ biện pháp cứu chúng tôi ra, tôi sợ nơi này không chịu được lâu”

“Hai người bây giờ đang ở lầu hai, thiếu chút nữa thì.... Không có gì, chúng tôi đã treo thang máy, lập tức sẽ có người xuống cứu viện. Quý Tiên Sinh, Tổng giám đốc cố chịu đựng nhé!” Peter rất lo lắng dặn dò.

“Ừhm!” Thần kinh Quý Dục Hàn đang bị buộc chặt bây giờ được thả lỏng, tuy rằng anh đã nói dùng tính mạng để bảo vệ cô, nhưng anh không muốn cô bị thương... dù chỉ một chút.

“Thế nào? Em không sao chứ?”. Quay người lại, anh nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, qua ánh lửa mỏng manh, kiểm tra thân thể cô.

Diệp Ý Thiên dùng sức lắc đầu. “Em không sao, một chút cũng không có! Nhưng còn anh, vừa rồi bị té, thật sự không có gì ư? Em nghe âm thanh va chạm rất lớn, em thấy...|

“Không sao, anh khỏe lắm. Sáng mai lưng có thể bị tụ máu, nhưng không nghiêm trọng lắm đâu” Anh vòng vo cánh tay, tỏ vẻ mình rất khỏe.

Thật ra lưng anh từng đợt đau kéo đến, nhưng anh không muốn cho cô biết, sợ cô lo lắng.

Không có gì ư? Cô nhìn vào mắt anh, nhìn ra thật ra anh không muốn cô lo lắng mà thôi.

Người đàn ông này, bây giờ anh thật sự yêu mình sao? Nếu như lời anh nói, trước kia anh không nhận ra anh yêu cô như vậy, bây giờ anh đã biết....

Cô không nên tức giận nữa. Không nên lại đau thêm một lần nữa. Bây giờ anh đang ở trước mặt cô, có lẽ cô nên tin anh một lần nữa.

Chỉ cần một lần thôi là được rồi! Huống chi, trong lòng cô còn một bí mật muốn nói với anh, chỉ cần nói với anh, vấn đề được giải quyết, vậy họ có thể hạnh phúc bên nhau rồi...

“Dục Hàn, anh thật sự yêu em sao? Thật sự muốn bên em? Lúc này anh không gạt em, không phải chỉ thuận miệng nói ra phải không?” Gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ mong chờ, đôi mắt lộ vẻ thanh lệ. Quý Dục hàn hít sâu một hơi, vừa rồi anh còn tưởng tính mạng của họ sẽ bị đe dọa, đến lúc họ chết đi mà cô vẫn không tha thứ cho anh.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đứng trước mặt anh, hỏi anh có yêu cô thật không!

Cảm tạ ông trời — Anh không tin vào thần Phật, nhưng đã từng trải qua một lần kì quái, Quý Dục Hàn không thể không tin, ông trời thật nhân từ với anh. Chẳng những cho anh cơ hội trở về hai mươi lăm năm trước, cho anh cơ hội được cô tha thứ!

“Ý Thiên” Anh bước từng bước lại gần cô.

Quý Dục Hàn đến trước mặt cô, chuyên chú lại tràn ngập xin lỗi, kiên định mà đầy nhu tình, thẳng tắp nhìn cô không chớp mắt.

Giây phút này đối với họ rất quan trọng

Không gian nhỏ hẹp, đen tối, chỉ có một chút ánh lửa trong thang máy, chút nữa thì họ bị té tan xương nát thịt, chấm dứt sinh mệnh.

“Chỉ cần tin tưởng anh một lần nữa thôi, cho anh thêm một cơ hội. ANh sẽ chứng minh cho em thấy, dùng cả cuộc đời còn lại của anh để chứng minh cho em” Quý Dục Hàn chậm rãi nói, âm thanh nhiệt liệt đầy áp lực.

Diệp Ý Thiên mở to hai mắt đầy lệ, cô vươn tay, trong bóng tối vẫn dễ dàng nắm được tay anh. “Nếu em tha thứ cho anh, em không lại...”

“Tổng giám đốc, hai người có thể ra rồi”. Lúc đó, cánh cửa thang máy bị lấy ra, tay họ đang nắm chặt bắt đất dĩ buông nhau ra.

“Đưa tổng giám đốc lên trước” Quý Dục hàn đỡ lấy vai cô, cẩn thận đưa cô đến cửa thang máy, họ cách mặt đất một khoảng nên phải cần người kéo mới có thể đi lên.

“Không, anh lên trước, anh bị thương...” Diệp Ý Thiên lo lắng nhìn anh “Mau gọi xe cứu thương, Quý tiên sinh bị thương...”

“Không, không cần kinh động mọi người, Peter, anh phong tỏa tin tức, càng ít người biết càng tốt.... Vấn đề của thang máy, khách nhân bên ngoài vẫn chưa biết phải không?” Quý Dục hàn đánh gãy lời nói của cô, nâng mắt nói với Peter.

“Tôi chưa nói cho ai cả, chỉ gọi vài người đến sửa mà thôi. May là tôi và Mary tính về thì phát hiện thang máy trục trặc” Peter cùng một người khác kéo Diệp Ý Thiên lên nói.

Peter là một thanh niên ổn trọng, quốc tịch nước Anh, lớn lên ở HongKong, lại được giáo dục ở Anh, làm việc trầm ổn, giỏi giang.

“Vậy được rồi, không thể làm kinh động đến khách” Diệp Ý Thiên nghe ra lời nhắc nhở của anh, quay đầu nhìn anh đầy cảm kích.

“Tổng giám đốc, cô và Quý tiên sinh ngồi xe của tôi đến bệnh viện kiểm tra một chút đi” Peter cẩn thận khuyên.

“Mau sửa lại thang máy, rồi kiểm tra nguyên nhân sự cố. sao lại xảy ra vấn đề nghiêm trọng như vậy? Nếu là khách bị kẹt thì sao? Nếu các người cứ trì hoãn, không biết hậu quả sẽ thế nào ư?” Diệp Ý Thiên bỗng tức giận đứng lên. “Hậu cần rất cực để làm gì? Thang máy và máy móc thiết bị, không phải hằng năm đều kiểm tra định kì và sửa chữa đổi mới ư?”

“Tổng giám đốc, chúng tôi...”. Mặt Quản lý Hậu cần đầy mồ hôi, liếc nhìn Peter nhờ giúp đỡ.

“Từ hôm nay trở đi, kiểm tra lại toàn bộ thiết bị của Khách sạn, sự việc lần này các người phải chịu trách nhiệm. Viết báo cáo cho tôi, sau đó triệu tập tất cả Phòng hậu cần họp...”

Quý Dục Hàn thoáng nhìn đã rõ ý của cô, biểu tình sắc bén, xem ra cô dần dần đảm nhiệm chức Tổng giám đốc này rồi.

Thừa dịp cô và Quản Lý nói chuyện, anh lặng lẽ đến Peter nói: “Vài ngày trước Khách sạn vừa xảy ra ngộ độc, bây giờ thang máy lại gặp sự cố. Phi Hạ không nên xảy ra những sự cố liên tiếp như vậy, tốt nhất anh nên điều tra một chút, xem có ai giả trò hay không?”

Anh lo cô đảm nhiệm chức vụ chưa lâu, họ hàng xem cô như cái gai trong mắt, có lẽ những người này sau lưng giở trò. Nhưng anh không muốn cô lắng, nên nhờ Peter thăm dò là tốt nhất.

Huống chi lần này không phải là ngoài ý muốn, lại có thể uy hiếp tình mạng của cô!

“Quý Tiên Sinh, ý anh là?” Peter kinh ngạc lĩnh ngộ ra.

“Không phải ư? Gần đây anh bên cạnh Tổng giám đốc nhiều nhất, tuy hai sự cố không liên quan nhau, nhưng vẫn nên điều tra cho rõ”. Quý Dục Hàn quay đầu liếc Diệp Ý Thiển. “Ý Thiển, đi bệnh viện kiểm tra nào”

“Ừh, em...” Cô chần chờ. “Một lát em sẽ đi, để em làm rõ mọi việc đã, nhưng anh.... Peter, Quý tiên sinh bị thương, anh mang anh ấy đến bệnh viện đi.

Diệp Ý Thiển nghĩ, bây giờ cô không thể cùng anh đến bệnh viện, ít nhất bây giờ còn chưa thể.

Tuy vừa rồi cuộc nói chuyện bị gián đoạn, nhưng cô tin đã nói cho anh cô không muốn xa anh. Chỉ cần cô có thể xác định được tâm ý của anh, chỉ cần cô buông tha đau khổ, chỉ cần cô cho anh thêm một cơ hội

Cô đồng ý ư? Cô yên lặng nhìn gương mặt anh tuần của anh, vừa rồi trong thang máy, cô không phải đã muốn đồng ý ư? Chỉ cần biết tâm ý của nhau là tốt rồi, nhân sinh đôi khi phải trải qua thăng trầm, vậy hãy xem cô có đồng ý vượt qua không.

Cô vẫn chưa chuẩn bị tốt, nhưng cô đã muốn quyết định, nếu cô mở rộng lòng mình với anh, cho anh thêm một cơ hội. Anh sẽ không tổn thương cô một lần nào nữa, nhưng cô thật sự thất vọng với anh, hoàn toàn tuyệt vọng ư?

Diệp Ý Thiển không nghĩ mình yêu chân thành tha thiết như thế, cuối cùng đổi lại chỉ là sự phản bội, bị bỏ rơi, bị lừa gạt, cô đã chịu một lần tổn thương, nên bây giờ cô lựa chọn thận trọng!

Quý Dục hàn ra khỏi bệnh viện, vết thương trên lưng gần khỏi hẳn rồi, lần sự cố thang máy đó đã được giải quyết, không bị đăng báo, cũng không có vị khách nào biết được.

Anh ngẩng đầu, nhìn bầu trời âm thầm liếc một cái. Mùa thu nhiều mây vậy ư? hôm nay anh liên lạc với một vài người bạn ở HongKong, trong đó có một người làm ở cơ quan nhà nước, anh nhờ đối phương điều tra chân tướng những sự cố có liên quan đến Khách sạn Phi Hạ.

Anh hi vọng là do mình nghĩ nhiều, hi vọng bên cạnh cô không có người muốn hại cô hoặc muốn cản trở công việc của cô.

Anh hi vọng cuộc sống của cô sẽ vô tư vô lo, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc. Nhưng hiện tại, xem ra hi vọng của anh chưa thực hiện được.

Trở lại quá khứ anh mới phát hiện, thế sự thay đổi nhiều lắm, rất nhiều việc sức người không thể khống chế được. Chỉ cần tâm ý không thay đổi, anh tin anh có thể bù đắp lại sai lầm của mình, lấy lại tình yêu của cô.

Vì thế anh cố gắng đi lên. Suy nghĩ đến tương lai của mình, làm sao để cô có được một cuộc sống ổn định, để cô sống dưới bầu trời không mưa gió.

Quý Dục hàn đứng trước đèn xanh đèn đỏ, anh đang định qua đường, bên cạnh lại vang lên tiếng động nhỏ. Anh quay đầu nhìn, một cô gái đang ngồi xổm nhặt lại chiếc vòng tay màu bạc.

Nhìn thấy, đầu anh lướt qua một hình ảnh nào đó.

Trước kia, anh có tặng cho cô một chiếc vòng, hôm đó được kéo lên từ thang máy, ống tay áo bị trượt xuống, anh thấy trên cổ tay trái của cô vẫn còn đeo chiếc vòng.

Cô vẫn đeo, vẫn đeo chiếc vòng anh tặng. Đó có nghĩ là gì? Anh thật khờ, sao lại không nghĩ đến? Điều đó có nghĩa là cô chưa từng quên anh, anh tổn thương cô quá nhiều, xem nhẹ tình cảm của cô, nhưng cô vẫn luôn yêu anh!

Một cảm giác xúc động dâng lên trong ngực, Quý Dục Hàn nhớ khi anh mua chiếc vòng đó, Ý Thiển từng để ý một chiếc nhẫn kim cương.

Chiếc nhẫn được thiết kế đơn giản, nhỏ mà khéo, thật sự là một chiếc nhẫn hoàn mỹ, viên kim cương thật sáng.

“Sau này chúng ta kết hôn, sẽ dùng chiếc nhẫn đó anh nhé?” Lúc đó cô rất hưng phấn, cũng vì những lời này mà anh lại muốn rời xa cô.

Kết hôn? Không nên nói đùa, thật sự lúc đó anh không muốn bị giam cầm trong nhà tù hôn nhân! Cho nên anh bỏ đi, anh còn muốn rong chơi vài năm nữa. Anh không phải là người theo chủ nghĩa kết hôn, không thích bị tình cảm giam cầm, trước kia kết giao với những cô gái khác cũng không đơn thuần như cô.

Cô vậy mà hấp dẫn anh, nên anh mới phá lệ quen cô, thậm chí bỏ cả kế hoạch du lịch, lần đầu tiên nghỉ phép dài hạn, ở bên cô.

Nhưng cô lại muốn tiến đến hôn nhân! Làm anh kinh ngạc, sợ hãi. Anh không nói lời nào, sợ hãi lựa chọn bỏ chạy.

“Chiếc nhẫn đúng là rất đẹp, nhưng sao lại đắt thế? Hai mươi vạn đô HongKong, thật đắt...”

Bên tai vẫn văng vẳng nghe giọng nói của cô, tuy rằng không mua nhẫn, cũng không phải bỏ qua ý nghĩ kết hôn, mà là cô cảm thấy chiếc nhẫn rất đắt.

Không, hai mươi vạn không đắt chút nào, chỉ cần cô vui vẻ, anh đồng ý tiêu tốn nhiều hơn gấp mười lần, hai mươi lần như thế!

Quý Dục Hàn thất vọng đau khổ cho kế hoạch sắp thành công của mình, khi ở trong thang máy, nếu không phải vì nhân viên cứu hộ cắt ngang, có lẽ cô đã tha thứ cho anh, cho anh thêm một cơ hội!

Chỉ cần cố gắng một chút, thành ý một chút, nói ra ý nghĩ trong đầu mình cho cô, dùng hành động thực tế chứng minh cho cô thấy: anh bây giờ và trước kia không giống nhau; cô có thể tin tưởng anh!

Quý Dục Hàn cảm thấy hưng phấn, chạy về phía tòa nhà Châu Bảo Hành, sao anh lại ngốc như vậy, không nghĩ ra? Cầu xin cô tha thứ, hẳn là phải dùng chút hành động cụ thể mới đúng!

“Thật xin lỗi, tiên sinh, chiếc nhẫn kim cương kia chỉ tung ra với số lượng có hạn, được gọi là “Vĩnh Hằng Chi Giới”. Toàn HongKong chỉ có Châu Bảo Hành chúng tôi mới có, hơn nữa đã bán hết rồi”

Khi anh đến cửa hàng miêu tả chiếc nhẫn ấy, được trả lời như thế.

Quý Dục Hàn thất vọng, nhưng anh vẫn không buông tha mà hỏi: “Vậy cô có danh sách khách hàng đã mua không?”

“Việc này... Tư liệu khách hàng chúng tôi không thể tùy tiện được...”

“Làm ơn, bất kể thế nào tôi cũng phải mua được chiếc nhẫn này. Hoặc cô có thể nói cho tôi biết làm sao mới mua được chiếc nhẫn này? Cho dù các cô không bán, cũng sẽ có người nhượng lại chứ?” Quý Dục Hàn hỏi.

Nhân viên cửa hàng thấy vẻ mặt anh vội vàng mà kiên quyết, bỗng gật đầu nói: “Đúng rồi, HongKong tuy không bán, những nơi khác cũng bán hết rồi. Đây là nhẫn tung ra số lượng có hạn, nhưng Châu Bảo Hành ở Đài Bắc cũng có bán”

“Có thể xác định còn hàng sao? Có thể từ Đài Bắc mang về đây không? Tôi sẽ trả gấp đôi!” Quý Dục hàn thở ra, chỉ cần có nơi bán là được rồi, anh nhất định sẽ mua được, nhất định!

“Thật xin lỗi, chúng tôi không thể điều hàng, từng nơi đều có số lượng nhất định, tôi chỉ có thể cho anh biết nơi nào còn hàng mà thôi, nhưng không hẳn sẽ để lại cho anh, vì nhẫn của chúng tôi bán rất chạy...”

“Cho tôi địa chỉ đi! Ngoài Đài Bắc còn có chỗ nào khác không? Có thể nói cho tôi biết tất cả không?” Anh quyết định trong lòng, ở HongKong không có, thì anh có thể tìm khắp nơi trên thế giới, mua về tặng cô!

Công việc của anh là Phi công, du hành khắp nơi trên thế giới, đối với anh, đi khắp nơi trên thế giới chưa bao giờ là chuyện khó khăn. Anh sẽ tìm cho cô chiếc nhẫn cô thích. Nhất định phải tìm được, tự mình mang đến cho cô, tự tay đeo nhẫn cho cô!

Sau khi lấy được địa chỉ, nơi tìm kiếm đầu tiên sẽ là Đài Bắc, đó là nơi anh quen thuộc nhất. Anh vừa nhờ và bạn bè ở Đài Bắc, nhờ bọn họ tìm giúp anh, anh sẽ trở về để lấy.

Quý Dục Hàn thật sự không chờ được thời gian gửi qua bưu phẩm, như vậy rất lâu. Nếu ở tương lai thì như vậy có lẽ nhanh hơn, nhưng ở thời đại này chưa hoàn toàn phát triển, anh vẫn nên trở về Đài Bắc, như vậy sẽ nhanh hơn.

Hai giờ sau, thông qua bạn anh, anh đã biết được chỗ mua nhẫn, anh nhanh chóng đặt vé máy bay. Anh từng làm việc ở Hãng hàng không đó, nên nhanh chóng anh đã đặt được vé, Quý Dục Hàn lập tức hưng phấn, trở về Đài Bắc.

Chỉ cần có nhẫn, anh sẽ cầu hôn cô, ngay lập tức!

“Ý Thiên, tuy chúng ta chỉ mới quen biết nhau có hai tháng, nhưng em có muốn quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước không?” Ngồi ở ghế lái xe, người đàn ông tràn đầy tự tin nói.

Diệp Ý Thiên kinh ngạc nhìn Đông Huân. “Em cảm thấy thời gian chúng ta quen nhau rất ngắn, nên....”

“Kỳ thật em không muốn tiến thêm một bước với anh, đúng không?” Đông Huân cười cười. Anh không giống với Quý Dục Hàn, làm người khác khó quên, mà anh là một thanh niên anh tuấn, sáng sủa.

Anh là con trai của một gia tộc lớn, ở lĩnh vực kinh doanh là một kỳ tài, tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng rất được xem trọng.

“Em cũng biết bác Hạ rất hi vọng chúng ta đính hôn với nhau, bệnh của bác ấy lúc nào cũng có thể chuyển biến xấu. Hôm nay bác ấy gọi điện cho anh, nói với anh chuyện của chúng ta”. Anh lái xe sát vào lề, âm thanh trầm thấp lên tiếng.

Qua nhiên cha cô có ý nghĩ như vậy! Ý Thiên âm thầm thở dài, có lẽ ông cảm thấy áy náy với mẹ con cô, nên muốn bù đắp cho cô, mau chóng dàn xếp cuộc sống của cô cho ổn thỏa.

Cha cô biết, nếu ông bất hạnh qua đời, cô sẽ bị đám người như bầy sói đói kia vây quanh. Không còn được ông bảo vệ, cho dù cô được quyền thừa kế tài sản, cũng sẽ bị họ cắn nuốt tất cả.

Cô rất sợ ngày gia đình tụ họp mỗi tháng một lần, sợ hãi khi thấy Bác cả, Chú còn có vài người anh họ. Vì cha cô một tay gây dựng sự nghiệp, nên bọn họ như hổ tình mỗi.

Cô hi vọng cha mình có thể sống lâu trăm tuổi. Thật ra cô không cần tài sản, không cần quyền thế! Chỉ cần sức khỏe cha cô tốt hơn mà thôi, chỉ cần cha và con gái, hai người có thể ở bên nhau.... Có lẽ còn có thêm một người, người đàn ông mà cô yêu, bỗng nhiên cô muốn hỏi tâm chuyển ý, muốn bên cạnh anh!

“Nếu em không có người trong lòng, có thể thử kết giao với anh được không? Ý Thiên, không nói dối gì em, lần đầu tiên thấy em, anh cảm thấy em không giống với những tiểu thư khuê các khác. Trên người em có một loại khí chất, ngây thơ không nhiễm chút bụi trần”. Đông Huân cười ngây ngô. “Anh nói như vậy làm em không được tự nhiên phải không?”

“Àh, dạ không”. Cô có chút kinh ngạc, cô thấy mình không có gì đặc biệt, cũng giống như bao cô gái khác ở HongKong.

“Em không xem trọng hàng hiệu, không thèm để ý dòng dõi, đó là điều em hơn hẳn các cô gái khác. Em biết họ nhìn người ra sao không? Họ nhìn người không phải qua nhân phẩm, mà là nhìn qua tài sản của người đó, nếu họ phải gả ột người, họ chỉ biết đến người đó cho họ bao nhiêu lợi ích mà thôi”. Khóe miệng anh mỉm cười mang theo vẻ trào phúng. “Đây là HongKong, tất cả những thiên kim nổi tiếng, cũng chỉ có vậy thôi”

Nhất thời cô không biết nói gì cho phải, cô không quen thuộc xã hội thượng lưu ở HongKong, cũng không biết những thiên kim và phu nhân khác mình những gì. Cô chỉ biết, khi bên cạnh những chị em họ của cô, dù nội hay ngoại, thì cô cũng không biết phải làm gì mới đúng.

Họ thích thảo luận về hàng hiệu, và những vị thiếu gia nhà giàu thế nào mà thôi.

“Nếu không phải anh bắt buộc phải cưới một cô gái môn đăng hộ đối, anh tuyệt đối không cần một cô gái như vậy”. Trên đường về biệt thự, Đông Huân hơi kích động nói. “Anh muốn cưới một cô gái luôn điềm tĩnh, dịu dàng, anh muốn...” Anh ngừng xe, xoay đầu nhìn cô. “Muốn cưới một người giống em, có ánh mắt trong suốt, không màng danh lợi, không tranh sự đời, tâm hồn trong sáng như kim cương, nếu giống như em thì thật tốt!”

Hai má cô như có lửa thiêu cháy, cô không biết phải từ chối anh như thế nào.

Bởi lời nói của anh rất chân thành, nhẹ nhàng mà trầm ấm, anh lại là một thanh niên ưu tú.

Có lẽ không có cô gái nào từ chối anh. Nhưng trong lòng cô vẫn do dự.

“Ý Thiên, em đồng ý lấy anh chứ?”. Lúc cô chần chờ, một chiếc nhẫn kim cương được đưa đến trước mặt cô.

Cô hơi hé miệng, hoàn toàn không biết phải làm sao. Cô không nghĩ đến anh sẽ cầu hôn mình. Quá nhanh, cô không hiểu hết anh, mà anh cũng vậy, không hiểu hết con người cô! Hơn nữa cô còn có người trong lòng, cô không thể...

“Em không cần phải trả lời anh ngay, anh đợi em ba ngày để suy nghĩ. Nếu em không đồng ý, chúng ta vẫn là bạn bè” Anh mở cửa xe, mới thu lại nhẫn. “Ba ngày sau anh sẽ hỏi đáp án của em. Em không phải cảm thấy áp lực, chỉ cần trả lời thành thật với anh là được”

Anh vòng sang bên kia xe, mở cửa xe cho cô.

Diệp Ý Thiên hồi phục tâm tư khiếp sợ, xấu hổ nhìn anh. “Anh không biết vậy là quá nhanh ư?”

“Gặp được cô gái mình hằng mong phải nên ra tay mau lẹ, nếu không sẽ bị người khác đoạt mất thì làm sao bây giờ?”. Đông Huân cười kiêu ngạo mà thân thiết.

Cô rất muốn nói cho anh biết, lòng cô đã trao ột người đàn ông khác từ lâu, không thể chứa thêm bất kì ai được.

Nhưng thấy anh mỉm cười kiêu ngạo, cô lại không nói nên lời.

“Đừng nghĩ rằng do cha em đánh tiếng anh mới quyết định như vậy, bản thân anh là do anh làm chủ, có hiểu không?”. Đông Huân nói nhỏ bên tai cô, vươn tay đến bên cô. “Bây giờ tạm thời quên lời cầu hôn của anh đi, đi thăm Bác Hạ với anh nào”

“Ba ngày sau, em sẽ cho anh đáp án”. Cô âm thầm quyết định, nếu bây giờ từ chối, sẽ xúc phạm đến anh.

Anh đã cho cô ba ngày để suy nghĩ, vậy thì ba ngày sau, cô lại từ chối anh, anh hẳn sẽ cảm thấy đó là quyết định sau khi cô đã suy nghĩ kĩ càng. Lúc đó, hi vọng anh có thể chấp nhận được.

“Dù đáp án là gì, anh cũng sẽ chấp nhận, sẽ không vướng bận điều gì. Em có thể hoàn toàn yên tâm, nhưng ba ngày nay...” Anh kéo dài âm thanh. “Em phải đáp ứng lời hẹn hò của anh, chỉ hẹn hò trong sáng thôi, được không?”

Cô có thể nói không sao? Nhìn gương mặt chờ mong của anh, Diệp Ý Thiên biết mình không thể từ chối được!

9. Chương 9

Máy bay dừng lại ở sân bay Khải Đức, Quý Dục Hàn nhịn không được bước vội xuống máy bay.

Trong tay anh là chiếc nhẫn vất vả mới mua được. Khi anh về Đài Bắc mới biết được bạn anh đã giúp anh mua được nhưng không phải là chiếc nhẫn mà anh cần.

Nên anh lại tìm thêm một ngày, chạy từ Đài Bắc, đến Đài Trung, rồi đến Cao Hùng mới mua được chiếc “Vĩnh Hằng Chi Giới”. Nhân viên cửa hàng nói cho anh biết, sở dĩ được gọi như thế, vì nó biểu tượng cho tình yêu không bao giờ thay đổi.

Thật không? Là tình yêu vĩnh hằng.... đó là cảm giác của anh đối với cô. Anh muốn đem tình cảm này gửi đến cô, cô có nhận hay không?

Ở sân bay anh tìm được điện thoại, Quý Dục Hàn vội vã nhấn dãy số của cô. “Ý Thiên, là anh”. Cảm ơn trời đất, bây giờ cô vẫn còn ở văn phòng.

Đầu dây bên kia trầm mặc. “Anh có chuyện gì ư?”

“Hôm kia anh vừa trở lại Đài Bắc”. Đầu tiên anh báo cáo hành tung của mình, mấy ngày nay vì tìm nhân, anh vẫn không gọi điện cho cô được.

“Thì sao?” Âm thanh của cô thoải mái đôi chút.

“Anh phải làm một việc rất quan trọng, em.... chờ anh được không?”. Anh nghe được tim mình đập thình thịch, lòng bàn tay hơi toát mồ hôi.

Thì ra tâm tình người đàn ông trước khi cầu hôn là như vậy, khẩn trương và bất an, sợ người mình yêu từ chối.

“Chờ anh?”. Âm thanh bên kia hơi bối rối

“Một giờ nữa anh sẽ đến Khách sạn, em ở văn phòng chờ anh nhé. Anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em, chỉ cần một giờ thôi, anh nhất định sẽ đến. Hôm nay... tuyệt đối không lỡ hẹn, anh sẽ cho em biết, anh yêu em nhiều như thế nào”. Anh nói dứt quãng, thật ra anh đang rất vui sướng, nhưng lại vội vàng nói không rõ.

“Rốt cục anh có chuyện gì?”. Cô bị anh làm cho bất an, âm thanh cũng vội vàng. “Có liên quan đến việc anh quay về Đài Bắc sao?”

“Anh... tóm lại em hãy chờ anh, nhất định phải chờ anh, anh sẽ đến ngay lập tức!”. Vẫn là nên nói sau, trong điện thoại không thể nói rõ hết tâm ý của anh.

“Nhưng...”. Cô chần chờ, tạm dừng lại rồi mới nói. “Được, em chờ anh”

“Ừm, lát nữa gặp em nhé”. Cả người anh trở nên hưng phấn, sau khi tắt điện thoại, anh chạy ra ngoài.

Ngồi trên Taxi, anh nắm chặt chiếc hộp trên tay, anh sẽ không để cô đợi lâu, sẽ không làm cô thất vọng nữa.

Còn việc liên quan đến anh xuyên không trở lại, liên quan đến anh nhớ cô đã hai mươi lăm năm, cho nên đối với phần tình cảm này của cô, sẽ mãi mãi không tay đổi....

Ý Thiên cúp điện thoại, ngồi ngây ngốc nửa ngày ở phòng làm việc.

Thật ra hôm nay cô có hẹn cùng Đông Huân, nhưng cô vẫn đồng ý ngồi đây chờ anh. Tại sao? Tại sao cô không từ chối?

Bởi vì giọng nói của Quý Dục Hàn tràn đầy hưng phấn và chờ mong, dường như anh có chuyện rất quan trọng, rất quan trọng muốn nói với cô, cho nên cô không nỡ từ chối anh, thậm chí cô cũng chờ mong nữa.

Ngày đó ở thang máy còn chưa nói xong, sau đó lại không có thời gian để cùng anh tiếp tục. Hôm đó anh nói muốn đến bệnh viện thay thuốc, sau đó lại biến mất.

Tâm tình cô lại đi xuống, nghĩ anh lại ra đi mà không lời từ biệt, nên hai ngày nay cô đều nhận lời mời của Đông Huân.

Nhưng vừa rồi nghe được giọng điệu của anh trong điện thoại, không hiểu vì sao làm cô cảm thấy ngọt ngào và kích động. Anh rốt cục muốn cô chờ anh để làm gì? Rốt cục có chuyện gì mà phải về Đài Bắc, hơn nữa sẽ lập tức đến gặp cô?

Diệp Ý Thiên xoa hai má đang nóng dần lên của mình, cô đang suy nghĩ gì vậy? Cô định tha thứ cho anh ư?

Khoan đã, anh có gì đó muốn nói với cô, nếu như cô chờ mong như vậy, vậy... tha thứ cho anh!

Cô quay đầu nhìn sắc trời dần nhiễm màn đêm, chỉ một giờ nữa, anh sẽ đến bên cạnh cô. Cô đành phải gọi cho Đông Huân, nói cho anh biết hôm nay cô không thể đến được.

Trong điện thoại, cô nói dối, cô nói với anh cô bận công việc, nên buổi tối không đi ăn cơm với anh được. Đông Huân vẫn như bình thường, dịu dàng với cô, còn nhắc nhở mai là ngày cô phải cho anh đáp án.

Dục Hàn, ngày mai em nên trả lời Đông Huân thế nào, anh hãy nói cho em biết đi! Nghĩ vậy, Diệp Ý Thiển mang tâm tư chờ đợi để trôi qua một giờ.

Cô xem lại đồng hồ, đã qua một giờ 15 phút, sao anh còn chưa đến? Nghe lời nói trong điện thoại rất vội vàng, nói chỉ cần một giờ, anh nhất định sẽ không trễ!

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Cô nhanh chóng lắc đầu, không nên suy nghĩ bậy bạ, chờ một chút nữa thôi, Dục Hàn nói sẽ đến, nhất định anh sẽ đến. Không phải anh rất cần cô chờ anh sao?

Lại một giờ trôi qua, Ý Thiển ngồi không yên. Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì? Không. Cô không nên hù dọa bản thân mình.

Nếu không có gì xảy ra, Quý Dục Hàn sẽ không để mình có chuyện. Vậy sao anh lại muộn? Anh nói việc quan trọng phải quay về Đài Bắc là gì?

Nhất định đã xảy ra vấn đề gì đó, trong điện thoại, âm thanh của anh đầy sự chờ mong, anh khát vọng thấy được cô, cảm giác này không phải là giả. Cô cầm điện thoại, không biết phải làm thế nào.

Lúc cô không biết phải làm sao thì điện thoại cô cầm trên tay reo lên.

“Dục Hàn, anh ở đâu?” Cô nôn nóng hét to.

“Tiểu thư, lão gia đã xảy ra chuyện rồi” Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của người chăm sóc cha cô. “Cô đến bệnh viện nhanh lên, đột nhiên bệnh tình của ông ấy chuyển biến xấu, vừa được đưa vào phòng cấp cứu”

Chiếc điện thoại trên tay mém chút nữa rơi xuống đất, nước mắt tràn khóe mi.

Cha cô, cha cô đã xảy ra chuyện? Không, không được như vậy!

“Được, tôi lập tức tới liền...” Cô dùng sức cầm điện thoại, bước ra khỏi văn phòng. Nhưng cô cảm thấy cả người cô lực, hai chân cô run run, không thể khống chế được hành động của mình.

Cảm giác này giống với cảm giác lúc mẹ cô qua đời, không, cô không muốn cô đơn một mình, cô không muốn cha mình có chuyện gì, cha....

“Ý Thiển, em biết gì chưa? Bác Hạ bị đưa vào bệnh viện, ông ấy...” Phía sau, cửa bị người ta bật mở, có người nghiêng ngả vội vàng đi vào.

“Đông Huân...”. Hai mắt đầy lệ của cô trông thấy người đến “Em nên làm gì bây giờ? Cha em xảy ra chuyện rồi...”

“Bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện, tạm thời không được nói cho ai biết, nếu không một lát cửa bệnh viện sẽ đầy người mất”. Anh vừa ra ngoài vừa nói nhỏ với cô.

Diệp Ý Thiển đành gật gật đầu. Việc của các chú cứ để anh xử lý vậy.... Lòng cô đã loạn cào cào, sao còn nghĩ đến lợi ích công ty, khách sạn, tài sản và lợi ích được?

Chỉ cần cha cô vượt qua thời kì khó khăn này, cô không thèm bất cứ thứ gì, chỉ cần thân thể cha cô được khỏe mạnh, không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

“Đông Huân, cha em sẽ không xảy ra việc gì phải không?”. Cô cúi đầu, vẫn hỏi.

Đông Huân vỗ vai cô, không nói lời nào.

Nếu Diệp Ý Thiển ngẩng đầu nhìn Đông Huân, cô sẽ thấy trong mắt anh không phải là lo lắng, mà là lạnh nhạt.

Toàn thân ông Hạ cảm thấy ông thở ngủ trong phòng bệnh, bởi vì chỉ có người thân có thể vào thăm nên trong phòng bệnh chỉ có cô đang nắm tay ông.

“Cha, cha phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại, nếu không con sẽ thế nào đây? Con không muốn cha có chuyện gì, tuyệt đối không muốn...” Cô thấp giọng kêu cha mình, nói chuyện với ông.

Tay cha cô bỗng giật nhẹ, dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để Ý Thiên lệ tràn mi.

“Bác sĩ, bác sĩ, cha tôi tỉnh lại, ông ấy...” Cô lớn tiếng gọi bác sĩ, còn nhấn nút ở đầu giường

Một lúc sau, bác sĩ và y tá đi vào, cha cô mở mắt nhưng rồi lại nhắm mắt, làm tim Diệp Ý Thiên như bị ai nhéo. Cô hết nhìn cha mình rồi lại nhìn bác sĩ, lo lắng chờ kết quả.

“Bây giờ ông ấy rất không ổn định, nhưng lúc này có thể xem là tốt nhất rồi” Bác sĩ trầm trọng nhìn cô. “Chúng tôi sẽ cố gắng phẫu thuật lần nữa, hi vọng có thể khống chế được tế bào ung thư đang lan rộng. Nhưng trước tiên bệnh nhân cần điều dưỡng thật tốt mới có thể tiến hành phẫu thuật, vật lý trị liệu có thể sẽ rất đau đớn”

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ”. Cô cầm tay cha mình “Cha, cha phải kiên trì vì con, được không cha?”

Ông Hạ nằm trên giường gật đầu

“Bác Sĩ, hình như ông ấy muốn nói chuyện”. Cha cô hơi vươn tay, chỉ vào miệng, Diệp Ý Thiên kích động quay đầu nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhìn dụng cụ y tế, gật đầu. “Tạm thời có thể không thở oxy, nhưng chỉ được 5 phút. Cô phải chú ý”. Bác sĩ dặn dò rồi bước ra ngoài.

“Cha, cha muốn nói gì, con nghe đây!” Tai cô đặt sát bên miệng ông Hạ, nước mắt dâng đầy trên khóe mi.

“Tiếc nuôi lớn nhất của cha.... Là không đợi được đến ngày con mặc áo cưới... Đông Huân rất hợp với con.... Con... đáp ứng nó đi!” Ông Hạ thở dốc, nhỏ giọng nói. “Trước khi cha đi, có thể nhìn thấy con hạnh phúc mỹ mãn, cha có thể an tâm....”

“Không, không đâu. Cha, cha còn sống rất lâu, rất lâu nữa, cha....” Cô nghẹn ngào nói không ra lời, chỉ dùng sức cầm tay ông.

Cô y tá đứng phía sau, gắng lại ống hô hấp cho ông.

Diệp Ý Thiên ra khỏi cửa phòng bệnh, Đông Huân vẫn chờ cô nơi đó. Anh không nói gì, ánh mắt chỉ lộ ra lo lắng và thân thiết.

“Bác Hạ thế nào? Vừa rồi anh có nói chuyện với bác sĩ, ông ta nói cần để tâm tình bác Hạ thoải mái, thỏa mãn tất cả những nguyện vọng của ông. Vậy.... mới có thể tiến hành lần phẫu thuật thứ hai”. Anh cầm bàn tay run run của cô.

“Thật ư?” Cô hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn anh. “Vậy cha sẽ sống sao?”

Nước mắt của cô đảo quanh tròn, cô đã mất đi mẹ, không muốn lại muốn đi cha...

“Chúng ta cũng nhau cố gắng! làm cho ông ấy cảm thấy hạnh phúc và thoải mái. Như vậy mới tốt cho sức khỏe của ông!” Anh có lòng tin gắt đầu.

Diệp Ý Thiên gật nhẹ đầu. Cha cô muốn cô nhận lời cầu hôn của Đông Huân ư? Trong mắt ông, Đông Huân là người con rể hoàn hảo ông đã chọn cho cô ư?

Nhưng cô không muốn thực hiện nguyện vọng của ông... Dù Đông Huân đối xử với cô rất tốt, lại rất quan tâm đến cha cô.

Dục Hàn, anh ở đâu? Lúc em sợ hãi và bất lực nhất, anh lại đang ở đâu?

Sau khi Quý Dục Hàn đưa ông lão bị thương vào bệnh viện, thì đã qua giờ hẹn với Diệp Ý Thiên, anh chạy đến buồng điện thoại công cộng gọi cho cô, nhưng không ai nghe máy.

Anh phát hiện mình không có số điện thoại ở nhà cô, làm sao đây? Không có di động thật sự rất bất tiện, ở hai mươi lăm năm trước này, nóng lòng muốn liên lạc với ai đó thật khó khăn!

Quên đi, ngày mai lại giải thích với cô, bây giờ anh muốn ở lại đây với ông lão kia, chờ đến khi ông tỉnh lại.

Bởi vì ông lão bất tỉnh, nên không biết được ông là ai. Nếu anh bỏ đi như vậy, ông lão lại càng không có ai chăm sóc.

Ở ven đường anh thấy một ông lão bất tỉnh, lúc ấy trên đường rất đông, nhưng không ai dừng lại. Quý Dục Hàn lập tức bảo tài xế dừng xe, sau đó đưa ông lão đến bệnh viện.

Nhưng anh lại bỏ lỡ cuộc gặp gỡ quan trọng của anh và Ý Thiển. Anh không biết cô có trách anh không, hiển nhiên cô đã ra khỏi khách sạn, không chờ anh.

Quý Dục Hàn cảm thấy mất mát! Quên đi, ai bảo anh đến muộn, còn nói với cô nhất định sẽ không thất hứa nữa! Sự thật chứng minh, anh là người đàn ông không thể tin tưởng được.

Quý Dục Hàn cười khổ, nhưng anh không đành lòng để lại ông lão một mình mà bỏ đi. Sau khi bác sĩ nói kết quả, bảo ông lão không còn nguy hiểm, anh mới yên tâm mà đi.

Dù sao anh là người đưa ông lão đến bệnh viện, cũng có một phần trách nhiệm. Nếu đổi lại hai mươi lăm năm trước, anh đồng ý cứu một ông lão ư?

Quý Dục Hàn để tay lên ngực tự hỏi, nếu không có hai mươi lăm năm kinh nghiệm cuộc sống, nếu không phải anh từng đi qua đau thương, anh sẽ không thể nào hiểu được sinh mệnh quý giá như thế nào.

Bởi vì anh được trở về lại thời tuổi trẻ một lần nữa, nên anh mới biết quý trọng hiện tại. Nhưng anh lại không thể lung lay được Ý Thiển lần nữa, cô không chờ anh.

Quý Dục Hàn mân khóe miệng, cô lẽ đợi ngày mai, anh sẽ giải thích cho cô, chỉ cần ông lão không còn nguy hiểm, anh nhất định sẽ tìm cô giải thích rõ ràng.

Người thiện lương như cô, cô sẽ tha thứ cho sự bội ước này của anh.

Anh lại không biết, lúc anh đang ở bệnh viện, bên kia, cô cũng đang lo lắng bất an.

Trong đầu cô hiện lên câu nói của cha, cha cô hi vọng cô có thể lấy được Đông Huân, bác sĩ cũng nói phải hết sức thỏa mãn yêu cầu của ông, làm tâm trạng của ông thoải mái, ...

“Đông Huân, nếu em nói cho anh biết, em đang mang thai đứa trẻ của người khác, anh vẫn lấy em ư?” Cô không muốn nói ra bí mật trong lòng, nhưng cô không muốn để người đàn ông này hối hận vì quyết định của mình, cô không thích hợp làm vợ Đông Huân.

“Anh đã biết từ lâu rồi!” Anh nhìn vào mắt cô, bình tĩnh nói. “Bác Hạ cũng biết”.

Diệp Ý Thiển muốn té xỉu, cái gì? CÔ nghĩ mình che giấu rất tốt, nhưng thật ra họ đã biết rồi!

“Vậy sao anh còn muốn...”

“Người đàn ông đó cũng ở đây phải không?” Giọng nói Đông Huân hiện lên một chút đau xót. “Em cho là bác Hạ không biết gì ư? Ông ấy quan tâm em như vậy, sao lại không biết? Ông ấy cho người điều tra Quý Dục Hàn, rồi mới hỏi anh có đồng ý cưới em không”

“Em... hoàn toàn không biết...” Cô nhìn anh, không biết tại sao, tâm tình lại đau đớn kì lạ.

Thì ra cha cô biết cô chịu bao nhiêu tổn thương và đau khổ, nhưng không nhắc đến điều gì, là sợ nói ra cô sẽ thêm đau lòng ư?

“Ông ấy nói cho anh biết điều đó, để anh tự quyết định. Còn nói cho anh biết, em có thể muốn có đứa bé này, nhưng ông ấy không muốn em vì đứa nhỏ mà lại bị tổn thương. Ông ấy nói đàn ông như Quý Dục Hàn không hẳn sẽ mang lại hạnh phúc cho em —” Đông Huân tạm dừng một chút, nhìn cô “Anh không biết người đàn ông kia, nên anh không thể đánh giá anh ta. Nhưng có thể vứt bỏ em và đứa bé, làm anh cảm thấy anh ta là người không thể tin được!”

“Anh biết tất cả, nhưng vẫn cầu hôn em? Đông Huân, anh không cần phải làm như vậy...”

Anh đã nói rồi, em không giống những cô gái khác. Anh muốn cưới một cô gái môn đăng hộ đối, đây là vận mệnh của anh. Hãy xem em cũng là một trong những cô gái đó đi. Anh thích em, Ý Thiên, anh không ngại quá khứ của em và anh ta. Ai mà không có quá khứ chứ?”

“Nhưng đứa bé.....” CÔ hơi giật mình nhìn anh, cô không nghĩ đến Đông Huân sẽ chấp nhận làm cha của đứa bé. Làm sao có thể? Cô không đáng để người khác làm vậy, huống chi một người ưu tú như anh!

“Là đứa bé của ai có quan trọng sao? Anh rất thích trẻ con, nếu anh thích em, anh sẽ chấp nhận tất cả những gì thuộc về em”. Anh hơi nâng mắt, cười dịu dàng mà thân thiết. “Em không nên nghĩ nhiều như vậy, em có không ý gả cho anh không?”

“Khó trách cha em hi vọng em có thể lấy được anh, thì ra hai người đã nói chuyện với nhau từ trước....”

”Em nghĩ anh không nên mạnh dạn cầu hôn em ư? Dù sao đúng như em nói, chúng ta quen nhau không lâu.

“Nhưng thời gian của bác Hạ không còn nhiều lắm, ông ấy hi vọng anh cưới em, mà anh lại rất thích em.... Nếu em đồng ý, chúng ta có thể thành toàn nguyện vọng của ông ấy. Anh làm như vậy, có tiện quá không?” Đông Huân mang một chút xin lỗi nhìn cô. “Nhưng anh rất chân thành, Ý Thiên, anh sẽ không lừa dối em”

Những lời này làm cô cảm động, một người đàn ông không lừa gạt cô..... Đúng vậy! Đông Huân sẽ không gạt cô, Đông Huân chấp nhận cô, cũng là chàng rể mà cha cô thích.

Cha cô đã điều tra Quý Dục Hàn, nhất định cho rằng anh không thích hợp làm con rể của ông. nếu bây giờ cô gả cho anh — không, anh còn không cầu hôn cô, cũng không nói gì đến việc muốn lấy cô làm vợ anh, hôm qua anh cũng không đến.... ...

Cho dù Dục Hàn muốn kết hôn với cô, nếu cô làm như vậy, nhất định cha cô sẽ thất vọng! Bây giờ quan trọng nhất là cha cô, là nguyện vọng của ông, là sức khỏe của ông!

Gả cho Đông Huân, có lẽ là lựa chọn tốt nhất, ít nhất anh chân thành với cô, cũng đồng ý chấp nhận đứa bé trong bụng cô.

“Nãy giờ em không nói gì, coi như em đồng ý” Anh nữa nói đùa, nữa nghiêm túc.

“Em....” Diệp Ý Thiên cúi đầu, thật ra trong lòng cô rất loạn, cô vẫn muốn nói chuyện với Dục Hàn một lần, một lần nghiêm túc.

“Cha em hình như tỉnh lại” Đông Huân đẩy cửa phòng bệnh, kéo cô vào.

Diệp Ý Thiên thu lại nỗi lòng loạn cào cào của mình, nhìn cha cô nằm trên giường bệnh.

“Đông Huân” Ông vươn tay đến Đông Huân. “Ý Thiên đành nhờ con....”

”Bác Hạ, bác không cần nói như thế, bác sĩ nói nếu phẫu thuật sẽ còn hi vọng, cho nên con và Ý Thiên sẽ chăm sóc bác, nhất định có thể khỏe lại!

“Thật không? Ta thật lo lắng đứa bé này, nó... Haizzz, không kịp nữa rồi.... Không nhanh chóng kết hôn là không được....”

Lời cha cô như kim đâm vào lòng cô, qua hơn một tháng, nhất định sẽ có người nhận ra cô đang mang thai! Đến lúc đó, người ngoài sẽ nói thế nào? Cha cô sẽ đau lòng lắm.

Diệp Ý Thiên hoảng sợ nhìn Đông Huân, vẻ mặt Đông Huân nghiêm túc nhìn cô. Trong mắt anh nói cho cô biết, anh cũng nghĩ giống như cha cô vậy.

“Bác Hạ, con sẽ công bố hôn sự của con và Ý Thiên ra ngoài, tổ chức lễ đính hôn nho nhỏ trước. Còn lễ kết hôn sẽ nhanh chóng tiến hành, bác thấy sao?” Đông Huân kiên định nói.

Diệp Ý Thiển muốn từ chối, nhưng nhìn vẻ mặt được an ủi của ông cười cười, đành thôi, không nói. Có lẽ biện pháp của Đông Huân là biện pháp tốt nhất, cô còn không biết Quý Dục Hàn có muốn giữ đứa trẻ của họ không, có kết hôn với cô không.

Diệp Ý Thiển nhắm hai mắt, đưa tay đặt nhẹ lên bụng mình: con àh, con có tha thứ ẹ không thể gả cho cha ruột của con không?

Diệp Ý Thiển dâng lên chua xót, đột nhiên cô thông suốt, cô và Dục Hàn thật sự không có duyên phận.

Nếu đêm qua anh đến bên cô đúng giờ, có lẽ sẽ không như bây giờ. Nhưng anh không đến, mặc kệ là nguyên nhân gì... Họ cứ như vậy mà bước qua nhau.

Đây là vận mệnh! Vận mệnh mang cô đến với ĐÔNG Huân, một người đàn ông tuy cô không thương, nhưng lại là người cô rất cảm kích.

Diệp Ý Thiển nâng mắt, Đông Huân đứng trước mặt cô, dịu dàng nói. "Ý Thiển, anh sẽ cho em và đứa bé hạnh phúc, anh thề!

Cô gật đầu, nhìn anh vươn tay, ôm lấy cô.

Tuy ngực anh không làm cô say như Quý Dục Hàn, nhưng ấm áp mà rắn chắc. Anh sẽ cho đứa bé một bầu trời hạnh phúc, còn giúp cha cô vượt qua căn bệnh này.

Những điều này đã đủ rồi... Đối với cô, tình yêu không quan trọng, tình yêu có thể làm tổn thương người khác. Nhưng người đàn ông này rất an toàn. Sẽ cho cô và đứa trẻ hạnh phúc.

Diệp Ý Thiển nhắm mắt, nước mắt bỗng lăn trên khóe mi, sao cô lại đau lòng như thế, rất đau?

10. Chương 10

Quý Dục Hàn thở phào một hơi, cuối cùng ông lão cũng không còn nguy hiểm, bệnh viện đã liên lạc với người nhà của ông. Cô gái nắm tay anh, tỏ vẻ cảm ơn lần nữa, anh cảm thấy mình chờ đợi một đêm cũng không lãng phí.

"Sau này đừng để một mình ông đi trên đường, rất nguy hiểm". Dặn dò xong anh xoay người, định rời khỏi.

Phía sau, cánh cửa thang máy vừa mở ra, bên trong là Diệp Ý Thiển, sắc mặt cô hoảng hốt, bên cạnh cô là Đông Huân. Cô không ngăn đầu, mà Quý Dục Hàn cũng ra khỏi thang máy, cùng người nhà của ông lão nói chuyện.

Ngay lúc thang máy đóng cửa, anh xoay người lại.

"Về nhà em phải nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay anh sẽ tuyên bố tin tức đính hôn, chuyện của Khách sạn anh và Peter sẽ giúp em xử lý, được không?" Khi thang máy vừa đóng, Đông Huân nói bên tai cô.

"Làm phiền anh rồi, ĐÔNG Huân". Ý thức của cô đã hỗn loạn, cô sẽ gả cho Đông Huân? Cứ như vậy quyết định chuyện hôn nhân đại sự của mình?

Dục Hàn? Rốt cục anh đang ở đâu?

Cô không biết khi cửa thang máy vừa mở, Dục Hàn đứng ngay bên ngoài, chỉ là họ không nhìn thấy nhau mà thôi.

Quý Dục Hàn xoay người, cửa thang máy vừa đóng, anh tiếc nuối vì không đuổi kịp thang máy, nhưng anh lại không biết người anh yêu nhất trong thang máy, cũng không biết mình vừa bỏ lỡ mất cô - người anh yêu nhất sẽ lấy người khác.

Quý Dục Hàn quay lại Khách sạn, cuối cùng biết được nguyên nhân cả đêm qua không thể liên lạc được với Diệp Ý Thiến, anh khiếp sợ rồi ngẩn ngơ mất vài giây.

Anh vẫn biết bệnh tình của ông Hạ, nhưng không biết lại nghiêm trọng đến thế.

“Vì là Quý tiên sinh, tôi mới cho anh biết, anh phải giữ bí mật đây” Peter nghiêm túc nói. “Tuy bây giờ đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng Tổng giám đốc vẫn rất lo cho ông ấy”

“Cả nhà cô ấy còn ở bệnh viện ư? Tổng giám đốc vẫn còn ở bệnh viện?”. Trong lòng anh ảo não không nên lời, cô nhất định sẽ lại lo lắng sợ hãi, mà anh lại một lần nữa không ở bên cạnh cô!

“Không, cô ấy nghỉ ngơi trong nhà hàng, cả đêm không ngủ, nên Đông Huân tiên sinh khuyên cô ấy nghỉ ngơi rồi”

Quý Dục Hàn thở dài. “Khi cô ấy tỉnh dậy, có thể cho tôi biết không?” Anh muốn về phòng nghỉ ngơi một chút, hoặc ngủ một giấc. Cho dù bây giờ có ân hận hay ảo não cũng vậy thôi, hơn nữa đêm qua anh còn cứu mạng một ông lão

“Được, Quý Tiên Sinh”. Sau sự kiện thang máy lần trước, Peter dường như kính nể anh hơn.

Quý Dục hàn không nói gì, anh về phòng tắm rửa chải đầu. Tâm tình nôn nóng không thể nói nên lời.

Anh lấy chiếc nhẫn ra, mân khóe miệng. Bây giờ là ngày thích hợp để cầu hôn ư? Ý Thiến nhất định rất lo lắng cho cha cô ấy, có lẽ anh nên đi thăm ông một chút?

Hạ tiên sinh là người đứng đầu một Khách sạn lớn ở HongKong, anh từng theo cha mình nghe được một ít việc liên quan đến con người như truyền kỳ này. Muốn xin một nhân vật lớn như vậy mang con gái mình gả cho anh, anh rất khẩn trương.

Anh mặc kệ như thế nào, nhất định anh phải gặp được ông, trước khi Ý Thiến đồng ý, lại vị trưởng bối này trước có lẽ tốt hơn. Hơn nữa bây giờ sức khỏe của ông mới quan trọng nhất, anh không muốn thấy Ý Thiến đau lòng, anh nên liên lạc với bạn đại học của mình.

Anh ta là bạn tốt của anh, nhậm chức ở một bệnh viện lớn ở Mỹ, thầy của anh ta là một bác sĩ nổi tiếng chuyên về ung thư, có lẽ sẽ giúp được ông Hạ.

Nghĩ vậy, anh gọi điện thoại đường dài cho bạn mình, sau đó lại hỏi Peter, Diệp Ý Thiến đã tỉnh lại chưa.

“Tổng giám đốc còn ở trong phòng, chúng tôi không dám quấy rầy”. Anh quyết định mình ngủ một giấc, lấy tinh thần đầy đủ rồi mới gặp cô.

Lúc đó, tin tức Diệp ý Thiến đính hôn với Đông Huân nhanh chóng lan nhanh toàn bộ cảng, trở thành đề tài nóng sốt ọi người đàm luận.

Buổi chiều khi Quý Dục Hàn tỉnh lại, chụp nhanh đồng hồ, anh ngủ lâu vậy rồi ư? Cầm điện thoại, anh gọi cho phòng Tổng giám đốc.

“Xin chào, tôi là Diệp ý Thiến”. Anh nghe được âm thanh đang nhung nhớ của cô.

“Anh đây”. Anh đề cao âm thanh. “Em hãy nghe anh giải thích nguyên nhân hôm qua anh đến trễ”

“Thế àh?”. Âm thanh của cô bình tĩnh đến kì lạ.

Lòng anh hơi run lên, chuyện gì đã xảy ra? Cô giận anh ư? Không, hình như không phải, loại cảm giác này không thể nói được, làm anh khẩn trương.

“Bây giờ anh sẽ lên đó, anh ... sẽ giải thích với em”

Cô trầm mặc làm anh khẩn trương lần nữa, sau đó điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của cô: “Được rồi, anh lên đây đi”

Anh bất an, nhíu đôi mày kiếm. Đôi mắt hiện lên nghi hoặc. Nếu cô giận anh, cô không nên bình tĩnh như thế, thậm chí cô có chút trầm lặng.

Nhất định xảy ra việc gì đó không bình thường!

Anh đứng dậy, thay áo somi rồi đi ra khỏi phòng!

Anh đến khu công tác của Khách sạn, thấy nhân viên cũng đang chờ thang máy. Hai nhân viên nữ bên cạnh anh nói chuyện phiếm.

“Nghe nói gì chưa? Tổng giám đốc muốn kết hôn đấy”

“Thật ư? Tôi vừa mới đến khách sạn, không biết tin tức này, kết hôn với ai thế? Nhất định là công tử nhà giàu rồi”

“Không chỉ giàu, mà anh ta còn là người duy nhất trong mười công tử nhà giàu có gia tộc lớn chống lưng đấy”

“Đồng Huân? Trời ơi, anh ta rất đẹp trai! Anh ta với tổng giám đốc không phải là chuyện ngày một ngày hai đâu, anh ta hay đưa đón Tổng giám đốc tan việc...”

Đầu Quý Dục Hàn vang lên như sấm nổ. Tổng giám đốc, kết hôn?

Đồng huân tiên sinh khuyên cô ấy đi nghỉ ngơi... Lời nói của Peter lúc sáng vang lên trong đầu anh. Đồng Huân tiên sinh, chính là nói vị kia ư? Anh nghĩ là quản lý của khách sạn hoặc một người nào đó.

Kết hôn?

Anh xoay mạnh người chạy đến thang thoát hiểm. Sao thế được? Ý Thiên sao lại gả cho người khác? Rõ ràng cô chỉ yêu mình anh!

Anh ba bước thành hai bước, chạy như bay lên lầu.

Ngực anh như lửa đốt, không, đây không phải sự thật. Đây chỉ là đồn! Nhất định hai người đó chỉ ăn no không có việc làm, nói chuyện phiếm mà thôi!

Anh dùng sức mở cửa thoát hiểm, anh vọt vào tầng trệt của phòng làm việc của cô.

“Quý tiên sinh?”. Gặp Mary đang bưng chồng tài liệu đi ra thang máy, Peter đang ngồi nghe điện thoại.

”Sao anh lại ở đây? Không lẽ thang máy lại hư?. Mary nghi hoặc hỏi.

“Không có, mọi người chờ thang máy rất nhiều, cứ việc đi đi”. Anh nhẩn nại gật đầu với họ, rồi tự ý vào văn phòng của Diệp ý Thiên.

Nghe được tiếng mở cửa, Ý Thiên hoảng sợ ngẩng đầu, quả nhiên là anh — Quý dục Hàn

Tim của cô đập kịch liệt, anh nói hôm qua anh đến muộn là có lí do bất đắc dĩ, mặc kệ lí do là gì, thì anh cũng đến muộn — tại thời khắc quyết định vận mệnh của cô, anh đến muộn!

Nhưng cô nói cho anh biết thế nào bây giờ, giải thích như thế nào thì cũng đã muộn?!

Nhìn đôi mắt có thể thấu hiểu lòng người của anh, cô lại đau quặng ở bụng dưới. Cô chỉ có thể nhìn anh đóng cửa phòng, bước từng bước vững vàng đến bên cô, cô không thể thốt lên lời nào.

“Đêm qua ở sân bay trở về, anh gặp một ông cụ bất tỉnh. Nên anh đưa ông ta vào bệnh viện, ông ta bị bệnh tim tái phát, cần mổ ngay lập tức, vì không liên lạc được với người nhà của ông ta, nên anh chỉ có thể ở lại bệnh viện”. Không nói gì thừa, anh đến trước mặt cô giải thích cho cô hiểu.

Anh nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt như khắc sâu, như mũi tên nhọn ghim vào lòng cô.

“Anh gọi cho em, nhưng không ai bắt máy. Anh gọi đến quầy tiếp tân, họ nói em ra ngoài, nhưng không biết em đi đâu”. Anh đến trước mặt cô, đặt tay trên bàn làm việc, nghiêng người nói: “Ý Thiên, anh tin em sẽ tha thứ cho lí do trễ nãi của anh, vì anh không thể mặc kệ một ông lão được”.

Cô chớp mắt, run run nhẹ khóe miệng, kích động. “Anh làm vậy là rất đúng, nếu anh không cứu ông lão kia, em mới không tha thứ cho anh, em mới trách anh”. Hai tay cô nắm chặt, không để thân mình run lên.

Thì ra nguyên nhân là như thế, không phải anh cố ý thất hứa, mà là anh có lý do! Nhưng... bởi vì thế mà cô khó cưỡng lại bản thân, muốn nhào vào lòng anh khóc lớn.

Anh cũng không vì lời nói của cô mà trút được gánh nặng, ngược lại ánh mắt càng nóng bỏng nhìn cô

“Anh đi Đài Bắc để lấy thứ này, anh muốn tận tay tặng cho em”

Thân thể Diệp Ý Thiên co rút, thái độ của anh làm cô sợ hãi.

Anh biết gì rồi sao? Anh có biết cô và Đông Huân sắp kết hôn chưa?

Cô nhìn chằm chằm cảm anh, cả người anh dường như rất căng thẳng. Anh biết rồi, đúng không?

“Anh hi vọng không quá trễ, bởi vì anh muốn dùng nó để chứng minh với em, anh có kế hoạch tương lai cho chúng ta, anh cũng không phải hoàn toàn không thể tin cậy được. Anh muốn em thấy, anh đối với em không phải chỉ là thuận miệng nói suông mà thôi. Bây giờ anh không còn như trước kia nữa, anh không chỉ muốn bù lại sai lầm, mà còn muốn cùng em làm lại từ đầu nữa”

Anh mở miệng, hít sâu một hơi, đường cong trên mặt đã thẳng tắp.

Diệp Ý Thiên bình tĩnh nhìn anh, hiểu được ý của anh, nhìn ánh mắt anh kiên định mà sâu thẳm, làm sao cô không hiểu được?

Lòng cô dâng lên cảm giác đau khổ, tràn lên hốc mắt, cô không hề được khóc, nhưng quả thật rất khó khăn. Cô cứ nhìn anh như thế, nhìn bàn tay anh trước mặt cô, nước mắt lại rơi tí tách.

Đó là một chiếc hộp màu lục bằng nhung tơ, cô nhìn ngón tay thon dài của anh trên nắp hộp, sau đó chiếc hộp được mở ra....

Cô “a” một tiếng che miệng lại, đôi mắt còn ướt lệ nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương. Cô nhớ rất rõ chiếc nhẫn này, dường như chỉ mới hôm qua mà thôi!

Chính chiếc nhẫn này, lúc ấy với cô nó thật sự rất quý, nhưng ánh sáng màu của viên kim cương và thiết kế độc đáo của chiếc nhẫn làm cho cô vừa nhìn đã yêu thích.

“Xin em hãy gả cho anh. Ý Thiên”. Âm thanh của Quý Dục Hàn rất nhẹ, nhưng lại kiên định vững vàng.

Hạt nước mắt to như hạt đậu lại rớt ra, rơi chuech choáng trên bàn làm việc, giống như tâm trạng lúc này của cô. Dục hàn thật sự muốn cầu hôn cô, hơn nữa anh còn cầu hôn cô bằng chiếc nhẫn này nữa!

Anh còn nhớ cô thích chiếc nhẫn này, anh còn nhớ tất cả. Bây giờ anh yêu cô ắt thật lòng! Thật ra từ lúc trong thang máy, anh nguyện dùng tính mạng để bảo vệ cô, cô đã biết!

Nhưng cô nên làm gì bây giờ? Cô phải gả cho Đông Huân mất rồi, cô đã đồng ý với cha như thế, cô không thể đổi ý được! Toàn bộ báo chí HongKong đều đã đăng tin họ sẽ đính hôn, cô cũng không thể nào đổi ý được!

“Anh sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ em, yêu em. Anh không biết tương lai có thuận buồm xuôi gió hay không, cũng không biết chúng ta có cãi nhau không, nhưng anh muốn cùng em đi hết cuộc đời này, nắm tay em, cho đến khi chúng ta già đi...”

“ĐỪNG, đừng nói nữa mà” Diệp Ý Thiên bỗng nhiên hô to. “Tôi không muốn”. CÔ đóng chiếc hộp thật mạnh, thật vang. “Quý Dục Hàn, tôi đã nói với anh rồi, anh đã không còn cơ hội nữa”

Cô đè lại cảm giác mất mát trong lòng, từng trận gió lạnh thổi qua người cô. Nếu ngày hôm qua anh cầu hôn cô thì tốt rồi, nếu như cô chưa đồng ý gả cho Đông Huân thì tốt biết mấy...

“Vì tên Đông Huân kia ư?” Anh khắc chế tâm tình của mình, cuối người về phía trước, ánh mắt dịu dàng nhìn cô. “Anh nghe nói em sẽ đính hôn với hắn?”

Nước mắt Diệp Ý Thiên lại rơi, cô xoay người đi chỗ khác, hơi hơi gạt đầu.

“Anh ấy là người tốt nhất trong mắt tôi, anh ấy có thể cho tôi cảm giác an toàn. Tôi ... Đối với anh tôi đã hết hi vọng rồi, bất kể anh cố gắng thế nào, tôi cũng không quên được chuyện quá khứ, nên anh đừng hi vọng nữa. Anh hãy mang nhẫn đi đi!” Hai tay cô nắm chặt. thốt ra từng chữ.

“EM nói xong chưa?” Quý DỤC Hàn cầm chiếc hộp trên bàn lên, dùng sức nắm trong lòng bàn tay, ánh mắt nhẫn nại nhìn về Ý Thiên

“Ừh... Cho nên... anh có thể đi rồi...” Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, cô muốn dùng tay lau, nhưng lại thôi.

Anh mắt anh lóe lên, anh nhếch miệng, nắm chặt chiếc hộp.

“Lời nói dối như vậy, em nghĩ anh sẽ tin sao?” Anh cắn răng, ánh mắt nghiêm túc.

CỔ càng khóc lớn hơn, bờ vai co rúm lại, ai nhìn thấy cũng đau lòng. Quý Dục Hàn nhìn cô chăm chú, cô thật sự đang nói dối, nếu muốn anh bỏ cuộc, cô phải tỏ ra vô tình mới đúng.

Nhìn cô đau lòng như thế ai sẽ tin cô?

“Em nghĩ anh không hiểu em ư? Nếu vậy làm sao anh dám nói yêu em? Nhìn em đau lòng, em nghĩ anh sẽ bỏ đi được sao?” ANH cầm chiếc hộp. “Anh đi khắp Đài Loan mới mua được chiếc nhẫn này, tên của nó rất êm tai, nó được gọi là ‘Vĩnh Hằng Chi Giới’ ”

Quý Dục Hàn nhìn bị thương, lòng dâng lên đau xót.

Sao mọi việc lại trở thành như vậy? Vì sao hạnh phúc luôn sát bên anh rồi lại vụt qua? Rõ ràng họ yêu nhau, rõ ràng anh định cầu hôn ngày hôm qua....

”Em đồng ý với hân khi nào? ANH cắn răng, chịu sự dày vò, bình tĩnh hỏi.

“Buổi sáng hôm nay...” Long cô cũng tan nát, trống rỗng, đợt gió lạnh tràn qua, lâm vào bế tắc. Tầm mắt bị nước mắt làm mờ hồ, cô không nhìn bất cứ thứ gì, chỉ nghe còi lòng tan nát.

Dục Hàn, nếu hôm qua anh cầu hôn em... thì hôm nay sẽ không thể nào? Thời gian không thể quay lại được, chuyện quá khứ cũng đã qua.

“Buổi sáng hôm nay...” Thật sự đánh sâu vào lòng anh, trong đầu anh hiện lên một ý niệm, nếu hôm qua anh cầu hôn cô....

“Không thể thay đổi được ư? Anh biết em không yêu hân, người em yêu là anh, Ý Thiển, người đó luôn là anh!”. ANH bước vòng qua bàn làm việc, đến phía sau cô, xoay người cô đối mặt với mình.

Nhìn Diệp Ý Thiển đau lòng, đôi mắt ướt nhòa, anh ôm cô vào lòng. “Bây giờ còn kịp mà, em không thể gả cho hân được. Vất vả lắm anh mới từ tương lại trở lại nơi này, làm sao anh buông tay em được, huống chi em yêu anh, chúng ta yêu nhau...”

Đúng vậy, không thể buông tay! Nháy mắt, lòng anh hạ quyết tâm! Vì cái gì anh trở lại đây? Hoặc nói, anh trở về được nhờ máy bay gặp sự cố, bởi vì lòng anh còn vương bận? Sao anh có thể xuyên qua không gian trở về bên cạnh cô được?

Không phải vì anh còn nhớ cô quá nhiều ư? Nếu không sao anh trở lại đây được? Bởi vì ở đây có cô, bởi vì anh vương bận nơi này, nên anh mới trở về được!

11. Chương 11

Đúng vậy! Anh trở lại hai mươi năm trước là vì cô, anh trở về vì muốn cầu xin cô tha thứ, hơn nữa còn thay đổi vận mệnh của họ!

Anh biết mình muốn trở về hiện tại cũng không được, hơn nữa nếu đã đến đây, sẽ không về! Anh có được một cơ hội nữa, anh muốn sống bên cô, đây là mục đích anh trở về đây!

Ôm chặt cô vào lòng, anh biết mình sẽ không buông rat nữa, mặc kệ chuyện gì xảy ra thì đó chính là thử thách cho tình yêu của họ, dù có gian nan, chỉ cần cô yêu anh, anh sẽ không sợ bất cứ điều gì, sẽ không buông tay cô!

Anh đã từng buông tay cô, để rồi hối hận hai mươi lăm năm, anh sẽ không phạm sai lầm nữa!

“Ý Thiên, em nghe anh nói. Anh không biết vì sao em đồng ý lời cầu hôn của hân ta, nhưng trong lòng em có anh, mà anh cũng thế. Em phải tin tưởng anh, anh không còn giống trước kia nữa. Bởi vì.... Vì anh không còn là anh trước kia, là có nguyên nhân” Căn rằng, anh quyết định nói cho cô nghe mọi chuyện.

“Vậy nguyên nhân...là gì?”. Sao anh có thể thay đổi lớn như vậy? Sâu tận đáy lòng cô vẫn hoài nghi, cũng vì thế mà cô không muốn tin tưởng anh, làm họ giẫm chân tại chỗ.

“Em nhất định phải tin tưởng lời anh sắp nói” Anh hơi buông cô ra, tạo khoảng cách, lau nước mắt cho cô. Diệp Ý Thiên gạt đầu, cô cũng không biết cô sắp nghe một chuyện kì quái như thế nào!

Mở to đôi mắt mang lệ, Diệp Ý Thiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quý Dục Hàn, anh vừa nói một chuyện rất khó tin, làm cô nhất thời không thể tiếp nhận được.

“Đây chính là lý do, anh nhớ em suốt 25 năm, anh muốn bên em không phải là xúc động nhất thời. Ý Thiên, tuy rằng lời anh nói rất khó tin, nhưng hãy nhìn vào mắt anh, anh không nói dối. Em có cảm giác được sự thay đổi của anh không? Em có thấy ngăn ngừn vài tháng mà anh đã thay đổi hoàn toàn rồi sao?”

Quý Dục Hàn ôm đôi vai của cô, nhìn cô thâm thúy: “Anh nhớ em hai mươi lăm năm! em vẫn không tin anh ư?”

Diệp Ý Thiên run nhẹ mi, tuy chuyện của anh rất khó tin và kì dị. Nhưng cô lại tin!

Cô vừa nghe đã tin anh. Không có nghi vấn, vì chuyện này đã giải thích chuyện vì sao anh có thay đổi lớn như thế, cũng giải thích được vì sao anh lại kiên định như thế.

Vậy mà anh đã nhớ nhung cô hai mươi lăm năm — thật là khó tin. Không phải vì anh có thể vượt qua không gian, trở lại bên cô lần nữa, mà là cô thế mà ở trong lòng anh lâu như thế!

Nước mắt cô lại rơi xuống hốc mắt, cô vươn tay, ôm thắt lưng của anh.

“Dục Hàn, anh yêu em lâu như thế thật ư? Em không biết, em không biết thật mà.... Sao anh không nói cho em biết? Em sẽ tha thứ cho anh mà, sẽ không nghi ngờ vô căn cứ, cũng không....” Đồng ý lấy Đông Huân.... Cô mang nửa câu sau nuốt trở lại, vì bây giờ nói việc đó thật sự đã quá muộn.

“Lúc đó em không tin tưởng anh. Nếu anh nói, anh sợ em sẽ nghĩ anh nói dối, càng không muốn đến gần anh” Anh giải thích cho cô.

Nhìn thấy anh đau khổ, Ý Thiên gạt đầu. “Em thật sự rất sợ, vì đó là kí ức rất đau khổ...”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Anh xoay lại ôm cô.

Thật tốt quá, không nghĩ đến cô lại tin anh! Bây giờ cô và anh không còn khoảng cách nữa, cô cuối cùng đã tha thứ cho anh!

Nhưng lúc họ không còn khúc mắc nữa, anh lại cảm giác như bị gông xiềng trầm trọng.

Giờ phút này họ đang ôm chặt lấy nhau, cuối cùng cô cũng tha thứ cho anh, nhưng...

So với trước kia, cục đá giữa họ ngày càng lớn hơn!

“Dục Hàn, em rất vui vì anh đã yêu em lâu như thế, cũng rất vui vì anh luôn đặt em trong lòng. Em không thể hoài nghi anh nữa, em tha thứ cho anh tất cả.... Ai cũng có thời tuổi trẻ lông bông của mình, anh cũng vì thế mà trả giá rất lớn rồi....” Nghĩ đến anh hai mươi lăm năm nhưng nhớ và áy náy, cô càng ghen ngào hơn.

Quý Dục Hàn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, nghe được ý trong lời nói của cô. Tay anh càng ôm chặt vòng eo mảnh khảnh, không chịu buông ra.

“Nhưng bây giờ em không còn tự do nữa! Em đã đồng ý lời cầu hôn của người khác rồi, em...”

Cô tạm dừng một chút: “Chỉ có thể phụ lòng anh....”

“Không được!” Anh nghiêm khắc đánh gãy lời cô. “Em biết anh xuyên qua không gian là để tìm em, làm sao có thể buông tay em? Anh nhung nhớ em lâu như vậy, sao có thể để em đi như vậy được?”

Ý Thiên run sợ, cô biết anh quyết tâm định tương lai của họ, cô cũng biết tâm tình của anh, càng biết bản thân mình chỉ cần ở bên anh mới là hạnh phúc.

Nhưng cô không thể ích kỉ như vậy, thăm nghĩ đến hạnh phúc của mình, cô không thể vì anh đã đau lòng hai mươi lăm năm mà làm khác được, nghĩ vậy, đầu cô liền vùi vào lòng anh.

Nếu cô phải lựa chọn, cô chỉ có thể lựa chọn tàn nhẫn với anh mà thôi!

“Dục Hàn, em không đáng để anh yêu em, anh biết vì sao không?” Khẽ mở miệng, cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Em đáng mà, đương nhiên là em xứng đáng” Anh kiên định ôm cô, nhưng trên mặt anh lại xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

“Không. Em không đáng. Vì... Em nhất định sẽ phụ lòng anh, em chỉ có thể như vậy, không còn lựa chọn nào nữa” Giọng nói tuyệt vọng của cô quắc chặt tim anh.

“Tại sao? Sao lại nói như thế” Quý Dục Hàn lạnh lùng nói. “Nếu em không thương hẳn...”

“Anh có biết cha đã biết chuyện của anh rồi không? Ông ấy biết anh từng bỏ rơi em, ông ấy...” Cô bỗng tạm dừng.

Không, không thể nói ra. Nhất định không thể để Dục Hàn biết chuyện mang thai, nếu không anh sẽ càng kiên trì, chỉ thêm đau khổ mà thôi!

Cô không muốn anh đau khổ thêm nữa, anh đã hoài niệm tình cảm của hai người, nhất định anh cũng rất đau khổ — bây giờ cô từ chối anh, gây tổn thương lớn hơn cho anh, làm sao cô có thể để anh đau gấp bội nữa chứ?

“Ông ấy không thích anh, thậm chí còn hận anh. Ông ấy sẽ không đồng ý cho em gả cho anh. Cha em nói ông ấy thích Đông Huân, Đông Huân là con rể lý tưởng của ông ấy, lại rất tốt với em, anh ấy không ngại.. không ngại em đã từng bên anh, nên em chỉ có thể gả cho Đông Huân”. Diệp Ý Thiên đau khổ nói, mắt cô tràn ngập đau thương.

“Bây giờ là thời đại nào rồi? Em còn muốn cha mẹ đặt đâu con ngồi đó sao?” QUÝ Dục Hàn không thể tin được vì lí do đó mà cô muốn rời xa anh. “Em biết chúng ta trải qua đau khổ thế nào mới có thể bên nhau! Em cũng biết mục đích tồn tại duy nhất của anh là ở bên em...”

“Không, anh đừng nói như thế” Cô vươn tay, che miệng anh. “Cho dù không có em, anh cũng phải sống thật tốt! Đồng ý với em, anh đồng ý với em đi!”

Nhìn nước mắt bi thương của cô rơi, Quý Dục Hàn vô cùng đau lòng, nhưng anh lại lắc đầu nói: “Nếu muốn anh sống thật tốt, vậy hãy ở bên anh, đừng dễ dàng buông tha cho tình yêu của chúng ta như thế! Đừng nói với anh cái gì mà cha em không đồng ý...”

“Ông ấy bệnh rất nặng, anh biết không? Rất nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể chết!” Cô điên cuồng gào thét, gào lên nỗi sợ hãi sâu nhất trong lòng. “Nếu không mổ có thể bỏ rơi bất cứ lúc nào, bỏ rơi em!”

Quý Dục Hàn trầm mặc, anh nhìn cô sợ hãi, cảm giác thân thể cô run kịch liệt.

Diệp Ý Thiên sợ hãi, cô đã mất đi một người thân, cô không muốn lại mất thêm một người.

”Hy vọng duy nhất của em là có thể làm cho ông ấy vui vẻ, thuận theo ông ấy, ông ấy vui vẻ là được rồi. Ông ấy.... sẽ không cho em lấy anh, ông ấy biết anh từng bỏ rơi em, làm sao ông ấy còn đem con gái mình gả cho người đàn ông từng vứt bỏ nó như thế?”

Điều quan trọng nhất đối với em bây giờ là sức khỏe của cha. Bác sĩ nói chỉ cần tâm tình của ông thoải mái, hài lòng là có thể thực hiện phẫu thuật lần nữa. Tuy rằng không thể khỏi hẳn, nhưng có thể khống chế được tình hình”. Cô cúi đầu, giọng nói đầy đau khổ.

“Nếu như anh nói với ông ấy, ông ấy có chấp nhận không?” Quý Dục Hàn thở sâu, anh cảm thấy hít thở không thông, nhưng anh không biết giải tỏa thế nào.

Nếu cha cô khỏe mạnh, cho dù thế nào, cho dù đoạt lại, anh cũng sẽ không buông tay. Nhưng đó là cha của cô, người thân duy nhất, nếu anh ra sức dành lại cô, sẽ làm cho bệnh tình của ông ấy ngày càng nặng?

“Anh tin mình có thể mang lại hạnh phúc cho em, hay để anh thử nhé? Để anh nói chuyện với cha em, anh sẽ làm ông ấy tin tưởng, bây giờ anh yêu em khác với ngày đó, anh sẽ làm cho con gái duy nhất của ông ấy được hạnh phúc nhất”

Nước mắt của cô đầy gương mặt tái nhợt. “Đã quá muộn rồi, tin đính hôn đã tuyên bố, tất cả đều đã muộn rồi. Em không thể làm tổn thương Đông Huân, anh ấy... anh ấy không có lỗi gì cả. Nếu bây giờ từ chối hôn sự, anh ấy sẽ thế nào? Cho dù cha em tin anh, nhưng ông ấy cũng sẽ lo lắng cho Đông Huân. Cho nên em xin anh...” Cô bắt lấy áo anh, đau khổ nhìn anh. “Coi như em xin anh, anh buông tay em đi! Em biết anh yêu em rất nhiều, nhưng kiếp này không thể đáp lại anh, trong lòng em, anh vĩnh viễn là người em yêu nhất!”

Cô khóc không thành tiếng, âm thanh quanh quẩn làm Quý Dục Hàn đau lòng, anh như cuồng dại.

Anh nhẩn nại, vô cùng nhẩn nại. “Nếu đêm qua anh cầu hôn em, có phải mọi thứ đều khác phải không em?”

Cô nhắm mắt, lại một chuỗi nước mắt rơi xuống. “Bây giờ nói gì cũng muộn rồi...”

Là ý trời ư? Ý trời mang anh trở về thời đại này, gặp lại cô lần nữa. Để anh có cơ hội giải thích và bù đắp những lỗi lầm đã qua. Cũng là ý trời, định rằng kiếp này họ cứ thế lướt qua nhau?

“Không được, anh không thể để cho em lấy người mà em không yêu, anh làm sao...”

Ý Thiên lớn tiếng đánh gãy lời anh. “Là em tự nguyện, là quyết định của em. Nếu anh cứ để em khó xử, cứ để em đau khổ, thì chỗ này của em...” Cô chỉ vào ngực mình. “Nó đã đau đến chết lặng, nếu anh còn không đồng ý, em sẽ càng đau hơn, càng thương tâm, càng... Em đã quyết định, anh không cần nói gì nữa!”

Quý Dục Hàn nhìn cô chăm chăm, cô đã quyết định? Quyết định người cô yêu nhất là anh, nhưng cũng quyết định không lấy anh?

Còn quyết định của anh thì sao? Anh biết mình trở về hai mươi lăm năm trước là vì cái gì, quyết định của anh, ý chí của anh, mục đích để sống của anh bây giờ là gì?

Nhưng nhìn cô đau khổ, nghe âm thanh tan nát cõi lòng của cô. Anh có thể kiên trì nữa không? Nếu anh kiên trì sẽ làm cô đau khổ, anh làm sao tha thứ cho bản thân mình được?

Anh trở về là muốn làm cô vui vẻ, bù đắp lại cho cô, hơn nữa anh hi vọng lớn nhất của anh là mang cho cô hạnh phúc.

Nếu anh kiên trì chỉ làm cô thêm đau khổ mà thôi, vì vậy cuối cùng, anh chỉ có thể buông tay ư?

“Đồng ý với em, cho dù không có em bên cạnh, anh vẫn phải sống thật tốt. Đồng ý với em!” Cô nắm áo anh, tình cảm trào dâng trong lòng. “Dục Hàn, Dục Hàn, đồng ý với em đi...” Cô gọi tên anh, bản thân mình cũng không hiểu sao lại đau khổ như vậy.

Đây là quyết định của cô! Một khi đã như vậy, Quý Dục Hàn đem đau khổ chôn vào lòng mình, kiên trì làm Quý Dục Hàn của cô...

Một khắc ôm chặt cô trong lòng, dùng tính mạng bảo vệ cô — nước mắt lại rơi ra khóe mi anh. Rơi xuống bả vai của cô.

Không muốn buông cô ra... Thì ra không cần phải kiên trì cũng biết được kết cục của mình! Cho dù anh có xuyên qua không gian, đến bên cô như thế.

Vận mệnh lại một lần nữa mang cô và anh cách xa nhau. Mà anh thì bất lực không thể làm gì....

“Em cũng phải đồng ý với anh, phải thật hạnh phúc” Không biết nói gì hơn, Quý Dục Hàn nhắm mắt lại, mang lệ đắng nuốt vào tim, bình tĩnh nói.

Diệp Ý Thiên gạt đầu, cô nhin không để mình khóc lớn, toàn thân cô rút, lòng đau như cắt, nhưng lại phải thong thả gạt đầu

Hạnh phúc? Cô không biết đó là cái gì, bởi vì sau này thế giới của cô đã không còn anh nữa. Nhưng cô đã đồng ý với anh, cho dù chỉ là lừa gạt nhưng cô vẫn muốn đồng ý với anh!

Quý Dục Hàn mua bất động sản ở Tân giới, bắt đầu xây dựng tương lai của mình.

Anh biết, anh đã vĩnh viễn mất đi Ý Thiên, nhưng dù sao, anh cũng được trở về hai mươi lăm năm trước, vẫn ước muốn được bên cô.

Anh sẽ lặng thầm bên cô, xem cô có hạnh phúc hay không, nhìn xem người đàn ông đó có mang lại hạnh phúc cho cô hay không.

Quyết định của anh được cả nhà đồng ý, một lãng tử đa tình như anh nguyện quay đầu, tu bổ sự nghiệp, gia đình làm sao không đồng ý được?

Dù gì Quý gia cũng là vọng tộc ở Đài Loan. Mối quan hệ cũng rộng rãi nên ở khía cạnh này cũng không có gì khó khăn, Quý Dục Hàn không biết rốt cục anh nên kinh doanh cái gì mới có thể đến gần cô mà không quấy rầy đến cô.

Ngay lúc anh đang bận xử lý việc công ty thì một cuộc điện thoại cắt ngang.

“Thật không? Có tin tức rồi sao? Được, tôi lập tức đến ngay...” Quý Dục Hàn để điện thoại xuống, nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài. Đêm nay, tại khách sạn Phi Hạ sẽ diễn ra một lễ đính hôn vô cùng long trọng.

Gương mặt cương nghị của Quý Dục Hàn làm người khác không thể nhìn rõ tâm tư của anh. Anh đã quyết định mang phần tình cảm này chôn sâu trong lòng, nếu đã quyết định như thế, thì bữa tiệc đính hôn này, anh sẽ không tham gia!

Anh cầm áo khoác, bước nhanh ra khỏi cửa. Điện thoại là do thám tử tư của anh gọi tới, muốn báo cáo một kết quả của một chuyện vô cùng quan trọng.

Nghe khẩu khí của đối phương, dường như chuyện này không đơn giản chút nào. Chẳng lẽ sự thật giống như anh đã đoán, có người ở phía sau động tay động chân?

Chỉ có thể là người thân của Ý Thiên, cho dù là ai, anh cũng sẽ tìm ra chân tướng, bảo vệ cô không để cô bị tổn thương.

Muốn tổn thương Ý Thiên trước tiên phải qua được anh đã... Thật hoang đường!

12. Chương 12

“Cậu nói cái gì?” Lúc anh nghe thám tử tư nói, mặt mày Quý Dục Hàn xanh lét nhìn Lô Phi- bạn của anh.

“Chuyện này rất quan trọng, nên mới xâm nhập vào bên trong điều tra”. Mặt Lô Phi hiện lên vẻ nghiêm túc gay gắt, hơn nữa rất chắc chắn. “Tôi đã đi cô nhi viện đã thu nhận hân điều tra, không thể sai sót được. Ngôn Đông Huân chính là Lý Đông Huân, cha mẹ của hân ra vì sự nghiệp thất bại nên tự sát. Lúc ấy người tiếp quản Lý gia- đã bức rử bố mẹ hân, chính là Hạ Thủ Thành*”

*Cha của Diệp Ý Thiên.

“Làm sao hân được Ngôn gia thu dưỡng? Làm sao để được Hạ Thủ Thành tin tưởng như vậy?” Hơi lạnh lan từ bàn chân anh lan ra cả toàn thân, khi nghe hết tất cả các tin tức, anh rút ra một kết luận đáng sợ.

“Sự cố thang máy và việc ngộ độc thức ăn kia có người phía sau sắp xếp, đây là báo cáo, cậu nhìn xem” Lô Phi ngẩng đầu liếc anh một cái. “Nếu như tôi là cậu, tôi sẽ ngăn buổi lễ đính hôn này lại. Diệp Ý Thiên và Diệp gia đều gặp nguy hiểm, Ngôn Đông Huân này không đơn giản chút nào”

“Không đúng, Ngôn Gia không phải không có con nối dõi, sao lại còn thu dưỡng....”

“Xem như trùng hợp đi! Tôi nghe viện trưởng nói, đứa con thứ hai của phu nhân bỗng chết trẻ. Thường quyên góp cho cô nhi viện, ngẫu nhiên gặp Lý Đông Huân, thấy hần và đứa con chết trẻ của mình giống nhau như đúc, vì thương nhớ con, nên mang Ngôn Đông Huân về làm con nhà mình”

Trên thế giới này rất nhiều duyên may trùng hợp! Trải qua lần xuyên không này, Quý Dục Hàn nhận ra, không có gì là không thể!

Anh tin tưởng điều mà Lô Phi điều tra được, anh phải đi ngăn cản buổi đính hôn này!

Cầm văn kiện trên tay, anh vội vàng cảm ơn Lô Phi rồi rời khỏi đó.

Hy vọng còn kịp, Ý Thiên, hy vọng tất cả còn kịp!

Đại sảnh khách sạn Phi Hạ xa hoa nhất HongKong đông người chưa từng có, nhà giàu quý tộc, nhân vật nổi tiếng, tất cả đều đang ở đây.

“Hai nhà Ngôn - Diệp, trăm năm hạnh phúc”. Từng chữ được mạ vàng thiếp lên tấm vải đỏ xa hoa trang trí khắp nơi.

Quý Dục Hàn chạy đến đại sảnh, dùng sức đẩy cánh cửa thật lớn thì bên trong đã vang lên từng đợt vỗ tay.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt che dấu âm thanh đẩy cửa của anh, anh đứng trước cửa, liếc mắt thì có thể nhìn thấy 2 người đang đứng ở nơi cao nhất kia.

Diệp Ý Thiên mặc lễ phục màu trắng cúi đầu, bên cạnh cô là Ngôn Đông Huân đang đeo chiếc nhẫn đính hôn lóe sáng vào tay cô.

Không kịp rồi sao? Nghi thức đã hoàn thành, nhìn cô mặc giá y**, ngực anh như bị người ta đào sâu, không thể nói là đau, là lạnh, hay là chết lặng.

** nguyên văn là gả y, gả y là đồ cưới

Quý Dục Hàn đi vào hội trường, ánh mắt nhìn cô đứng trên đài cao.

Chỉ là đính hôn thôi, không có gì là quá trễ..... Nhưng anh luôn là người đến sau, sao lại như vậy? Cầu hôn cũng thế, đính hôn cũng vậy, anh luôn trễ một bước, làm sao có tư cách nói yêu cô?

Nhưng cho dù thế nào, anh tuyệt đối không để muộn nữa. Lúc này, anh phải bảo vệ cô, quyết tâm bảo vệ cô.

Trong lúc những bị khách chúc phúc cho đôi Tân nhân, anh cũng bước đến gần họ.

Diệp Ý Thiên vẫn cúi đầu, nhìn như là thẹn thùng. Nhưng anh biết, lòng cô đang rỉ máu, tuy đây là quyết định của cô, nhưng có lẽ cô còn đau khổ hơn cả anh nữa!

Ngôn Đông Huân vẫn vòng tay qua vai cô, săn sóc dịu dàng. Nếu không phải anh đã biết thân phận của hần, Quý Dục Hàn sẽ cho rằng hần là một người đàn ông tốt, nhất định sẽ mang cho cô hạnh phúc.

“Chúc mừng hai người” Quý Dục Hàn đến gần bọn họ thì đưa tay về phía chú rể.

Tuy Đông Huân nghi hoặc nhìn người xa lạ trước mặt này, nhưng vẫn vui vẻ nhận lời chúc mừng của anh.

Đột nhiên nghe được âm thanh của anh, Ý Thiên chấn động, ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn có thể nhận ra dù đã được lớp phấn trang điểm che dấu. Không ngờ anh sẽ đến, cô giật mình nhìn anh.

“Nếu anh đối xử với cô ấy không tốt, tôi sẽ không bỏ qua cho anh”. Giọng nói mang sự khinh khi, chỉ có đôi Tân nhân là nhận ra được.

“Ý Thiên, đây là lễ vật cho em” Quý Dục Hàn mang một chiếc hộp nhỏ, được gói lại tinh xảo nhét vào tay cô.

Dục Hàn, anh làm gì vậy? Sao lại nói với Đông Huân như vậy? Diệp Ý Thiên kinh hoàng nhìn anh, tràn ngập nghi vấn, nhìn ra được trong mắt anh đầy địch ý.

Thần sắc Ngôn Đông Huân bỗng nhiên thâm trầm, nhưng vì những vị khách xung quanh, không tiện nói gì khác.

Quý Dục Hàn biến mất trước mặt họ, Diệp Ý Thiên cầm chiếc hộp, vẻ mặt càng thêm hoảng hốt.

Tất cả đều bị Ngôn Đông Huân thu vào tầm mắt, nhưng anh vẫn duy trì nụ cười, nhận lời chúc phúc của tân khách.

Trong mắt người đàn ông vừa rồi tràn ngập dối địch, làm anh để ý.

“Anh ta là ai vậy?” Ngôn Đông Huân thật sự không biết là ai, nên sau khi đưa cô về phía sau nghỉ ngơi, anh mới hỏi.

Bởi vì Diệp Ý Thiên đang mang thai, nên rất hay mệt mỏi, vì thế phải mau kết thúc buổi tiệc.

“Anh ta là Quý Dục Hàn” Tay cô còn nắm chặt lễ vật, mặc kệ ai muốn lấy, cô cũng bất chấp không buông.

“Đó là người em yêu sao?” Nhieu mày, âm thanh Đông Huân mang theo nguy hiểm.

“Anh đã biết thì còn cần hỏi lại sao Đông Huân?” Cô quay đầu, không để anh nhìn ra mắt cô đã ngấn lệ.

Thật ra quyết định của cô rất ích kỉ, không chỉ đối với Dục Hàn, mà còn cả ĐÔNG Huân nữa.

“Không có gì, anh không sao. ANh nói rồi, anh không để ý người trong lòng em là ai, cũng không để ý em đang mang đứa con của hân. Anh... chỉ cần cưới được em là được rồi”. Ánh mắt Đông Huân hiện lên oán hận, nhưng Diệp ý Thiên không thể nhìn thấy.

Cô chìm trong suy nghĩ của mình, tay càng nắm chặt chiếc hộp. Cô biết bên trong chiếc hộp này là gì, dù không mở ra, cô cũng biết!

Anh muốn đưa 'Vĩnh hằng chỉ giới' cho cô ư? Anh... vẫn chưa buông tha cô ư?

Trên núi Thái Bình có một mái hiên vừa xa hoa vừa lộng lẫy, hai người đàn ông đứng đối mặt nhau.

Một người mặc tây trang màu tối, dáng người cao ngất, mặt mũi anh tuấn, người kia thì mặc áo lông đơn giản, cũng rất anh tuấn.

“Quý Dục Hàn, anh không muốn chúng ta đến một nơi kín đáo để nói chuyện sao? tôi không nghĩ tới này kín đáo riêng tư” Người mặc áo lông đơn giản ác ý nói. “Đây là nơi sau khi tôi và Ý Thiên kết hôn sẽ ở, bác Hạ nhất định là phải tặng một lễ vật kết hôn”

“Cho nên anh mới lấy chứ gì” Quý Dục Hàn bình tĩnh nhìn Đông Huân, không để lộ biểu tình.

“Nói đi, anh muốn gặp tôi rốt cục muốn nói gì?” Ngôn Đông Huân hơi nheo mắt, tỏ thái độ cảnh giác.

“Anh đã xem qua tài liệu về tôi, chẳng lẽ anh còn không biết tôi muốn làm gì?”. Bị hẹn đến đỉnh núi này, anh có hơi ngoài ý muốn, nhưng anh đã chuẩn bị kĩ càng, không sợ đối phương giở trò.

“Anh nói sự cố thang máy và việc ngộ độc thức ăn là do tôi làm, anh có chứng cứ không?” Về mặt Ngôn Đông Huân đắc ý. “Đúng rồi, trước kia anh là người iu của Ý Thiên, biết đâu anh ghen tị với chúng tôi, nên mới phát ra lời đồn như vậy phải không? Anh cho là Ý Thiên và bác Hạ có tin hay không?”

“Mặc kệ họ có tin hay không, tôi cũng có chứng cứ để chứng minh điều tôi nói” Thần sắc Quý Dục Hàn thông dong. “CHuyện ngộ độc thức ăn không liên quan đến anh, nhưng người cung cấp thông tin cho báo chí lại là anh. Còn việc thang máy có sự cố, anh muốn một trận kinh động không nhỏ, không ngờ lại liên lụy Ý Thiên”

“Chứng cứ? Chứng cứ là gì?” Gương mặt ĐÔNG Huân hơi biến hóa “Chứng cứ đâu?”

“Anh nghĩ rằng tôi ngốc đến độ mang chứng cứ theo trên người sao?” Quý Dục Hàn cười lạnh lùng. “ANH có thể dùng tiền mua chuộc người khác làm việc, thì họ cũng sẽ vì tiền mà bán đứng anh”

“Làm sao tôi có thể tin anh được?”

Hai người đàn ông cảnh giác nhìn nhau, nở nụ cười

“Anh chỉ có thể tin tôi, vì anh không còn lựa chọn nào khác” Âm thanh lạnh băng của Quý Dục Hàn như lượn qua không khí, xoạt vào lòng Ngôn Đông Huân.

Ngôn Đông Huân nheo hai mắt, đôi mắt ấy dần dần tích tụ phần nộ.

“Anh nghĩ tôi sẽ tin lời anh nói sao?” Khóe miệng Ngôn Đông Huân nhếch lên, ra vẻ không thèm quan tâm. “Những việc đó không phải do tôi làm, tại sao tôi phải làm như vậy? Tôi là con rể của bác Hạ, tôi muốn cưới con gái duy nhất của ông ấy, sao tôi lại phá hoại gia sản của vợ mình được?”

Quý Dục Hàn bình tĩnh nhìn Ngôn Đông Huân. “Không có lý do gì ư? Hiện giờ tôi dám đứng ở đây, anh cảm thấy tôi không biết lý do của anh sao?” Anh vốn không muốn nói ra, vì đứng ở vị trí của ĐÔNG Huân, hẳn có lý do riêng để làm như vậy.

Dù sao năm đó người tự sát là cha mẹ hắn, mà người phá hoại gia sản của cha hắn là Hạ Thủ Thành. Nhưng nếu hắn muốn tổn thương Ý Thiên, thì đó là chuyện mà Quý Dục Hàn không bao giờ tha thứ!

“Quý Dục Hàn, tốt nhất anh không nên xen vào việc này. Tôi không biết rốt cục anh biết bao nhiêu chuyện, nhưng tôi có lý do riêng của mình” Ánh mắt Ngôn ĐÔNG Huân mang theo nguy hiểm, dường như rất căng thẳng

“Tôi hiểu cảm giác của anh” Quý Dục Hàn thận trọng gật đầu. “Nhưng tôi chỉ muốn bảo vệ người con gái tôi yêu. Tuy rằng nhìn từ vị trí của anh, báo thù là chuyện đương nhiên mà thôi. Nhưng nếu tôi là anh, tôi sẽ không tổn thương một cô gái!”

“Cô ta vô tội?” Ngôn Đông Huân lạnh lùng nhìn anh. “Anh rốt cục đã biết được chuyện gì?” Tuy đã biết Quý Dục Hàn đã biết tất cả, nhưng ĐÔNG Huân vẫn muốn hỏi lại rõ ràng.

“Tôi biết anh vốn được gọi là Lý Đông Huân, biết vì sao anh được Ngôn gia thu dưỡng, biết vì sao bố mẹ anh tự sát... Cũng biết Hạ Thủ Thành chính là hung thủ bức chết họ” Quý Dục Hàn nhẹ giọng nói, nhìn về mặt Ngôn Đông Huân lộ ra đau khổ.

“Anh có chứng cứ để chứng minh thân phận của tôi sao?” Đông Huân cắn răng nói.

“Đúng vậy” Về mặt Quý Dục Hàn ác liệt.

Ngôn Đông Huân nắm chặt hai tay. “ANH thấy tôi có thể buông tha cho ông ta sao?”

Quý Dục Hàn trầm mặc một giây, sau đó nói: “Tôi có thể giúp anh giữ bí mật, chỉ cần anh hủy bỏ hôn ước với cô ấy. Về chuyện ân oán giữa 2 nhà, đó là chuyện của anh”

“Đúng, đó là chuyện của tôi, quyền lựa chọn phương pháp báo thù như thế nào cũng là của tôi!” Giọng nói Ngôn Đông Huân càng cao. “Tôi sẽ lấy Diệp Ý Thiên, bởi vì đó là đứa con gái ông ta quan tâm nhất, sau đó cướp đi sự nghiệp của ông ta— tôi cưới con gái ông ta giống như cướp lấy sự nghiệp của ông ta mà thôi, không bằng lấy đi thứ mà ông ta quan tâm nhất”.

“Tôi sẽ ngăn cản” Quý Dục Hàn nhìn ĐÔNG Huân. “Cuộc sống bắt công với anh. Nhưng chuyện trên thương trường, sẽ có đúng sai. Hơn nữa anh đối xử với Ý Thiên như thế, tôi tuyệt đối không cho phép!”

“ANH không cho phép thì có thể làm gì chứ? Cho dù anh có tung ra chứng cứ, tôi cũng có thể phủ nhận” Ngôn Đông Huân thẹn quá hóa giận, trở nên âm hiểm. “Cho dù tôi là Lý Đông Huân, nhưng bây giờ tôi là Ngôn ĐÔNG Huân, hơn nữa anh nghĩ bây giờ Hạ Thủ Thành sẽ tin anh hay tin tôi? ANh từng vứt bỏ con gái của hắn, thậm chí biết nàng mang thai mà vẫn bỏ đi...”

Một cơn gió lạnh thổi tới, cuộn cuộn nổi lên, thổi qua Quý Dục Hàn đang bị sét đánh đến sững người.

Ngôn Đông Huân vừa nói gì?

”Tôi biết cô ta mang thai vẫn đồng ý cưới cô ta, Hạ Thủ Thành nhìn tôi lớn lên...”

Tôi gọi ông ta là Bác Hạ hai mươi mấy năm, anh cảm thấy ông ta sẽ tin tôi hay tin anh?” Về mặt Ngôn ĐÔNG Huân kêu ngạo, giống như đã tìm được cách đối phó Quý Dục Hàn. “Hơn nữa những chuyện liên quan đến Lý Đông Huân, tôi cũng muốn quên đi rồi!”

Quý Dục Hàn nhìn Đông Huân không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Còn việc ngộ độc thức ăn và sự cố thang máy, anh cũng chỉ dùng tiền để mua chứng cứ mà thôi, anh thấy họ có đáng tin không?” Ngôn Đông Huân khôi phục lại bình thường, giơ mi, ngạo mạn nhìn Quý Dục Hàn.

“Anh đùa giỡn con gái của Hạ Thủ Thành. Mà tôi lại chân thành với cô ta, đồng ý cưới cô ta, thậm chí còn chấp nhận đứa con riêng trong bụng của cô ta...” Lời nói dương dương đắc ý của Đông Huân muốn Quý Dục Hàn nhận thua. “Anh nói xem, rốt cục trong chúng ta, ai sẽ chiến thắng”

Ý Thiên mang thai?! Cô đang mang thai đứa con của anh, mà lại không cho anh biết? Quý Dục hàn muốn lập tức chạy đến bên cô hỏi cho rõ ràng.

“Hơn nữa bây giờ Hạ Thủ Thành đang bệnh, không thể kích động. Cho nên Diệp Ý Thiên sẽ cho anh nói với cha cô ta sao? Trong lòng cô ta, cái gì cũng có thể hi sinh, kể cả tình cảm của anh đối với cô ta. Cô ta sẽ không cho anh cơ hội đến gần Hạ Thủ Thành, hơn nữa nếu Hạ Thủ Thành vì chuyện này mà kích động, cô ta sẽ không tha thứ cho anh... Cô gái anh yêu sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!” Ngôn Đông Huân cười phá lên, càng nghĩ càng thấy bản thân mình chắc chắn sẽ thắng.

“Tôi có thể lý giải lí do anh trả thù, nên không muốn làm lớn chuyện này!” Quý Dục Hàn lạnh lùng, mang nghi vấn nuốt xuống, giải quyết vấn đề trước mắt.

Hạnh Phúc của Ý Thiên là điều anh lo lắng nhất. Luôn luôn là nhất!

“Lợi dụng nhược điểm của người khác là cách anh trả thù người khác ư? Trong mắt tôi nó là cách báo thù yếu đuối nhất! Ngôn Đông Huân, chẳng lẽ anh vô dụng vậy sao? Trừ những thủ đoạn hèn hạ anh không còn cách nào khác để báo thù cho cha mẹ mình sao?” Anh bình tĩnh nói, âm thanh nhẹ nhàng nhưng tràn ngập khí thế cường đại.

“Anh nói gì?” Ngôn Đông Huân vẫn ngạo mạn nhìn anh. “Tôi không quan tâm quá trình, tôi chỉ quan tâm kết quả mà thôi”

“Bây giờ anh có quyền có thể, có đủ sức để cạnh tranh cùng Hạ Thủ Thành. Chuyện thương trường nên giải quyết ở thương trường!” Quý Dục Hàn lạnh nhạt nói “Nhưng anh muốn tổn thương một cô gái vô tội, cưới cô ấy, có báo thù được không? Anh tiếp quản Hạ gia, có trả hiếu được không?”

“Đương nhiên! Ông ta cướp đi từ cha tôi, thì tôi phải lấy về, tôi...”

“Đừng nói đùa...” Quý Dục Hàn quát. “Căn bản anh không muốn báo thù, cái anh muốn là sản nghiệp Hạ gia mà thôi! Nếu muốn báo thù, sẽ không dùng cách dễ tiện như vậy! Nếu thật sự muốn báo thù, nên đường đường áp đảo Hạ Thủ Thành!”

Ánh mắt Ngôn Đông Huân lộ ra hung hăng “Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ tôi nên có mà thôi...”

”Lợi dụng lòng hiếu thảo của Diệp Ý Thiên để báo thù? Bởi vì cô ấy vô cùng có hiếu? Nếu anh có lòng hiếu thảo như vậy, anh nỡ làm thế sao? Anh đứng đây nói cho tôi biết, anh chỉ muốn lấy lại những gì anh nên có ư?”

Đúng, nếu tôi nói việc này với Hạ Thủ Thành, ông ta sẽ không thể chịu đựng được. Nhưng nếu anh cưới Ý Thiên, là chồng của cô ấy.... Anh có nói mục đích của mình cho ông ấy biết không? Anh thật lòng với cô ấy sao? Khi đó cô ấy bị tổn thương, Hạ Thủ Thành bị đả kích, mọi chuyện khi đó tồi tệ hơn bây giờ, chỉ nhiều hơn mà thôi” Quý Dục Hàn kiểm chế thân thể, lời nói phát ra cực kì có tính uy hiếp.

Đây là sức mạnh của tình yêu, vì bảo vệ cô gái mình yêu, Quý Dục Hàn biết mình phải càng mạnh mẽ. Trên thế giới này không có gì quan trọng hơn cô cả!

“Anh có ý gì?” Ngôn Đông Huân ấn răng.

“Tôi sẽ nói với Ý Thiên tất cả mọi chuyện, để cô ấy quyết định, để cô ấy biết được âm mưu của người mà cô ấy sắp cưới” Quý Dục Hàn cười lạnh lùng. “Không cần Hạ Thủ Thành biết, chỉ cần Ý Thiên biết mà thôi. Một người đàn ông muốn báo thù sẽ đối xử với cô ấy thế nào? Đối xử với cha cô ấy ra sao? Còn đứa bé nữa? Cả sự nghiệp của cha cô ấy?”

Ngôn Đông Huân thu lại ngạo mạn vs đắc ý.

“Tôi vốn nghĩ nếu anh chủ động hủy bỏ hôn ước, tôi sẽ tìm cho anh một lí do, bởi vì tôi biết được lí do muốn báo thù của anh. Nhưng nếu anh có bản lĩnh, hãy đấu với Hạ Thủ Thành ở thương trường, thậm chí đấu với Diệp Ý Thiên, khi cô ấy tiếp quản tương lai của Hạ thị. Anh cảm thấy Ý Thiên có tin việc này không?”

“Không, cô ấy sẽ không nghe” Ngực của Ngôn Đông Huân phập phồng “Trong mắt cô ấy tôi là người hoàn hảo nhất, còn anh thì sao? ANh chỉ là người đàn ông vứt bỏ cô ta, anh là...”

“Đúng vậy, tôi từng vứt bỏ cô ấy” Quý Dục Hàn gật đầu. “Nhưng tôi yêu cô ấy sâu đậm. Vì cô ấy, chuyện gì tôi cũng có thể làm được. Tôi quyết sẽ nhúng tay vào chuyện này, cho dù không có cách nào ngăn chặn, tôi cũng quyết không để anh tổn thương cô ấy”. Âm thanh của QUÝ DỤC HÀN trầm thấp, rung động không khí.

“Tôi sẽ không để anh thực hiện được, nếu anh nhúng tay vào, anh sẽ phải chết!” Ngôn Đông Huân nghiêng rằng nghiêng lợi, ánh mắt âm u, tàn nhẫn nói. “Tôi báo thù ví cha mẹ, cái gì cũng có thể làm, tôi vĩnh viễn không tha thứ cho Hạ Thủ Thành, ông ta đã phá hủy toàn bộ mọi thứ của tôi! Làm con nuôi người khác rất vất vả, thậm chí không thể thừa hưởng tài sản được, sản nghiệp của Hạ Thủ Thành vốn là của tôi, của tôi...”

“Có kẻ là như thế”. Quý Dục Hàn có thể thốt ra lời tàn nhẫn, nhưng anh lại không nói gì.

Hạ Thủ Thành và cha của Đông Huân năm đó có thù oán, hoặc cũng không giống như Ngôn Đông Huân nghĩ. Trên thương trường vốn là thắng làm vua thua làm giặc, Hạ Thủ Thành cũng bị cuốn vào vòng lẩn quẩn đó, nên mới ra tay hạ cha của Đông Huân mà thôi.

Là do cha của Ngôn Đông Huân lựa chọn tự sát. Nhưng hẳn sẽ không nói ra những lời này, hẳn không tự tự sát muối vào vết thương của mình ở trước mặt người khác, hẳn cũng không trở thành người đàn ông không từ thủ đoạn như bây giờ.

Điều anh phải làm bây giờ là bảo vệ cho người con gái mà anh yêu nhất!

“Không, là tôi. Tôi muốn hoàn thành kế hoạch của mình, nên sẽ không để anh phá hỏng nó! Tôi sẽ có sự nghiệp của riêng mình, hơn nữa còn ngang bằng với sự nghiệp khổng lồ của Ngôn gia... Đó vốn héch là của tôi...” Ánh mắt Ngôn Đông Huân cuồng loạn.

“Không, không phải anh. Anh nên tỉnh lại đi, Anh nên biết rõ báo thù bằng việc không đứng đắn, chỉ làm anh trở nên dễ tiện hơn thôi...” Quý Dục Hàn lắc đầu, anh cảm thấy đau xót cho người đàn ông trước mặt này, có lẽ anh ta thật sự muốn báo thù cho cha mẹ, nhưng vẫn là dã tâm của hắn cao hơn!

Con người không bao giờ thấy được tâm tư của bản thân mình, giống nhưng anh và Ý Thiên trước kia, nên bây giờ mới hối hận, mới sinh ra cảm giác tha thứ. Ai trải qua một lần mất đi rồi, mới biết quý trọng.

“Khốn nạn, máy rút cục đã biết được những gì? Mà có tư cách dạy đời tao sao? So với tao, mày càng dễ tiện hơn sao? Đùa giỡn các cô gái, lấy gì chỉ trích tao làm tổn thương người khác?” Ngôn Đông Huân vọt đến trước mặt Quý DỤC HÀN, hét to với anh.

“Đúng vậy” Âm thanh Quý Dục Hàn trầm thấp mà hữu lực. “Tôi không có quyền chỉ trích anh, vì tôi cũng làm tổn thương người khác, lắm quá nhiều điều sai lầm. Nhưng bây giờ tôi muốn bù đắp lỗi lầm của mình, ăn năn hối lỗi anh có như thế không?” Anh bình tĩnh nhìn Ngôn Đông Huân, không nháy mắt, âm thanh trấn định.

“Tôi không cần phải hối hận, bởi vì người sai đâu phải là tôi...” Ngôn Đông Huân còn chưa nói xong, liền ra tay động thủ, đánh vào mặt Quý Dục Hàn.

Quý Dục Hàn nhanh nhẹn né tránh, thì quyền thứ 2 của Đông Huân đã đánh tới.

“Không cần phải dạy đời tao! Tao không làm sai chuyện gì, cho tới bây giờ cũng không sai điều gì. Tao chỉ lấy lại những gì tao đã mất bởi ông ta mà thôi. Lấy lại đồ của mình, có gì sai chứ?” Đông Huân như nổi điên, dùng sức đánh DỤC HÀN.

“Ai muốn can can tao, tao sẽ không tha! Đừng mơ tưởng!”

Quý Dục Hàn không ngừng lui về phía sau, không phản đòn mà chỉ phòng thủ. Nhìn ĐÔNG Huân, hẳn là đang cần phát tiết, trong lòng hẳn nhất định có rất nhiều chuyện rắc rối!

Dù sao không quen thuộc địa hình, mà nơi này vừa trang hoàng lại, một số nơi chưa dọn dẹp hết, anh bước lùi về phía sau một bước nữa thì đâm phải cây gỗ khô, mắt thấy quyền của Đông Huân đã đánh tới —

“Không! DỪNG tay lại, Đông Huân!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Ngôn Đông Huân bị khựng lại, Quý Dục Hàn nhanh nhẹn nhảy từ cây gỗ, lui ra/

Hai người đồng thời quay đầu, đã thấy vẻ mặt kinh hoàng của Ý Thiển.

“Em... sao lại ở đây?” Ngôn Đông Huân thất thần, kinh ngạc rồi luống cuống. “Em đến từ khi nào?”

“ĐÔNG Huân, tôi muốn hủy bỏ hôn ước” Diệp Ý Thiển không nhìn Dục Hàn, nghiêm túc nhìn Đông Huân. “Tôi đến chỉ muốn nói thế thôi” CÔ đứng đó, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại sáng ngời dưới ánh mặt trời, kiên cường mà thanh lệ

13. Chương 13

“Em... không nên tin lời hắn, vừa rồi bọn anh.... hắn ta đang gạt em, hắn....” Ngôn ĐÔNG Huân nheo hai mắt, nôn nóng.

Quý DỤC Hàn đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn Diệp Ý Thiển.

“Chính Tôi nghe anh nói là đúng. Tôi cũng nghe được trước đó anh nói gì, tôi đã quyết định muốn hủy bỏ hôn ước”

Cô hít sâu một hơi, ánh mắt cuối cùng cũng quét qua DỤC Hàn, tuy rằng đó chỉ là liếc qua mà thôi, nhưng lại thay cho thiên ngôn vạn ngữ. “Em muốn làm Bác Hạ đau khổ ư, em không thực hiện ý nguyện của ông ấy, em không sợ ông ý khó chịu được sao?”

Khóe miệng Ngôn Đông Huân run rẩy, không ngờ Ý Thiển có thể nói ra như thế.

“Nguyện vọng lớn nhất của cha tôi là muốn tôi được hạnh phúc, vui vẻ”. Cô rưng rưng. “Tôi thật khờ, không nhìn ra được nguyện vọng chân chính của ông ấy, cứ nghĩ nguyện lấy anh thì ông ấy sẽ vui”

“Ông ấy rất vui mà, tuy rằng không tham gia hôn lễ của chúng ta, nhưng bác sĩ nói ông ấy đã có tiến triển, có thể mổ được rồi!” Ngôn ĐÔNG Huân nhanh nhẹn nói.

“Buổi sáng hôm nay ông ấy hỏi tôi, vì sao trên gương mặt không có vẻ hạnh phúc của cô dâu mới, lúc đó tôi rất muốn cười cho ông ấy xem, nhưng tôi không làm được, tôi không thể nhìn gương mặt thân thiết ấy mà nói dối được” Âm thanh của Diệp Ý Thiển tràn đầy đau khổ “Tôi nói thật với ông ấy, người tôi yêu thật lòng đã trở lại, anh ấy muốn cưới tôi, muốn bên tôi... mà tôi...”

CÔ nhìn thẳng anh “Tin tưởng anh ấy”

Quý Dục Hàn cảm động, nhưng anh không đến bên cạnh cô, vẫn đứng tại chỗ cảnh giác nhìn Ngôn ĐÔNG Huân

“Nên tôi tới đây để hủy bỏ hôn ước: Cha tôi nói, nguyện vọng lớn nhất của ông ấy không phải là chỗ dựa cho tôi, mà là tôi có thể vui vẻ hạnh phúc. Nếu tôi hạnh phúc, ông ấy cũng thế... Nên....” Diệp Ý Thiển đến gần ĐÔNG Huân “Tôi với anh hủy bỏ hôn ước đi, tôi không yêu anh, không thể lấy anh được. Đó là vì hạnh phúc của anh, anh không thể lấy một cô gái không thương anh”

“Hai cha con các người là cùng một dạng” Ngôn Đông Huân lạnh lùng nhìn cô. “Ích kỉ lại tham lam! Bây giờ hủy bỏ hôn ước, nói như vậy cũng được sao? Bây giờ cô mới biết cô không thương tôi ư? Có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Cô cúi đầu thật sâu, nước mắt đảo quan trông mắt “Tất cả đều do tôi sai, nếu anh muốn trả thù, tôi sẽ cam tâm nhận. Hơn nữa anh cũng không yêu tôi, chúng ta kết hôn thì chỉ có bị kịch mà thôi... Tôi, tôi thật sự xin lỗi, thật sự...” CÔ cúi thấp đầu xin lỗi, nước mắt rơi xuống.

“Nhìn xem, thế này không hủy bỏ hôn ước thì không được rồi” Ngón ĐÔNG Huân quay đầu nhìn Quý Dục Hàn

“Có một số việc, chúng tôi sẽ thay anh giữ bí mật, bằng thực lực của anh, nếu anh thật sự muốn làm, không gì không làm được”. Quý Dục Hàn bước đến bên cạnh ĐÔNG Huân “Hoan nghênh anh đến báo thù, có ân oán gì, chúng ta sẽ giải quyết trên thương trường”

“Đây là khiêu chiến?” Ngón ĐÔNG Huân nhú mày

“Ân oán của người lớn, kéo đến chúng ta đã là 1 thế hệ, nhưng tôi hi vọng chuyện này có thể đường đường chính chính đối mặt” Quý Dục Hàn vươn tay đến ĐÔNG Huân.

“Thật ra tôi vốn cười cô ấy, cũng không mang thân phận của mình nói với Hạ Thủ Thành” Ngón ĐÔNG Huân cũng không vươn tay ra, chỉ lẳng lặng nhìn anh. “Có lẽ anh nói đúng, tôi chỉ tưởng mình cần báo thù giúp cha mẹ ư? Hay là muốn gia sản của Hạ Thủ Thành mà thôi?”

Quý Dục Hàn thật sự nói: “Việc này chỉ có bản thân anh biết rõ mà thôi”

“Tôi sẽ không bỏ qua cho Hạ gia” Ngón ĐÔNG Huân lui một bước nhìn Diệp Ý Thiên “Dù sao tôi không yêu em, HongKong có nhiều thiên kim muốn cưới tôi như thế, Ngón gia cũng rất vui vẻ mà mở rộng thế lực của mình”

Diệp Ý Thiên ngẩng đầu, hàm ý xin lỗi ĐÔNG Huân.

“Được rồi, cô ấy là của anh — thì vẫn là của anh. Khó trách cô ấy yêu anh như vậy, anh rất đàn ông, quý Dục hàn” Ngón ĐÔNG Huân vẫn không vươn tay mình

Tay Quý Dục HÀN vẫn không buông xuống, anh bình tĩnh cười nói “TÔI chỉ bảo vệ cô ấy, anh cũng có thứ mình muốn bảo vệ mà đúng ko?”

“Không nghĩ đến tôi và anh sẽ bắt tay nhau” Ngón ĐÔNG Huân bắt tay Dục Hàn “Tôi sẽ không buông tha cho việc báo thù, gia sản của Hạ gia, tôi sẽ có cơ hội lấy về”

Quý Dục Hàn gật đầu

“Ý Thiên, không cần xin lỗi tôi, Tiếp cận em là mục đích của tôi, tương lai chung ta có thể là kẻ thù” Ngón ĐÔNG Huân nói xong thì buông tay Quý Dục Hàn

Khóe miệng Ý Thiên dần nở nụ cười. “ĐÔNG Huân, anh sẽ tìm được — người anh yêu thật lòng, bên cô ấy mới có thể hạnh phúc. Là lỗi của cha em, nếu em có thể gánh vác, se sẽ gánh vác”

Ngón ĐÔNG Huân cười cười, tương lai như thế nào, quả thật cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

CHuyện ở thương trường thì giải quyết ở thương trường. Những lời này vẫn còn vọng lại trong lòng ĐÔNG Huân

Trận này hẳn thua, thua bởi cái gọi là “Tình yêu”, thua bởi ý niệm bảo vệ Diệp Ý Thiên của Quý Dục Hàn. Nhưng bây giờ anh cảm thấy thật nhẹ nhàng, một cảm giác nói không nên lời.

Thật ra không cần phải cưới cô, anh mới nhẹ nhõm ư? Tình yêu, là cái gì? Hoặc anh thật sự chưa tìm được người mình yêu!

ĐÔNG Huân liếc hai người một cái, rồi mới bỏ đi.

“ĐÔNG Huân, tạm biệt” Ý Thiên nhỏ giọng từ biệt, cô hy vọng hẳn có thể tìm được hạnh phúc, mặc kệ vì sao hẳn tiếp cận cô, dù sao anh cũng bên cô lúc cô bất lực nhất, chần sốt cô “Hy vọng anh ấy có thể thoát khỏi cái kén của mình, đắm chìm trong thù hận rất đau khổ” Quý Dục hàn phức tạp nhìn Diệp Ý Thiên.

“Giống như trước kia em hận anh, không tha thứ cho anh sao?” Cô chậm rãi quay lại, xinh đẹp nhìn chăm chú người đàn ông bên cạnh.

Quý Dục Hàn nhìn cô thật sâu, như muốn đem cả gương mặt ôm trọn vào lòng “Bây giờ em có thể gả cho anh rồi đúng không?” Khóe miệng mang ý cười, nhưng lòng anh lại rất khẩn trương.

Từ khi cô xuất hiện, nói muốn hủy bỏ hôn ước, tim anh chưa bao giờ được bình tĩnh

“Em... Nếu ở lễ cưới anh đeo thứ này cho em, em sẽ đồng ý” Nước mắt rơi trên mặt cô, tuy rằng muốn cười, nhưng cô nhị không được nước mắt.

CỔ mở lòng bàn tay, vừa rồi đứng trước mặt Đông Huân, thứ cho cô dũng khí, là thứ cô đang cầm trong bàn tay này.

Trong tay cô là một vật nhỏ nhỏ, viên kim cương phát ra ánh hào quang, chiếc nhẫn có một cái tên rất êm tai, là ‘Vĩnh Hằng Chi Giới’

Ngày đính hôn đó, anh đã tặng cô làm lễ vật. Bởi vì lễ vật này, cô có dũng khí đi tìm tình yêu của mình và từ chối hôn ước của Đông Huân.

Quý Dục Hàn ngừng hô hấp, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng chói mắt, bao phủ lấy linh hồn anh. Anh cầm lấy nhẫn, tay run run.

“Anh sẽ cho em hạnh phúc, còn có... con của chúng ta nữa...” Âm thanh của anh nghẹn ngào, cô giữ một bí mật thật lớn thế mà không nói cho anh biết! Muốn mang đứa bé của anh đi lấy người khác....

Nhưng tất cả đã trôi qua. Truy cứu cũng không còn ý nghĩa, tất cả đã qua rồi.

Mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì, hiện tại trước mắt họ đã là bầu trời trong xanh.

Nước mắt la7n xuống khóe mi “Em không có ý định giấu anh, em chỉ sợ anh biết rồi càng thêm đau lòng, lúc đó em rất hồ đồ, em cho rằng em...”

Quý DỤC Hàn mang nhẫn vào tay cô, rồi cẩn thận ôm cô vào lòng. “Anh biết, anh hiểu được, không cần giải thích đâu Ý Thiên” Thật tốt, anh có thể ôm cô, cảm giác chân thật cô rúc vào lòng anh, mắt anh nóng lên.

Cô còn mang thai đứa bé của anh, là con của anh! trời ơi, nếu anh không xuyên qua đến đây, không lẽ nhiều năm như thế, một mình cô nuôi nấng đứa con của họ sao? Anh không dám tưởng tượng, may mà mọi thứ đã thay đổi.

Sự xuất hiện của anh đã làm thay đổi vận ệnh của họ, tương lai tất nhiên cũng không giống lúc trước! Nếu anh đã đến đây, thì chắc chắn sẽ bên cạnh cô mãi mãi.

Đúng vậy, bên cạnh cô mãi mãi, lịch sử thay đổi, họ sẽ cùng nhau đi đến hết cuộc đời, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi!

“Từ giờ trở đi chúng ta không xa nhau nữa. Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, cũng không xa nhau.” Âm thanh của anh kiên định hữu lực, xuyên qua tim cô, lưu lại dấu ấn mãi mãi.

“Ừm, chúng ta sẽ không xa nhau, ba người chúng ta!” Cô vươn tay, ôm tấm lưng rộng lớn của anh.

Sau này ba người bọn họ sẽ sống cùng 1 thế giới, chỉ có ba người họ!

Cô không biết nếu anh không xuyên qua để trở về, cô sẽ thế nào nữa, nhưng điều này không còn quan trọng nữa, vì anh đã trở về bên cô.

“Được” Quý Dục Hàn buông cô ra, nhìn vào mắt cô “Anh yêu em, ý Thiên”

Nước mắt cô lại rơi, cô không muốn khóc, nhưng nghe anh nói thế sao cô lại không khóc cho được?

“Ngốc, em khóc gì chứ?” Anh không muốn để cô rơi lệ! Bởi vì anh, cô đã khóc rất nhiều. Cho nên từ bây giờ anh sẽ không để cho cô khóc nữa.

Anh cúi đầu, hôn lên nước mắt cô, chậm rãi hôn lên mắt cô “Đừng khóc, từ giờ trở đi, không cho em khóc...”

“Dục Hàn” Cô ngàng đầu, tham tình nhìn anh “Em không khóc, em...”

Anh mỉm cười cuối đầu, hôn lên đôi môi run run, đem lời nói của cô nuốt vào, nuốt vào những ngọt ngào....

Anh hôn đến say đắm. Anh quyết tâm làm cô hạnh phúc! Hôn say như thế, kiên định như thế, hối lỗi như thế. Không, nụ hôn này anh đã chờ đợi hai mươi lăm năm.

“Em...yêu anh...” Diệp Ý Thiển nói lời nói từ đáy lòng mình, cô không muốn dùng lời nói để tỏ lộ, chỉ cần dùng tâm tư để bày tỏ, anh sẽ biết.

Bầu trời sáng sửa lạ thường, một chiếc máy bay bay qua đỉnh đầu họ, kéo theo một đường khói trắng.

Quý Dục Hàn xuyên qua không gian đến, cũng tạm biệt không gian đi tìm tình yêu của mình

Ai nói trên thế giới này không có kì tích? Có tình yêu nhất định sẽ có kì tích!

Tình yêu có thể mang ta xuyên qua không gian và thời gian về bên người ta yêu nhất!!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tu-phu-tinh>